

Flacăra 3

Magazin ilustrat • 5.000 lei • Pentru abonați • 2.000 lei • anul 1998

4568
10320

SALA DE
LECTURĂ

În pragul anului 2000

Românii apelează,
încă, la vrăjitorie

O TIPOGRAFIE PENTRU MILENIUL TREI

M N D G R A F

TIPOGRAFIE • EDITURĂ • AGENȚIE DE PUBLICITATE
Bd. Alexandru Lăpușneanu nr. 113, Constanța
Tel.: 041-63.86.77; Tel./fax: 041-64.28.20

Pag. 6

Pag. 16

Pag. 18

Pag. 22

Premiile Flacăra

4

„Sunt o simplă sportivă care-și urmează visul“

Dosar

6

În pragul anului 2000 românii apelează încă la vrăjitorie

Spectacol politic

11

Demnitarii români au descoperit ce simplu e să demisionezi

Cronică mărunță

14

Externe

16

Al doilea război din Golf nu se mai face. Deocamdată

Anchetă

18

Criză de cadavre și gunoaie

Remember

20

Constantin Banu – O aniversare

Profile

22

Victor Ernest Mașek

Cultura fără frontiere

26

Literatură

28

Mașina de scris

Teatru

30

Azilul de noapte

Requem

Lungul drum al zilei către noapte

Cronica filmului

32

Hoții

Gol pușcă

Muzică

36

San Remo '98

Sport

38

Nagano '98 – Ultima olimpiadă a mileniului

Adversarele României la C. M. de fotbal: Tunisia

Horoscop

44

Divertisment

45

Pag. 30

Fotografii de Florin Ioniță

Gabriela Szabo:

„SUNT O SIMPLĂ SPORTIVĂ CARE-ȘI URMEAZĂ VISUL“

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Laureată^{a Pre-}
Flacăra 1997, marea sportivă Gabriela Szabo nu a putut fi prezentă la Gala din 9 ianuarie, aflându-se în cantonament în Maroc, dar a acceptat invitația de a veni în redacția noastră, pentru a-și primi cu această ocazie diploma. „Atleta pe care nu o poate ajunge nimeni“ a răspuns unor întrebări mai puțin convenționale, dezvăluindu-ne și alte fațete, nu atât de cunoscute, ale personalității sale.

– Se consideră Gabi Szabo o vedetă?

– Eu niciodată nu m-am considerat o vedetă pentru că există vedete din lumea filmului, vedete din lumea muzicii, vedete din lumea sportului, dar deocămdată eu nu mă consider o vedetă pentru că încă nu mi-am terminat cariera sportivă. După ce termin cariera sportivă și-o să mai adun în palmaresul meu, să zic eu (râzând), multe medalii, atunci, poate, o să devin o vedetă. Dar până atunci sunt o sportivă, sunt o simplă sportivă care-și urmează visul.

– Ca de obicei, modestia caracteristică. Apropo de vedetele muzicii, ce preferințe ai? Ți rămâne totuși timp să mai urmărești programele muzicale după atâtea antrenamente și concursuri?

– A, normal, normal, după antrenamente mă uit și eu la MTV – și nu numai – ascult muzică. Dar acum, ultima cântăreață

care îmi place foarte mult este Celine Dion, cu noul ei album și cu noua ei melodie din coloana sonoră a filmului „Titanic“, videoclipul din „Titanic“ e nemaipomenit: „My Heart Will Go On“.

– Din domeniul lumii filmului, actorii îndrăgiți?

– Îmi place foarte mult Al Pacino, asta am recunoscut – Al Pacino, îmi plac de asemenea foarte mult Sharon Stone, Julia Roberts, Tom Cruise – sunt mulți care au filme bune. Iar regizorul meu preferat e Steven Spielberg.

– Cu atâtea deplasări în străinătate, ai mâncăruri preferate sau un regim special de alimentație?

– Nu, niciodată n-am ținut cură de slăbire, pentru că, după zeci de kilometri alergați, trebuie să mănânc și să-mi fac recuperarea. Nu țin regim și mănânc orice, nu sunt pretențioasă. Bine, în străinătate mă mai abțin eu de la dulciuri, de la torturi.

– Ai vreun parfum care îți place în mod special?

– Mie îmi plac toate parfumurile. Chiar am o colecție întreagă de vreo 30 de parfumuri din toată gama, începând de la „Christian Dior“ până la... ce să vă spun, multe-multe, foarte multe parfumuri. Îmi plac foarte mult și le schimb tot timpul.

– Cum este să fii departe de țară, de părinți, de cunoscuți? Acum ai fost două luni și jumătate plecată.

– În cantonament te gândești că trebuie să te pregătești și să realizezi o cât mai bună performanță. Dorul de casă te apucă atunci când se apropie ziua să pleci. Abia aștepti să ajungi acasă și-ți crește nerăbdarea. Dar până atunci nu ai timp să te plictisești și să te gândești la părinți – la mama, la tata. Eu sunt plecată din '91 de-acasă și deja m-am obișnuit cu dorul de casă, cu totul.

– Într-o emisiune la un post de televiziune spuneai că sportul este serviciul tău.

– Da, normal.

– Este un business și este serviciul.

– Deja sportul în general, atletismul, tenisul – bine, să nu comentăm despre tenis, fotbal sau Formula 1 care sunt un alt domeniu – dar lumea sportului deja devine o afacere pentru că mulți oameni trăiesc din

asta. Și noi, sportivii, bineînțeles.

– Ce întrebare nu-ți place să ți se pună de obicei?

– Câți bani câștigi.

– Nici n-am să te întreb.

– Asta e problema mea personală.

– Sau ce faci cu banii.

– Da, sau ce fac eu cu banii.

– La ce întrebare ți-ar fi plăcut să răspunzi?

– A, asta nu mai știu. (râde) Acum nu știu ce să spun.

– Pe un post de radio ai fost întrebată la cine te gândești și ai răspuns că „la mama, bineînțeles“.

– Aaa, nu, n-avea la ce să se gândească.

– A fost doar așa, o mică insinuare.

– Da.

– Știu că în vara asta ai ca obiectiv – și îți țin pumnii – să dobori recordul mondial la 5.000 m.

– Mă pregătesc pentru „europene“ și după „europene“ o să încerc „să alerg“ recordul mondial. Sau, poate, înainte de „europene“, la un concurs, o să încerc recordul mondial. Dar asta nu știu. Nu știu pentru că am foarte multe curse de 1.500 anul acesta, așa că vreau să evit puțin proba de 5.000 m, ca să pregătesc „mondialele“ de anul viitor și Olimpiada.

– Dar referitor la cele 7 concursuri din „Golden League“?

– (râzând) Păi de-aia vreau să alerg la 1.500 m.

– Ți mulțumesc și-ți urez succes în continuare.

Alături de George Arion, la înmânarea diplomei de laureată a „Premiului Flacăra“

Este important, desigur, cum se comportă oamenii în situații-limită – cutremure, inundații, incendii, de pildă, în război sau într-o perioadă totalitaristă. Dar n-ai cum să-i cunoști cu adevărat în astfel de condiții. Acestea sunt împrejurări excepționale, reacțiile depind în mare măsură de instinctul de conservare al fiecăruia. Paradoxal sau nu, pe oameni îi deslușești cel mai bine atunci când asupra lor nu planează nici o primejdie. Atunci se dezvăluie pregnant, într-o lumină necruțătoare, care le este esența firii.

VRAJBA LIBERTĂȚII NOASTRE

Așa se face că mulți dintre noi au pășit cu voluptate pe calea Răului fără să-i împingă nimeni într-acolo, numai pentru că astfel le dicta firea lor. A fost o alegere în deplină cunoștință de cauză și perfect calculată. Ca politicieni, se bat cu pumnii în piept pentru „scumpa și iubită țărișoară”, deși în realitate îi animă numai setea de parvenire, de Puterea care să le aducă doar lor foloase. Ca oameni de afaceri, unii s-au învâtuț rapid, sărăcindu-i fără scrupule pe alții, sau prin tertipuri pentru care, din păcate, n-au să dea socoteală nicio dată. Ca funcționari cu mari răspunderi în stat n-au avut altă preocupare decât interesul personal. Cărturari care înainte de 1990 erau socotiți autorități în materie de conștiință și moralitate au pactizat cu tot ce este mai josnic, mai murdar pentru a atinge o reușită vremelnică. Chiar și inși obișnuiți, pe care îi socoteam cumsecădenia întruchipată au suferit metamorfoze uluitoare și ne arată trăsături de comportament nebănuite până acum. Ziarele, televiziunile ne informează zilnic despre violuri, despre jafuri săvârșite cu iscusință, despre crime bestiale. Am ajuns să ne păruim până și în biserici, spre deliciul străinătății. Cu greu ni s-ar putea șterge din memorie imaginile cu tineri inocenți stâlciți în bătaie de brute înarmate cu bâte și răngi și urlând unul din cele mai cumplite sloganuri auzite vreodată pe planetă – „Moarte intelectualilor!” Și ne mai întrebăm unde ne sunt

specialiștii! Unde să fie? Unii, scârbiți și, poate, chiar înfricoșați, au sporit zestre de inteligență a altor țări – dacă nu s-ar continua pitirea vinovată a statisticilor incomode, am afla lucruri cutremurătoare în legătură cu exodul românilor spre zone geografice unde domnește normalitatea necesară împlinirii lor. Alții s-au retras într-o carapace protectoare, nu doresc să se mai exprime într-o comunitate care își face un titlu de glorie din defăimarea valorilor, din ținerea lor sub obroc.

Ne pierdem zilnic reperele, nu mai avem încredere în nimeni și în nimic, ce e azi alb mâine e negru, pentru ca peste un timp să fie din nou ca la început. Nu mai avem încredere nici în noi înșine, în capacitatea noastră de a ajunge la un liman, la țărnul făgăduit. Ca urmare, o uriașă confuzie domnește în țară – cea mai elocventă dovadă o constituie disputele politice la care asistăm siderați de câteva luni și care ne împing spre un iminent dezastru – evident, vor profita de el cei care l-au provocat cu o pricepere diabolică. Tocmai când, în sfârșit, lucrurile se îndreptau spre un făgaș normal și se ivise o brumă de speranță, o șleahță de neisprăviți, profitând tocmai de lipsa de îngrădiri din aceste timpuri, a reușit să răstoarne totul, inculcându-ne ideea periculoasă că, pentru noi, guvernarea prin bun-simț, prin cinste și corectitudine este încă iluzorie, că libertatea ar fi, pentru poporul român, periculoasă și neavenită.

George Brion

A fi vrăjitoare în România anilor '90 înseamnă a conduce o afacere în care profitul se obține din naivitatea – vorba unui clasic – unora și altora. Ca și prostituatele, vrăjitoarele nu au cărți de muncă. După toate aparențele, la ora actuală, România se poate întrece cu Angola sau Camerunul ca număr de șamani, vraci, vrăjitoare, magi, clarvăzători și vindecători omnipotenti-universali pe cap de locuitor. Peste toată această adunătură de specialiști se mai adaugă, bașca, și o serie întreagă de amployați ai unor culte ciudate, care încearcă să-și strângă enoriașii prin tot soiul de minuni și făcături.

De bună seamă există o concurență acerbă între cei enumerați mai sus. Fiecare practicant al acestor „profesiuni liberale” încearcă să iasă prin ceva în față, să pară mai special decât ceilalți. Pe lângă tradițiile medievale românești, cum ar fi datul în bobi sau alte metode clasice importate acum câteva sute de ani din Orient (ghicitul în palmă, cafea, ghioc) sau din Occident (datul în cărți normale, de tarot, cititul în zodii), au fost inventate diverse proceduri atipice menite să spulbere concurența: „întepătura cu fusu” sfințit, soluția de soroacie cu vomitătură de urs, vraja secretă Buzu, desfăcutul lăcatului de pe scula de bărbat, descântecul dolarului cu trandafir bobocel de plastic ce nu s-ofilește. Toate formulele de mai sus sunt strict autentice și au drepturi de autor asupra lor, următoarele: Sedra, sora autentică din Ploiești a Omidei, Rodica Nicolae, falsa fată a Omidei din București, Ioana (din clanul Mamei Câmpina), Mariana din Giurgiu („proaspăt venită din S.U.A.”). Unele soluții pentru rezolvarea tuturor relelor, precum scoaterea argintului viu, își au originea în credințe și tradiții populare iar în anumite cazuri (rare) unele din lecurile vrăjitoarelor chiar au legătură cu medicina naturistă. Nu contestăm, cel puțin teoretic, faptul că pot exista persoane cu o intuiție de excepție sau cu oarece capacități paranormale. Dar, datorită inflației de practicanți, vrăjitoria s-a banalizat și a devenit o afacere ca oricare alta. Tarifele variază între 20.000 – 50.000 de lei ședința, în funcție de proceduri și faima vrăjitoarei. Dacă unii cad în plasă, însă, ajung să dea și milioane.

În pragul anului 2000

ROMÂNII APELEAZĂ, ÎNCĂ, LA VRĂJITORIE

Text: DIANA BOICESCU, CIPRIAN ENEA, TOMA ROMAN jr ■

Fotografii: FLORIN IONIȚĂ ■

MOTO: Stimată redacție! Celebra făcătoare de bune doamna Lenuța are leacuri preparate aduse din India pentru împreunarea celor despărțiți, bărbați cu speranța pierdută-n amor. A avut reclamă la Pro-TV și Revista Dracula! Adresa: ... Chitila.

La început au fost anunțurile seci de genul „fac vrăji”, „ghicesc”. În perioada '91-'92, una dintre primele vrăjitoare care a început să lucreze la ziar a fost Ana Matei, pe atunci Tăbăcaru zisă și Dochia, și Mama Ana, și Regina Magiei Albe.

Unul dintre primele reportaje despre o vrăjitoare a fost publicat în 1994 în „Flacăra” și a avut drept subiect tocmai cucoana cu multe nume de mai sus. Ea e o fostă cameristă de la hotel Bulevard (curat intelectuală) și pe atunci nu i se suise la cap. Între timp și-a lăsat bărbatul (Tăbăcaru, un tip de treabă), pe motiv că-i „vampir energetic”, l-a luat părtaș pe clarvăzătorul Alexandru, și-a tras „molecular”, și-a aranjat o groază de apariții la televiziune și l-a numit pe unul Costică, secretar pe probleme de presă.

Când redactorul nostru Ciprian Enea a încercat să dea de ea, Costică l-a întâmpinat în mare ținută cu ghiuluri și lanțuri și l-a anunțat ritos că „Regina” ghicește pe la Guvern. De fapt era după ușa, dar voia să facă impresie artistică. Mai târziu același coleg a încercat iar să dea de ea dar când a auzit că vrem să facem un reportaj-dosar s-a stropșit la el: „Adecă ce! Io cu toate țegăncili, nu! Io fac numa' reportaj separat că-s cineva”. Nu ne-am supărat pe megastarul magiei albe.

Anunțurile au devenit cu timpul din ce în ce mai sofisticate. Au apărut mesaje de mulțumire date de presupuși clienți rezolvați în care se precizează bineînțeleș și adresa făcătoarei de minuni. Anunțurile cu poză în ținută de lucru au devenit ceva obișnuit. S-au inventat congrese misterioase la Praga, Katowice, Bombay sau Berlin, câștigate bineînțeleș de Rodica unguroaica, Luminița sau Florica.

Această avalanșă publicitară precum și câteva sesizări ale cititorilor noștri ne-au

îndemnat să realizăm acest material a cărui intenție este de a vă oferi o imagine panoramică asupra fenomenului. Veți putea citi reportaje despre vrăjitoarele cele mai în vogă din România, despre metodele fiecăreia și rezultatele pe care le-au obținut. Am apelat, pentru început, la opinia academicianului profesori universitar Constantin Bălăceanu-Stolnici, una dintre puținele autorități în domeniu.

Toate popoarele lumii sunt credule

Vrăjitoria este un fenomen general-universat, practic întâlnit în toate culturile, pe

toate meridianele pământului. Se situează – în cadrul gândirii magice – la un nivel folcloric. Magia, ca și vrăjitoria, ocupă un rol

extrem de important în istoria spirituală a omenirii, în istoria culturii înseși. E drept că **foarte multe manifestări vrăjitoarești sunt un kitsch după fenomenul magic în cel mai bun caz, o degradare în sensul unei pseudo-profesii care exploatează naivitatea ca și speranțele oamenilor, și care se deosebește de simpla înșelătorie numai prin etichetă.**

Magia, ca și vrăjitoria, se bazează pe o idee generală: dincolo de lumea materială, dincolo de **imanent**, există **transcendent**. Între transcendent și lumea materială s-ar

interpune o lume intermediară, numită de ocultism modern „planul astral” sau „lumea astrală”. Această zonă de spiritualitate, inferioară față de spațiile angelice, în concepțiile respective este populată cu o serie de **ființe**, să le spunem, **supranaturale**. Acestea pot fi **spiritele elementare** (care sunt suflete umane nespirtualizate complet ce mai rămân ancorate un timp în spațiile acestea ancestrale) **daimonii** și **demonii**. În acest domeniu există mari variații de la popor la popor dar schema generală rămâne aceeași. Se reduce la anumite categorii de suflete umane, la o categorie de entități spirituale de ordin super-uman, dintre care unele sunt clar benefice, altele sunt malefice (demonii) iar altele sunt ambivalente, precum daimonii. O mare parte din teoria magiei se ocupă de descrierea acestei faune, cu morfologia ei și raporturile de forțe care există, cu caracterizările – chiar psihologice – ale fiecărei entități.

Dincolo de acest aspect, există aspectul pragmatic; când descoperă ceva, omul încearcă să îl folosească. Din punct de vedere pragmatic, vrăjitorul/magicianul are capacitatea să mobilizeze una din aceste forțe care se găsește în spațiul astral, pentru a o aduce în immanent și a-i face lui treaba pe care i-o cere. **Operațiile magice nu sunt realizate de vrăjitoare prin forța ei ci ea mobilizează o entitate spirituală – în general malefică – din spațiul sideral și o aduce în spațiul terestru.**

Vrăjitoria cuprinde toate tehnicile care pot fi utilizate în acest scop, tehnici bazate pe ritualuri magice (dans în jurul unui foc, cerc magic), pe o serie de simboluri (crucea, steaua pentaradială, steaua hexaradială, zvastica) și pe o serie de substanțe cu posibilitate magică (sarea, sulful și

mercurul) ce vin de undeva dintr-un domeniu comun cu alchimia.

Ritualurile magice sau vrăjitoarești se bazează și pe principiul analogiei: fac o operație magică pe un obiect care seamănă cu cel asupra căruia vreau să execut acea operațiune și obțin același efect. În acest sens sunt foarte bine cunoscute tehnicile de îmbolnăvire sau de omorâre a oamenilor prin introducerea de ace sau diferite substanțe într-o păpușă care reproduce individul respectiv.

Totodată, **ideea călăuzitoare în tehnicile acestea de magie și vrăjitorie se bazează pe principiul corespondențelor:** eu manipulez niște substanțe, niște simboluri din lumea materială dar care, printr-un mecanism misterios, sunt corelate cu entități și realități din lumea astrală.

La aceste tehnici, **vrăjitoria mai adaugă și o formă de medicină populară.** Vrăjitoarea este de multe ori chemată pentru a vindeca o anumită boală, indiferent că aceasta face parte din morfologia medicală sau îi este specifică (deochiul). Pentru acestea, ea folosește tehnici magice, incantații, descântece dar și anumite extrase vegetale sau plante care reprezintă rezultatul unei experiențe de foarte multe secole de medicină populară.

Esențial și în magie și în vrăjitorie este folosirea sintagmelor puternice (n.n. – un anume cuvânt, cu sau fără sens, o anumită frază, cu sau fără sens, dar care conține o forță magică prin care se poate mobiliza o forță astrală), gen „abracadabra”.

Vrăjitoria, în ansamblu, conține, din punct de vedere teoretic și din punct de vedere al ritualului și tradițiilor acumulate, aspecte care sugerează apartenența ei la un sistem mult mai coerent decât s-ar părea la prima vedere. Sunt specialiști care au emis teoria conform căreia **vrăjitoria din popor nu este decât o relicvă degradată rămasă din tradițiile populare ale unui sistem religios ancestral**, a unei religii neolitice.

Unul din aspectele cele mai controversate ale vrăjitoriei îl reprezintă „sabaturile”, reuniuni ce aveau drept caracteristică dansurile și omagiile făcute unui țap sau unei zeități zoomorfe. Nu sunt decât rămășița unui ritual în care șeful spiritual al acestei comunități de vrăjitoare se înveșmânta în pielea unui animal de protecție oficiind ceremonia. Pentru deghizare era ales un animal cu coarne, deoarece acesta este corelat simbolic cu Luna, iar vrăjitoria este patronată de Lună, fiind o formă de cult nocturn.

În spațiile acestea europene bizantine, vrăjitoarea nu a fost considerată un element periculos. **Vrăjitoria nu este negată de către religie**, existând chiar un pasaj în „Vechiul Testament” unde un înger îl învață pe un muritor practici magice ca arderea ficatului cu anumite ceremoniale. **Din punct de vedere scriptural, vrăjitoria nu putea fi atacată. Era atacat aspectul demonologic** (de

mobilizare a demonilor) și **aspectul necrologic** (de mobilizare a sufletelor celor morți; la noi a strigoiului). Acestea erau condamnate, dar din punct de vedere religios.

N-au existat în istorie procese de vrăjitorie în spațiile noastre, spre deosebire de țările Europei de Vest. Țigăncile vrăjitoare din România nu sunt altceva decât rezultatul faptului că această comunitate a rromilor a dus o viață izolată în sistemul social românesc; și izolarea a fost mai mult culturală, păstrând mult mai acut tradițiile preistorice cu care au venit aici. De aceea Țigăncile au păstrat aceste practici vrăjitoarești mai mult decât femeile din mediul rural.

Mai este un aspect: **Weltanschauung-ul țigănesc este magic.** Țiganii au în mod fundamental o gândire magică și pentru ei universul este sacralizat și au conservat această tradiție prin mecanismul transmiterii orale. O serie de factori au convenit ca ei să fie cumva păstrătorii acestei religii preistorice. Apoi au descoperit că este și o sursă de venituri convenabilă și neriscontă. S-au specializat în acest mod cu simțul popoarelor marginalizate nevoite să-și afle o specializare. Așa cum evreii în Evul Mediu s-au impus în sistemul bancar și financiar, și țiganii s-au specializat în furt – ca profesiune nobilă la ei – și în magie.

Vrăjitoria mai are un aspect: de premoniție, de a prevedea viitorul. Și asta este **sursa mare de câștig a vrăjitoarelor țigănci**. În lumea întreagă sunt văzute ghicind cu ghiocul, cu cărțile de joc (ei le-au adus în Europa în secolul al XVI-lea ca instrumente magice) sau în cele 22 de semne ale tarotului.

Progresul tehnico-stiințific contaminează însă în mod negativ tradițiile spirituale. Astăzi vrăjitoarele vorbesc la celular; **le desacralizează, transformându-le în niște produse tehnice clar foarte utile din punct de vedere economic.**

Cred că toată populația globului reprezintă o potențială clientelă a vrăjitoarelor. Cei mai mari consumatori de vrăjitoare sunt americanii. Am avut în îngrijirea mea o pacientă venită din Statele Unite care avea trecut pe cartea de muncă „vrăjitoare”, ca profesiune. Și putea să facă orice în afară de actul medical. Cum îl făcea intra la închisoare, deoarece acolo medicina era protejată tot printr-o mentalitate de castă.

Toate popoarele lumii sunt credule. Toți vor să existe o posibilitate de a influența realitatea și fiecare om este curios să știe ce se va întâmpla cu el, mai mult sau mai puțin. Iar filtrul rațional funcționează până la un moment. Deci nu pot spune că românii sunt clienți mai buni decât francezii sau italienii. Cea mai rațională faună o reprezintă englezii, dar unde este magia mai dezvoltată decât în Anglia?

CELE MAI MARI VRĂJITOARE DIN ROMÂNIA

Fără cucuvea, pisică neagră sau sfârșitul de mileniu

s-au adaptat perfect la economia de piață din România. Cu celular și secretară în dotare, ele au schimbat cortul cu sufragerii spațioase „îmbrăcate” în gresie. Clientelă să fie, că banii – ca și harul – se adună cu găleata.

Și cum într-o adevărată economie de piață există regim concurențial, în topul vrăjitoarelor „de bine” se mențin tot „veteranele”. Adică cele cu state vechi, cunoscute de pe vremea lui Ceaușescu. Vorba aceea: reputația bună se câștigă în timp!

Ioana știe politică

Spre deosebire de alte specimene, Ioana de pe str. Frații Buzzești e o persoană agreabilă. Ghicește în grâu încolțit (asta da specialitate) și e preocupată de problemele țării. Are pasiunea să pună la feminin tot felul de cuvinte: „o detalie”, „o manifestă”. Stă într-o viluță cu turnulețe, are pe pereți numai „răpiri din Serai” și „Cine de taină”, multe bibelouri. Cum i-am intrat în casă a dat în cărți de politică:

„Domnu’ Ciorbea e om bun da nu prea știe cum să ție cu poporul! La puțin timp de-acu încolo o să cadă și-o să vie prim-ministru unu’ nalt cu ochelari care ține la popor și le are cu afacerile. O să fie bine-n economie da’ se poate ca-n doi-trei ani să vie cutremure să ne dea peste cap”.

Ne-am mirat, dar s-ar putea să aibă dreptate. Descrierea ei seamănă cu șeful F.P.S., Sorin Dimitriu, succesorul cu cele mai mari

șanse al lui Victor Ciorbea, iar seismologii prevăd și ei un cutremur în jurul anului 2001. Tot ea ne-a dat și definiția argintului viu indispensabilă oricărui dicționar de vrăji: „are manifestare astfel: un om sau chiar o femeie se poate umfla, îi apar niște anumite bube pe corp cu scărpinături și agitație pe sistem nervos. Mai e și cununiile legate, care-s tot de la argintu’ viu, adică la un bărbat ipotență iar la o femeie să n-aibă pofta de un bărbat sau slăbește omu’ numa’ piele și os de la argintu’ viu, poate paraliza. Argintu’ viu se elimină prin urină și eu sustrag din om și prin bioenergie. Arată ca niște boabe de argint albe mici, care fuge”.

Cruciatul Tom și penticostalii de pe Lipsani

Printre făcătorii de minuni cei mai parșivi sunt evangheliștii. Plini de bani, ei închiriază săli și nu fac târguri directe precum țigăncile, „dai banu – hopa vraja”. Mai întâi îți fac capul mare cu versete din Biblie, confecționează niscaiva vindecări miraculoase, și apoi dacă ești slab de înger intri în congregație unde cotizezi barosan.

Cruciatul Tom Ariel Fields e un norvegian cât dulapul. Anual face un circuit cu miracole pe traseul Uganda – Sudan – România. Închiriază Sala Polivalentă și se pune pe făcut vindecări. L-am ascultat și noi: zicea că în Uganda un surd a trecut pe la 250 de metri de el și brusc a început să audă. Unul din reporterii „Flăcării” a făcut circ și a pretins că avea piciorul amputat dar ascultându-l pe Fields i-a crescut la loc. Fără umor, vreo cinci drept-credincioși au vrut să-i facă vânt din sală.

Tactica lui Tom Fields e simplă. La un moment dat dă semnalul pentru minuni, începe să facă precum avionul, vaporul și rata de Balotești, îngaimă câte ceva și niște indivizi cu aer profesionist țipă că le-a trecut damblaua, aud sau văd mai bine. Unii handicapați de-adevăratelea mai vor și ei minuni dar Fields spune c-a obosit.

La fel de interesanți sunt și niște penticostali brazilieni care fac minuni, pe Lipsani la Clubul Hermes. Mai întâi fratele Jose țipă, recită, cântă, dansează, răcnește „Haaleluiah”! Fratele Pablo, un mulatru simpatic, coboară de pe scenă în asistentă, trage oamenilor un fel de „ceafă de partizan” sau „castane” și zice niște fraze românești. Colegului nostru prezent la frăție i-a urât: „succes servicii”. De tratamentul lui Pablo se bucură brusc niște indivizi distribuiți strategic în sală care țipă că le-au trecut toate bolile. La sfârșit, ca să fie totul frumos, toată lumea face o rugăciune cu zburcături, gogâlturi și trânteli pe parchet. O parte a redacției noastre s-a supus la terapia cu tremurici și așteptăm, conform urării lui Pablo, să ne crească astronomic tirajul. La ieșirea din sală alți frațiori stau cu o lădiță pentru „contribuții”. Ședințele

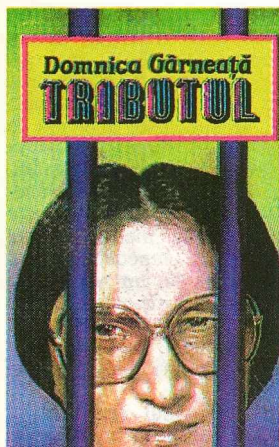

penticostalilor poartă numele generic „Sub piciorul crucii”. Dacă se lasă numai în seama unor astfel de tămăduiri, se prea poate ca niște frați să ajungă de-a binelea sub piciorul crucii.

Domnica Gârneață, vrăjitoarea-scriitoare

Povestea Domnicăi Gârneață începe cu mai bine de șase decenii în urmă, într-un sătuc așezat la întâmplare pe râpa dealului Belci, de pe moșia Balabanilor, boieri de lângă Onești. Crescută într-o familie cu mulți, foarte mulți copii, Domnica va cunoaște de mică cele mai negre și întunecate fațete ale vieții. La 15 ani se căsătorește cu fiul boierului din partea locului. Ea, din dragoste, el, din dorința de a nu-și pierde moșia. (Alianța cu familia extrem de săracă a Domnicăi, care nu avea altă avere decât un bordei și câteva ustensile, strict necesare la casa omului, îi permitea să-și păstreze conacul, în perioada naționalizărilor forțate.) Mariajul se va dovedi a fi un eșec. Proaspăta soție ajunge martora a numeroase orgii sexuale, dezmățuri de tot felul și a altor necuviințe la care se deda „nobilul” ei soț. Dar tot la conac va cunoaște o bătrână servitoare indiană, Clotilda, care-i va schimba decisiv viața, inițiind-o în tainele cele mai ascunse ale magiei asiatice. Din acest moment destinul Domnicăi Gârneață va cunoaște o incredibilă curbă ascendentă. În paralel cu ghicitul, bătrâna servitoare o învățase și arta brodatului.

După moartea Clotildei, înarmată cu meșteșugurile deprinse de la indiană, Domnica va ajunge una dintre cele mai mari prezicătoare și modiste de pe Valea Trotușului. Faima sa o va introduce în lumea ștabilor locali și, la scurt timp, în lumea interlopă bucureșteană. Trăind doar din broderie și magie, Domnica va atrage atenția autorităților. Ștabii, care nu cu multă vreme în urmă făceau coadă la ușa ei, au abandonat-o la discreția aberantului aparat comunist, care a aruncat-o în pușcărie. Perioada de detenție va reprezenta pentru Domnica un nou prilej de a aduce alinare celor din jurul ei prin intermediul magiei. Din fundul unei căni cu ceai dădea vești mamelor în zeghe despre odraslele lor cu zile sau săptămâni înainte ca lucrurile să se împlinescă cu adevărat... Cuvântul ei

căpătase forță, greutate și se impusese chiar și-n lumea pepită a tâlharilor și ucigașilor cu fustă.

După ispășirea pedepsei Domnica hotărăște să-și schimbe soarta, scriindu-și povestea vieții. Dar, fie și din motivul că avea doar patru clase,

Domnica era acceptată în mediul scriitoricesc ca ghicitoare, dar nu și ca scriitoare. Momentul de grație avea să vină când doamna Gârneață îi va prezice lui Fănuș Neagu că va avea o fetiță. Fănuș, care pierduse orice speranță de a mai avea un copil, i-a spus: „Domnica, dacă eu voi avea un copil, conform predicției tale, tu vei deveni scriitoare”. În 1980, la scurt timp după nașterea fetei lui Fănuș Neagu, Domnica Gârneață va publica prima carte autobiografică „Pe drum de seară”. Romanul va deveni best-seller-ul anului, alături de „Arta conversației” a Ilenei Vulpescu. A doua carte – „Inel, inel de aur” – va cunoaște același succes fulminant, vânzându-se cu lanțuri de milițieni în fața librăriilor. La scurt timp Domnica va fi acceptată de cea mai mare parte a tagmei scriitoricești, care aprecia deopotrivă scriitorul, magicianul și creatoarea de modă. Rând pe rând, bănuții săi de aramă (bănuții magici, aducători de noroc, cum îi numește Domnica) au fost strânși în mână și purtați în buzunar de Cornel Nistorescu, Cristiana Botta, Domnița Ștefănescu și de multe alte personalități artistice românești. În 1990, cărțile sale vor fi reeditate în tiraje de 200.000-300.000 de exemplare și Domnica va continua, deși chinuită de o încețoșare din ce în ce mai puternică a vederii, să scrie. În momentul de față Domnica Gârneață lucrează la o casă de modă, la un cabinet de medicină tradiționalistă și scrie...

Brățara

Pregătită de interviu, Brățara și-a etalat arsenalul de luptă pe o măsută rotundă: cărțile de ghicit „descântate la vârtelniță să câștige har ș-apoi poți să dai cu ele”, coralul alb – care „scoate la suprafață cununiile date pe apă”, două ulcioare și o piatră, numită Vârtelul pământului, cu ajutorul căreia ghicitoarea dezleagă „farmecele îngropate la piciorul unui mort”. În stânga ei se așază una dintre cele trei fiice, Indonezia. Născută în zodia Săgetătorului, Brățara a dobândit darul ghicirii de la naștere: „Bunica mea mi-a dăruit harul datorită faptului că am plâns în mamă. Mare prezicătoare, ea a știut de ce plâng și-a

început să-mi urseze” – spune vrăjitoarea. La trei minute după originala transmitere a talentului, copilul tace și se naște. La ora 12,00 noaptea. De la 12 ani, ea merge la lucrări „la stele și la gărlă”, furând meserie de la cine altcineva decât de la aceeași bunică. La rândul său, Brățara va fi nevoită să transmită harul celor trei fete, care „**da cu cărțile, descântă, fac lucrări**”, sau unuia dintre băieți, născut în aceeași zodie cu ea. Vorba ghicitoarei: „**pentru a lupta cu diavolul, sunt buni și bărbații**”.

Vară bună cu vestita Omida (vrăjitoare a familiei Ceaușescu), Brățara s-a certat vreme de 30 de ani cu ruda ei de sânge pentru „**vârtelul pământului**”. A învins, bineînțeles datorită zodiei: „**Dacă alte vrăjitoare n-au putut să învingă o lucrare, atunci învinge Săgetătorul, pentru că are cea mai mare putere**”.

Ghicitoarea nu are tarif fix. „Depandă” de client și de caz. Brățara notează pe-o hârtie numele persoanei, data, motivul și termenul de rezolvare. De la parlamentari la opincă, nimeni nu-i refuzat. Doar din asta se câștigă, iar vrăjitoarea are leac pentru orice, numai că durează mai mult: „**Dacă are cununiile arse pe foc și pe alea le rezolv dar în nouă săptămâni**”. În șase săptămâni sau în șase luni, Brățara dezleagă farmecele și oferă omului căsătoria mult visată. Cel puțin așa spune ea. „**La dezlegare nu trebuie să ai contact cu bărbatul decât numai o dată pe lună. În special când ai lucrări cu argintu’ viu nici nu trebuie să se atingă de tine**”. Totul stă sub semnul imperativului categoric! „**Trebuie să te scoli noaptea să pleci la lucrare: vinerea, miercuri și luna seară zile de lucrare pe noapte, la gărlă. Durează șase săptămâni, îi spun persoanei data când se termină. Este nevoie să vină o dată sau de două ori să-și ia apele, roua florilor și apele de spălat**”. Bolnavul de argint viu „scapă” mai ieftin: o singură vizită la Brățara, un descântec și niște ape în care urmează să facă baie, nevăzut de nimeni. Spune vrăjitoarea: „**Ai argintu’ viu, eu ți l-am scos; nu trebuie să ai contact cu bărbatul 3 zile și 3 nopți, nu trebuie să te vadă nimeni decât numai persoana din casă. Și ăla să fie curat, neatins de femei. Faci 3 băi. Total de la 3 puturi câte 3 kile de apă. 9 kile de apă. La fiecare baie folosești câte 3**

kile. Le aduni, după fiecare baie, într-o găleată. Se strâng apele, lăturile, la un loc și se îngroapă la un pom roditor zicând: «Tu, pomule, rămâi mucios, bolnăvicios/ Că de la tine m-am făcut sănătos»”. Dacă apare pe corp vreo eczemă (explicația e „clară”: tot argintul viu!), ghicitoarea are alifia salvatoare: din seu de oaie, sau de vacă neagră, plesnită, ceară de la miere și fiere de la găină neagră. Se amestecă toate ingredientele, se descântă și se aplică pe piele.

Brățara leagă, dezleagă, lecuiește și împreună, merge la întâlnirile vrăjitoarelor noaptea, „**înainte cu 3 zile până-n Sânziene**” – când este „**o problemă mai deosebită pentru țară**”, dar îi refuză pe cei care au lucrări de rău: „**I-am zis: «Fii atent, domne» – ca să nu găsească o afaceristă pe bani, care are sânge rece și suflet rău și lucrează, mă-nțelegi?**”. Cel puțin așa susține. Brățara nu crede că este păcat ceea ce face. Este ortodoxă, ține post miercuri și vinerea și câte trei săptămâni în posturile mari. Spune că are credință și că nu trebuie să se-ndoiască sau să facă rău. Dacă are vreo problemă, nu apelează la nimeni, ea are leac pentru toate.

Rodica Gheorghe – adevărata fiică a Mamei Omida

Cu siguranță, Rodica Gheorghe, „**adevrata fiică a Mamei Omida**”, este cea mai mediatizată vrăjitoare din România. Ține să ne convingă că este cunoscută și în străinătate, având clienți în Austria, Germania, Italia și America. Caută, fără nici un rezultat imediat însă, un cec de cinci mii de dolari, trimis din S.U.A. de un individ recunoscător. Spune că în 1997, la Congresul internațional de la Katowice (Polonia), a fost desemnată drept vrăjitoarea anului. Cel care a propus-o este decanul de vârstă al breslei, Juan Carlos (108 ani). „**Din Venezuela – Spania**”, zice Rodica.

Fiică a unei vrăjitoare celebre (Omida, mama ei, ar fi fost ghicitoarea cuplului Ceaușescu, alături de prezicătoarea Svetlana din Rusia și de un călugăr tibetan), Rodica practică magia albă delimitându-se clar de ucenicii diavolului, practicanți ai magiei negre. Justificarea e rapidă: „**Cei ce lucrează cu magia albă, lucrează cu harul de la Dumnezeu**”.

Harul acesta, atât de des invocat, are o origine neclară pentru noi. Ba vine de sus, ba se transmite – prin moștenire – din mamă-n fiică, ba e dobândit pe parcursul vieții. Oricum ar fi, Rodica Gheorghe spune că a atins apogeul puterilor sale la vârsta de 34 de ani, spre deosebire de cei din branșă care devin performeri după 50 de ani. „**De ce? Pentru că mi-a plăcut foarte mult această meserie**”. Și cum faima atrage impostori, ghicitoarea s-a pomenit cu zeci de false rude, maestre în arta vrăjitoriei: „**au apărut exact ca ciupercile dupe ploaie, încercând prin numele meu să abuzeze de credibilitatea (?) oamenilor pentru a-și însuși unele bunuri materiale**”. Exprimarea-i cumva „specializată”, cochetând parcă cu prevederile articolului 215 din Codul Penal

privitor la ÎNȘELĂCIUNE.

Casa Rodicăi e deschisă miniștrilor, celor din televiziune, oamenilor de afaceri, patronilor care „din ce-au fost au decăzut“, celor „legați“ etc. „Secretul confesiunii nu se poate divulga. Nu pot eu să violiez intimitatea clienților mei“. Tarifele variază, chiar dacă ea nu este o vrăjitoare care să ia pielea de pe om: „Îl înțeleg și pe cel care nu are“ – conchide ghicitoarea.

Ne vorbește despre satisfacțiile personale: când „un preot și un popă“ dau rateu acolo unde ea are antidot. Oricum, recunoaște că sunt situații în care e depășită de caz: „Cred că-s singura care recunosc că nu pot să fac și nu depinde de puterile mele“. Explicația? „Eu niciodată n-abuzez de disperarea sau credibilitatea oamenilor“. Le consideră „criminale“ pe „impostoarele care afirmă că pot vindeca cancerul“ și se pare că o vizează în special pe Ana Matei zisă Dochia.

Ca ustensile de lucru, Rodica are cărțile „vechi de trei generații“ și buruienile, unele fiind trimise de prietenele ei, tocmai din India. Locul sacru al tinerei vrăjitoare este un ochi de baltă iar noaptea în care-și acumulează puterea pentru întregul an este cea de Sânziene, „când cerurile se deschid și luminisurile vin mai aproape“. Atunci ea duce 12 daruri ielelor, un de an: câte un colac, câte o coroană împletită din spice de grâu și maci și câte un potir cu vin fiecăreia. Cel puțin așa afirmă. La baltă, Rodica descântă în maglașă (limba strămoșilor săi) și în fiecare anotimp împodobește câte un „stâlp magic“ care-i ajută pentru o perioadă a anului, corespunzătoare aceluia anotimp. Ea descântă după constelații și fazele lunii, are ritualuri în funcție de echinocliu, folosește mătrăgună, năvalnic și floarea pleacătoare și citește pe cer istoria României.

Rodica spune că zilele guvernului Ciorbea sunt numărate, că președintele Constantinescu nu va câștiga un al doilea mandat și că poporul român este ales de Dumnezeu: „Aici va fi Judecata de Apoi. Palatul Cotroceni are 24 de intrări. Și se spune – am făcut noi cercetări – că pentru

templul Domnului va fi aleasă o clădire cu tot atâtea intrări. Palatul Cotroceni va fi Templul lui Dumnezeu“. Previziunile adevărate fiice a Mamei Omidă vizează și criza din Golful Persic. Ea susține că „va fi război, vor suferi foarte multe popoare, dar acest om, – căci el este Antihristul pe pământ – Saddam Hussein, va fi învins de americani. Și nici nu va trece mult timp: trei puncte zăbăvă se arată în analele mele vrăjitoarești“.

Am plecat de la vrăjitoare tot pe lumină, fără ca pisica neagră să ne taie calea. La margine de București, la fiecare intersecție există câte o plăcuță – deh, firma – care-ți indică unde-i „casa vrăjitoare“. Iar zierele gem de anunțuri, cu promisiuni de bine, la mica publicitate. Se vând speranțe, ceaiuri medicinale, poțiuni și leacuri la sfârșit de mileniu unor români naivi, creduli, curioși, speriați, dezamăgiți și bulversați, incapabili să discearnă între realitate și șarlatanie.

Rodica, amica tartorilor

Rodica Nicolae este o țigancă de vreo treizeci și cinci de ani, compusă, vorba lui Urmuz, dintr-un dinte de aur, mustați și tatuajul „Sile“ pe mâna dreaptă. Locuiește într-o zonă unde imaginația primarilor stalinisti ai Bucureștiului a funcționat din plin. Străzile se cheamă Laminorului, Forjei sau Bauxitei.

Pe un ton misterios, Rodica vorbește despre sabaturi nocturne pe malul Lacului Străulești, unde, în fiecare lună, țin ședințe de sindicat vreo patruzeci de vrăjitoare. Mai aflăm și de un pom vechi, pe care a vomitat un urs acum două sute de ani, de pe care își procură soluția foarte rară numită untură de urs. Ne arată cu mândrie o colecție de soluții purificatoare făcute în sticlute plate de votcă Rasputin, ceea ce ne face să credem că Rodica își mai dezinfectează din când în când gâtulețul. Sticlele sunt pline cu: „apă de leuirea durerilor, apă de afaceri cu prieteni și spor, apă de îngăduială și curățenia răului și apă de desfacere a cununiiilor cu soroacie“.

Cei mai mulți clienți apar cu dezlegări de cununii. Pentru asta sunt necesare mai multe etape. Cel legat este de obicei obiectul răzburării unei femei care vrea ca el să nu se poată culca și cu altcineva. Există o primă procedură, pentru legăturile mai simple, adică după ce tanti Rodica te pune să tragi un gât din apa de cununii și băguie ceva, ia un satâr, decapitează o pasăre, îngroapă căpățâna păsării, mai bolborosește ceva și, gata, s-a înhumat dezlegarea. Nu știm dacă restul păsării e mâncat de Rodica Nicolae și fiii.

Partea a doua a descântecului pentru

dezlegarea de cununii e prea frumoasă ca să încercăm noi, niște umili redactori, să v-o descriem, așa că opera literară de mai jos nu ne aparține. Am transcris exact ce ne-a povestit Rodica, cu tot fiorul ei vrăjitoresc: „Se ia nouă lacăte, se sorocesc, acel om le deschide cu mâna lui în direcția trupului lui, deci direct între picioarele dânsului. Dacă dânsul e legat, pune lacătele pe rând, acolo, între picioare și le desface și repetă dupe mine, dupe cuvintele mele sorocite: Cum dezleg eu atât de repede și cum reușesc să le deschid, așa să am reușire, să mă dezleg și să fiu puternic de a fi în stare de o femeie. El repetă aceste cuvinte și eu îi dau să bea vin îngropat de la cap de mort, să bea de câte trei ori pe zi, vreme de nouă zile“.

Dacă nu ține nici cu vinul de la capul mortului, nici cu lacătele prinse de penis (pentru bărbați bine dotați, probabil Rodica are lacăte de dimensiuni mai mari), înseamnă că legarea de cununie a fost dată

pe apă sau pe foc și nu se poate rezolva.

Rodica ne zice despre tartorii. După toate aparențele, tartorii sunt băieți buni, cu care poți să te înțelegi. Rodica vorbește: „le spun că sunt într-o iemisiune și ei nu mă zguduie așa de tare cum sunt în descântec. Acei tartorii nu face rău, ieu îi trimit și le dau cazurile, cununii, boli care ieste. La tartorii, figura ie urâtă, iar corpul ie uman, 's ca uoum, da' au gheare mai mari, sunt îmbrăcați mai urât, se face zimbru, se face porc mistreț. Sânt și umani adecă beau, mănânc. Sânt vizii care stau în parcuri, în scorburi ei. Eu lucrez cu ei noaptea până la 4“.

ART. 215 COD PENAL – ÎNȘELĂCIUNEA

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.“

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni (...).“

Codul Penal nu incriminează vrăjitoria. Sancțiunea i-ar reveni în acest caz opiniei publice. Sau moralei. Și Bisericii – singura instituție a statului care poate cumva modifica și influența mentalitatea fiilor săi.

Câtă vreme nu va fi prevăzută ca infracțiune de sine stătătoare în lege, vrăjitoria își trăiește înfloritoare tinerețea. Și dacă tot e trai pe banii românului, măcar s-o înscrie cineva în nomenclatorul meseriilor libere!

Pe vremea propagandei comuniste, una din formulele cu care eram intoxicați zi de zi privea „recurgerea la forță și la amenințarea cu forță“ (din partea imperialiștilor capitaliști, firește, căci intrarea sovieticilor în Afganistan, de pildă, nu se punea la socoteală). Astăzi – în democrație – o atare sintagmă nu mai e la modă, în schimb suntem sufocați de un fenomen cel puțin la fel de obsedant: recurgerea la demisie și la amenințarea cu demisia.

Un nou sport național: demisia

Buni cunoscători ai disciplinei de partid (și, nu mai puțin, ai propriilor interese), miniștrii PDSR n-au prea uzat de demisii. Când au fost schimbați, totul s-a petrecut, așa, de parcă oamenii aveau altă treabă, ce să-i mai reținem pe-aici? Ca o consecință logică, noii demnitari – care ajunseseră să dețină majoritatea în cabinetul Văcăroiu – nu mai erau trecuți prin Parlament, speculându-se o ambiguitate a Constituției.

Guvernul Ciorbea, în schimb, s-a dovedit extrem de jucăuș: joaca „de-a demisiile“ a devenit repede un fel de sport guvernamental.

Pe 6 august 1997, Ulm Spineanu, ministrul Reformei, și-a depus demisia. Depusă a rămas, până pe 1 noiembrie, când și-a depus-o din nou, tot fără să-i fie acceptată. O mo-

Victor Ciorbea: procuror, lider sindical, primar, apoi...?

Așa cum unii se lasă de fumat de nenumărate ori...

DEMNITARI ROMÂNI AU DESCOPERIT CE SIMPLU E SĂ DEMISIONEZE

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

tivație foarte clară nu ni s-a oferit, dar toată lumea știa că era vorba de o luptă surdă cu președintele FPS, Sorin Dimitriu. Oricum, dlui Spineanu nu i s-a oferit satisfacția de a pleca de bunăvoie, fiind reamănat pe 2 decembrie și trecut pe linie moartă.

Pe 29 noiembrie, aflând că va fi schimbat, Sorin Stănescu, ministrul Tineretului și Sportului, a reușit să demisioneze cu anticipație, fiind – de altfel – singurul demnitar care a făcut tâmbălău pentru că era dat deoparte.

Pe 1 decembrie, cu numai o zi înainte de reamăniere, ministrul Culturii, Ion Caramitru, a demisionat și el, în semn de protest față de intenția Guvernului de a ceda presiunilor revoluționarilor. Aceștia manifestaseră îndelung împotriva tentativei de modificare a drepturilor „luptătorilor cu merite

Ion Caramitru, un ministru demisionar pe termen lung

deosebite“. Caramitru și-a declarat demisia irevocabilă, drept care, câteva zile mai târziu, a răspuns pozitiv rugămintii premierului de-a mai rămâne în post o lună, să se termine anul cu bine. Acum, mai știi, nu s-o fi terminat încă 1997.

După celebrul interviu din 29 decembrie, pus să aleagă între calitatea de demnitar și dreptul la liberă opinie, Traian Băsescu, ministrul Transporturilor, n-a ezitat nici o clipă și a demisionat de-adevăratelea, continuând însă să vină, conștiincios, la ședințele de Guvern, până a fost înlocuit.

În aceeași zi, pe 30 decembrie, Victor Ciorbea însuși și-a oferit demisia atât conducerii PNȚCD, verbal, cât și președintelui Emil Constantinescu (în scris?), care însă nici n-au vrut să audă de așa ceva.

Între timp, Adrian Severin, infirmat și confirmat în același

Valentin Ionescu, omul care a schimbat sensul cuvântului „îrevocabil“

RETRO

MARIAN SULTĂNOIU ■

Miercuri 11 februarie – Viorel Cataramă, supărat pe toată lumea, anunță prima grevă parlamentară a sezonului: Comisia economică din Senat decide să nu mai întocmească rapoarte la nici un proiect de lege, până în ziua în care nu vor fi dezbătute proiectele propuse de Comisie în cursul anului 1997. ● În jurul orei 20.00 Palatul Cotroceni este invadat de miniștri. Cei cinci noi demnitari ai cabinetului Ciorbea – Constantin Dudu-Ionescu (Apărare), Anton Ionescu (Transporturi), Ioan Mureșan (Relația cu Parlamentul), Horia Ene (Cercetare) și Romulus Tomescu (Mediu) – au depus jurământul în fața președintelui Constantinescu. ● Vadim Tudor și Gheorghe Funar și-au dat mâna peste capetele admiratorilor care le scandau într-un oarecare delir numele, semnând un protocol de colaborare între PRM și PUNR-Funar. Protocolul prevede inițierea unei munci susținute întru demiterea lui Ciorbea și instaurarea unui guvern de uniune națională. Pus pe fapte mari, PNȚCD, la BCCC, a hotărât să-i avertizeze pe Pruteanu și pe Alecu. Mai devreme sau mai târziu partidul își plătește datoriile față de șeful Comisiei de învătământ din Senat.

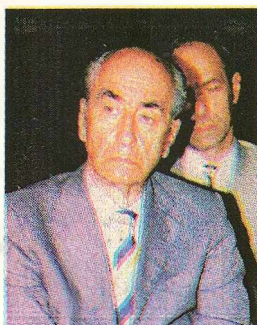
Joi 12 februarie – SANITAS declanșează greva generală a cadrelor medii sanitare. Acțiunea organizată de Federația SANITAS afiliată la CNSLR-Frăția revendică în principal dublarea salariilor corpului medico-sanitar. „Pe fondul lipsei de înțelegere de care dă dovadă Guvernul Ciorbea nu avem o altă alternativă decât greva generală“, a declarat liderul federației, Marius Petcu. ● După ce i-a trecut scârba de politică și politicieni, președintele Constantinescu i-a cășunat pe presă. Prezent la seminarul „Moralitate și guvernare“ Emil Constantinescu a afirmat că presa este implicată în fenomenul de corupție: „Avem o presă privatizată, există grupuri de interese. În spatele instituțiilor de presă se află sume imense de bani – de unde vin

acești bani? Aceste grupuri de interese sunt implicate direct în privatizare, în reforma economică și își apără interesele“. Păi atunci cu Severin ce să fi avut dnii Roman și Constantinescu? Să-l fi sacrificat ei degeaba? ● Generalul Nițu, consilier al ministrului de Interne, este acuzat de viol și perversiuni sexuale, într-o plângere înaintată de o tânără Parchetului Curții Supreme de Justiție. Procurorul general Sorin Moisescu a dispus efectuarea de cercetări preliminare și a înaintat plângerea către secția Parchetelor Militare.

Vineri 13 februarie – PD a stabilit „organul de urmărire a activității parlamentare“. Acesta nu va fi chiar un cabinet din umbră ci într-o relativă semiobscuritate. Organismul PD va fi structurat pe oameni desemnați pe ministere care vor sta cu ochii pe greșelile miniștrilor cu portofolii.

Sâmbătă 14 februarie – Guvernul Ciorbea, îngrijorat de noua criză dintre Irak și ONU, afirmă într-un comunicat că „sprijină pe deplin eforturile Statelor Unite ale Americii și ale altor state vizând soluționarea pe cale politică a situației“. Comunicatul subliniază disponibilitatea țării noastre de a se alătura acțiunilor întreprinse în baza rezoluțiilor ONU „inclusiv de natură militară“. ● După ce a fost avertizat de BCCC al PNȚCD, deputatul țărănist Paul Alecu se află la un pas de excluderea din partid în urma afirmației că menținerea lui Victor Ciorbea în fruntea guvernului echivalează cu o sinucidere politică. Și pentru că toate aceste afirmații ale lui Alecu trebuiau să poarte un nume, Ion Diaconescu le-a spus „trădare“. Președintele ApR, Teodor Meleșcanu, aflat la Brașov împreună cu staff-ul partidului său, a declarat că privește cu optimism reacția ardelenilor la oferta ideologică „reală și credibilă“ a partidului său.

Miercuri 18 februarie – Dăianu amenință cu demisia. În cadrul Biroului Permanent al PNL Daniel Dăianu a avertizat că nu dorește să fie „părtaș la actele de guvernare care ar putea complica și mai mult situația economică a României și relațiile cu organisme internaționale“. ● Continuă greva SANITAS. Sindicatele pichetează Guvernul. ● Președintele Comisiei pentru muncă

Mircea Ionescu
Quintus, la patru pași
de unificarea liberală

timp de un savant comunicat echivoc al Consiliului Suprem de Apărare a Țării, fusese pus, practic, în situația de a demisiona și el – după ce, de fapt, își atinsese dublul scop: acela de a trage un semnal de alarmă asupra unui fenomen real și grav și acela de a-i face pe cei aflați cu musca pe căciulă să reacționeze violent.

Cu doi miniștri dați deoparte, Partidul Democrat s-a supărat, și-a luat jucăriile și a plecat, nu mai puțin de șase miniștri (și, un pic mai târziu, toți secretarii săi de stat) demisionând în bloc. Locurile eliberate au fost ocupate printr-o remaniere forțată, în cabinet fiind cooptați și câțiva independenți-tehnocrați cu foarte bună imagine publică și excelență reputație profesională, drept care se părea că lucrurile s-au liniștit. Cel puțin pe partea Guvernului – pentru că susținerea parlamentară era (și este) o cu totul altă poveste. Oricum, dl Constantinescu a afirmat cu tărie că n-a existat nici o criză politică, ci doar una guvernamentală.

Liniștea însă, atâta câtă a fost, n-a durat nici două săptămâni. Pe 22 ianuarie, sătul de duelurile declarațiilor belicoase, Ilie Șerbănescu, proaspătul ministru al Reformei, a declarat că își cedează scaunul dacă asta ar contribui la stingerea tensiunilor dintre PNȚCD și PD. Un spirit ceva mai cărcotaș ar putea susține că, de fapt, fostul cel mai bun ziarist-comentator al domeniului economic descoperise cum e „în interior” și ce (nu) se poate face ca general fără armată.

Nici o lună mai târziu, pe 17 februarie, Daniel Dăianu, noul ministru de Finanțe, care trecuse cu bine peste dezvăluirea fostelor relații cu Securitatea, a anunțat că e gata să demisioneze dacă politicile monetare

nu vor duce la asanarea imediată a economiei. Era o condiționare superfluă și oarecum post-mortem, întrucât se trecuse, deja, în cel puțin trei rânduri, peste punctul său de vedere (față de al 13-lea salariu, creșterea TVA și scumpirea carburanților). Totuși, peste nouă zile dl Dăianu a anunțat că nu mai are motive serioase să se retragă. Pesemne, între timp economia fusese asanată imediat.

În fine (până la ora așternerii acestor rânduri!), pe 25 februarie, Valentin Ionescu, laconicul ministru fără minister al Privatizării, și-a anunțat „demisia irevocabilă”, sub motiv că nu s-a făcut mai nimic pe plan economic – o descoperire care poate șoca pe oricine, dar acuzând și relații tensionate cu președintele FPS. Dl Ionescu merită o atenție specială, din cel puțin trei motive. Întâi, pentru că impresiunea prin cumpătare, nelansându-se, precum colegii Șerbănescu și Dăianu, în afirmații alarmiste despre posibila „bulgarizare” a României. Tăcând în acel moment, domnia-sa lăsase impresia unui om care – în ciuda vârstei fragede – se gândește bine înainte de a vorbi. Apoi, spre deosebire de cei care doar amenință cu demisia, Valentin Ionescu, când s-a lămurit cum stau lucrurile, a trecut direct la fapte, și anume fapte irevocabile. Douăzeci și patru de ore mai târziu, își retrăgea demisia, stabilind astfel un record greu egalabil în materie. Justificarea: Guvernul emisese (de spaimă că pleacă Ionescu?) două hotărâri vizând domeniul economic. N-are nici o importanță faptul că orice hotărâre este până la proba contrarie o bucată de hârtie (să ne amintim doar de cele trei valori naționale de luptă anticorupție, lansate cu orbitoare jocuri de artificii și concretizate în 7 (șapte) condamnări, majoritatea pentru mici găinării).

CoCoPo și CoCoPa

Dincolo de acest nou sport național, care tinde să înlocuiască tradiționala oină și dincolo de luptele intestinale – în prag de ocizie intestinală – ale „aliaților” (despre

Ilie Șerbănescu și Daniel Dăianu, doi tehnocrați
îngrijorați de riscul „bulgarizării”

care va veni vorba puțin mai încolo), trebuie observat că politicienii și demnitarii s-au împărțit totuși în două categorii: cei care spun că e bineșor și cei care afirmă că e foarte rău. Revelantă în acest sens a fost o emisiune TV în care, după ce ministrul Industriei și Comerțului, Mircea Ciomara, a susținut vreme de câteva ore că presa e vinovată de dramatizarea exagerată a situației, Ilie Șerbănescu și-a vărsat în final oful, spunând apăsător că *este* criză guvernamentală, politică și, ceea ce e mai grav, economică. O atare poziție contrazice atât opiniile președintelui Constantinescu, cât și pe ale premierului, încât e de mirare că ministrul Reformei nu a primit cartonașul galben, în spiritul celebrei promisiuni a dlui Ciorbea că nu va mai permite etc.

Între timp, Protocolul între CDR și PD a fost călcat în picioare mai rău ca preșul lui Băieșu, în toate modurile cu putință, inclusiv prin voturi disjuncte în Parlament. E drept, nou-createle – și subtil anticonstituționalele, în prevederile lor – organisme, simpatice cunoscute sub numele de CoCoPo și CoCoPa, se înfruntă tot cam la două zile, dar rezultatele refuză să se materializeze în altceva decât într-o ploaie de declarații. Mai nou a renăscut și spiritul epistolar, premierul Ciorbea răspunzând, printr-o lungă și acidă epistolă, unei deja uitate scrisori a miniștrilor PD demisionari. Dialogul prin scrisorele este, să recunoaștem, o variantă mai romantică – și mai puțin costisitoare, în timp și bani –

și protecție socială din Camera Deputaților, Valentin Iliescu, a anunțat că demisionează din această funcție. El nu vrea să gireze prin poziția sa rezultatul votului comisiei pe care o conduce și care cu zece voturi la opt a adoptat soluția guvernului, aceea de a bate în cuie procentul de 25% cu care vor fi majorate salariile sanitarilor. ● Întrebat de ce în discursul său de marți, ținut la Pentagon, președintele Clinton nu a menționat România printre statele care susțin decizia anglo-americană cu privire la Irak, Ambasada S.U.A. la București a precizat că declarația președintelui american fusese redactată înainte ca România să-și anunțe decizia.

Joi 19 februarie – Liderul ApR, Mircea Coșea, referindu-se la afirmațiile lui Ilie Șerbănescu, precum că România va intra în procesul de „bulgarizare”, a fost de părere că „vom ajunge rău, dar nu ca Bulgaria. Deoarece Bulgaria a început să-și revină. Cred că va trebui să ne găsim alt termen de comparație”. De-a dreptul enervat astfel de declarații, Ciorbea respinge vehement ideea „bulgarizării economiei naționale”. „Asemenea expresii sunt aberante și v-aș ruga să nu le mai folosiți”, a spus premierul. ● Grupurile parlamentare PDSR din Senat și Camera Deputaților au depus la Senat moțiunea „Sănătatea”. „Moțiunea are în vedere problemele sănătății în general, problemele de asistență socială, aspecte care țin de salarizarea cadrelor medicale”, a spus Adrian Năstase.

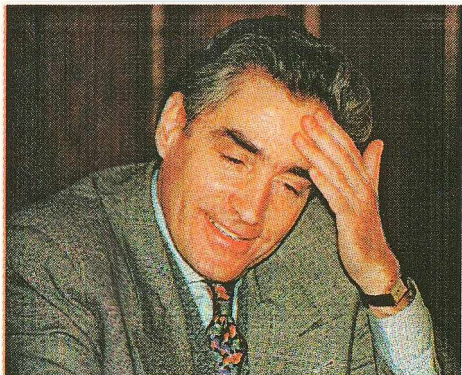
Vineri 20 februarie – Are loc prima ședință a Consiliului de Coordonare Politică a Coalitiei, pe scurt CoCoPo, la care au participat Victor Ciorbea, Ion Diaconescu, Remus Opriș (PNȚCD), Roman și Berceanu (PD), Sergiu Cunesu (PSDR), Akos Birtalan și Borbely Laszlo (UDMR), Valeriu Stoica și Radu Stroe (PNL). Discuțiile s-au axat în special pe problema grevei SANITAS, pe relațiile cu FMI și proiectul de buget pe anul 1998. ● Un sondaj de ultimă oră din ziarul „Ultima Oră” l-a dat pe Vadim Tudor lider în cursa pentru prezidențiale cu 22%. Probabil pentru ultima oară.

Sâmbătă 21 februarie – Președintele Emil Constantinescu s-a întâlnit la

Galați cu omologul său Petru Lucinschi pentru a pune țările la cale. Constantinescu a declarat că a fost o abordare exclusivă a problemelor economice. „Am pus în mișcare o serie întreagă de proiecte legate de o cooperare mai bună în controlul frontierelor, în general, împotriva corupției și crimei organizate”. ● Președintele Constantinescu a trimis o scrisoare Parlamentului României având ca subiect susținerea de către România a acțiunilor întreprinse de ONU în Golf. Decizia referitoare la sprijinul acordat de țara noastră unei eventuale operațiuni militare în Irak trebuie aprobată de către Parlament.

Luni 23 februarie – Deputații, grijulii cu soarta lor, au cerut suplimentarea bugetului Camerei cu 15 miliarde lei. Varianta inițială era de 257 miliarde lei. Argumentul lor a fost că și Parlamentul este afectat de majorarea TVA, precum și de alte legi și ordonanțe economice. ● Constantinescu s-a întâlnit ieri la Cotroceni cu Comisiile economice din Senat și Camera Deputaților pentru a discuta problema nașterii bugetului de stat pe 1998. ● La inițiativa președintelui Constantinescu, Cotroceniul a fost gazda unei întâlniri între Guvern și Comisiile economice din Senat și Camera Deputaților. Victor Ciorbea le-a prezentat parlamentarilor în linii mari schema bugetului conturată în urma discuțiilor purtate cu FMI. În paralel Emil Constantinescu s-a întâlnit cu liderii PNL. ● Relațiile dintre premier și negociatorul șef al FMI Poul Thomsen se înăspresc de la o zi la alta. Se pare că Thomsen este de-a dreptul nemulțumit de prestația lui Ciorbea, ajungând chiar la concluzia că el și primul ministru vorbesc două limbi diferite.

Marti 24 februarie – Liderii coaliției s-au întâlnit în două ședințe CoCoPo pentru a discuta problemele ivite în procesul de negociere cu FMI asupra bugetului. Poul Thomsen a cerut retragerea Ordonanței privind investițiile directe, prin care se acordă tratament egal investitorilor autohtoni și străini, precum și reducerea personalului bugetar cu 14%. La încheierea CoCoPo, Ciorbea a declarat: „Trebuie o dată și o dată rezolvată politic această criză.”

Petre Roman, într-o poziție dificilă: cu un picior în Coaliție și altul în Opoziție

decât până nu demult trepidanta modă a declarațiilor în direct și la o oră, de vârf, pe toate posturile de televiziune.

Pe de altă parte, a vorbi despre tensiuni între PNȚD și PD a devenit un mod idilic de a privi scena Puterii. În realitate, există destule conflicte mocnite între toate partidele din „coaliție” și chiar în interiorul acestora. Se vorbește de „aripa Severin” și chiar de „aripa Băsescu” în PD, PNȚD geme de semi-disidenți, se pare că Valeriu Stoica nu mai e bine văzut în PNL și așa mai departe. Cei implicați neagă vehement, susținând că presa – ah!, presa asta! – inventează cai verzi pe pereți. Tot ce se poate. Să nu uităm însă că, până în ultima clipă, la fel de „fanteziste” au fost considerate informațiile despre divorțul Iliescu-Roman sau Tabără-Funar...

Cei de pe urmă...

Cum era și normal, această tornadă a provocat și efecte secundare, pe care ar fi o eroare să le subestimăm. Pentru prima oară după opt ani, există șanse reale pentru unificarea tuturor partidelor liberale. Dacă aceasta va fi dusă la bun sfârșit, s-ar putea să ne amintim că în 20 mai 1990, înainte de gafele în cascadă ale lui Radu Câmpeanu, PNL obținuse un procent electoral mult mai bun decât PNȚD.

Ori se acceptă demisia mea, care stă în permanență la dispoziție, ori se pune capăt atacurilor permanente din partea liderilor PD, atacuri care au adus deservicii enorme țării. Să dea Dumnezeu să fie acceptată prima variantă. E foarte greu de stabilit în ce măsură prejudiciul adus țării cade în responsabilitatea Guvernului sau a reprezentanților PD” ● Constantinescu a decis să retragă Scrisoarea către Parlament, privind participarea României la operațiunile din Irak. Pentru că, se pare, lucrurile se vor rezolva diplomatic.

Miercuri 25 februarie – Ministrul Privatizării, Valentin Ionescu, și-a prezentat ieri demisia lui Victor Ciorbea. În urma unor neînțelegeri cu președintele FPS, Sorin Dimitriu. Acesta din urmă a afirmat că privatizarea și reforma se pot face și fără Ionescu.

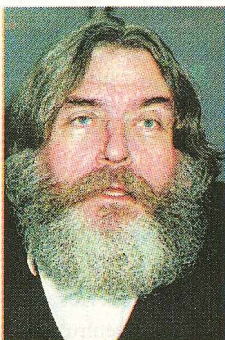
Joi 26 februarie – Hotărârile privind strategia și programul de privatizare a societăților comerciale, luate în ședința Guvernului, l-au determinat pe ministrul Valentin Ionescu să-și retragă demisia. El a afirmat că dacă va mai avea nemulțumiri nu le va mai discuta decât în sânul partidului care l-a propulsat în funcție ● Liderul SANITAS a anunțat că membrii Consiliului Național al Federației SANITAS au hotărât suspendarea grevei generale declanșate în urmă cu 15 zile. El a motivat decizia prin faptul că greviștii sunt profund dezamăgiți de prestația parlamentarilor din Camera Deputaților la dezbaterile Ordonanței nr. 34/30.01.1998 ● Ciorbea acuză, printr-o scrisoare adresată foștilor miniștri social-democrați, Partidul Democrat de boicotarea reformei. „Care este motivația acestei sincerități variabile – își întreabă Ciorbea foștii colegi de guvern – caracterul personal, comanda de partid sau interese mai ascunse și mai greu de bănuț?”

Vineri 27 februarie – Președintele Constantinescu a criticat dur Ministerul de Justiție la prezentarea bilanțului pe anul 1997. El a afirmat în alocuțiunea sa că îi este imposibil să creadă că în '97, an al campaniei anticorupție, au fost judecate doar 7 cazuri de corupție în toată țara. „Nu-mi vine să cred...”, a spus Constantinescu dezamăgit ● Poul Thomsen și delegația FMI au ple-

Apoi: nu mai puțin de 9 partide neparlamentare s-au întâlnit să-și strângă rândurile; PRM s-a înfrățit cu așa-zisul PUNR-Funar (chiar dacă acesta din urmă e lipsit de suport juridic, nu înseamnă că îi lipsește și suportul electoral); Alianța pentru România crește discret, dar ferm; sunt zvonuri despre tatonări de culise între aparent ireconciliabilele PNȚD și PDSR; amintindu-și de unde a plecat, PSDR nu și-a retras demnitatea o dată cu cei ai PD-ului coleg de USD; și multe alte agitații care se petrec în această perioadă tulbure, mișcări care pot avea urmări notabile în viitor, pentru că – atunci când terenul politic este atât de instabil – o acțiune dibace și hotărâtă poate răsturna toate calculele. Cu alte cuvinte, cine se mișcă acum, repede și bine, are toate șansele să profite de deruta partidelor și alianțelor consacrate.

Mai ales dacă, așa cum se pare, zilele lui Victor Ciorbea în Palatul Victoria sunt numărate (și e greu de imaginat cum ar putea să nu fie!). Fiecare din numele care s-au vehiculat drept posibili înlocuitori (Mircea Ciurara, Sorin Dimitriu, Mugur Isărescu, Zoe Petre, Radu Vasile ș.a.) ar însemna, inevitabil, victoria uneia dintre „aripi”, cu tot ce implică asta, inclusiv schimbarea raportului de forțe, până la nivelul simplilor funcționari (c-așa-i la noi...). Cu o singură excepție: se spune că Theodor Stolojan ar fi pus condiția să fie lăsat să-și aleagă singur ministrii (probabil nu pe criterii politice, ci strict profesionale).

Vom trăi (prost) și vom vedea (bine).

Un mesaj de la FMI: Ura și la gară!

Ar fi, desigur, o mare greșală ca – furați de baletul politic – să

Adrian Păunescu a declarat că partidele neparlamentare nu sunt „verișorii de la țară”

neglijăm ceea ce e cu adevărat important (dar, vai!, determinat tot de politic): socialul și economicul.

În plan social lucrurile par evidente. Nu e nevoie de nici un politician sau ziarist care să le explice oamenilor cum trăiesc – văd ei și singuri. Nu la fel de evidente sunt șansele de a trăi mai bine. Mișcarea SANITAS a dovedit-o. Ceea ce au cerut sindicatele sanitare era pe cât de justificat omeneste, pe atât de imposibil practic, în condițiile date. Ca să nu mai spunem că nu cadrele medicale sunt prost plătite, ci aproape tot poporul român!

Pe de altă parte însă, scuza Guvernului cum că nu sunt bani destui naște întrebarea firească, neiertătoare: de ce? Or, aici ar fi multe de spus. E suficient, poate, să amintim doar atât: după lungi discuții pe tema reformei și a bugetului, negociatorii FMI, în frunte cu tatuca Poul Thomsen, ne-au spus frumos „La revedere, mai vorbim noi altădată”.

Amânarea pe termen neprecizat a celei de-a treia tranșe de împrumut, în valoare de 86 milioane de dolari, contează destul de mult ca suport financiar în sine, dar contează enorm ca semnal negativ dat de FMI nu numai nouă, ci și, din nefericire, potențialilor investitori străini.

„Hic sunt leones” („Aici sunt – probabil – lei”) scria pe vechile hărți în dreptul petelor albe – zone neexplorate, și cam tot asta spune mesajul Fondului Monetar Internațional. Nu că în România reforma merge prost, ci – mai grav – că nu e clar *dacă* și cum merge.

Nimănui nu-i place să se avânte pe nisipuri mișcătoare.

Ce se întâmplă însă cu cei care trăiesc în mijlocul lor?

Poul Thomsen a venit, a văzut, s-a lămurit și-a plecat

cat acasă fără să fi ajuns la o concluzie împreună cu Victor Ciorbea. Negociatorul șef a spus că se va întoarce când Guvernul va lămuri anumite probleme tehnice existente în legătură cu bugetul, privatizarea și reforma în general.

Sâmbătă 28 februarie – Consiliul Național al PNL a hotărât fuziunea prin absorbție cu PAC, PNL păstrându-și statutul, sigla și denumirea. Președintele PAC, Nicolae Manolescu, va ocupa funcția de președinte al Consiliului Național al PNL.

Luni 2 martie – Reprezentantul permanent al FMI la București, John Hill, susține că misiunea Fondului nu a ajuns la vreun acord cu autoritățile române privind o nouă rată a inflației pe acest an – „FMI nu este de acord cu o inflație lentă de 45%. Noi credem că o inflație de 37% este un obiectiv rezonabil”. Victor Ciorbea susține invers! ● PNȚD s-a întâlnit la Cotroceni cu președintele Constantinescu. Întâlnirea a avut ca scop discutarea problemelor existente „în sânul Coaliției”, raportul dintre partidele din Coaliție, precum și aspecte legate de stadiul reformei. PD nu s-a prezentat la întâlnire.

Marti 3 martie – CoCoPo s-a amânat. Ion Diaconescu susține că amânarea s-a datorat vizitei UDMR la Cotroceni ● UDMR s-a întâlnit cu Constantinescu la Cotroceni pentru a discuta o problemă de maximă importanță pentru această formațiune politică. Este vorba de Legea învățământului pentru care UDMR solicită sprijinul președintelui.

Miercuri 4 martie – Produsele petroliere s-au scumpit cu 50%. Toate formațiunile politice ale Opoziției critică această măsură „de acoperire a unor găuri din buget”, luată de guvernul Ciorbea ● Garda Financiară, Oficiul Concurenței și Poliția vor întreprinde ample controale printre comercianți pentru a preveni scumpirile nejustificate ● Mircea Ciurara a hotărât că scumpirile la celelalte produse nu trebuie să depășească 4% ● Ministrul Ciurara a anunțat reducerea prețului la benzină cu 100 de lei. Unde am mai auzit noi gluma asta cu 100 de lei?!

A murit Ninel Madgearu

La 92 de ani a murit „discret“ unul dintre cele mai interesante personaje din București. Ninel Madgearu părea un moșuleț obișnuit și putea fi văzut zilnic în berăria „Turist“ din Piața Romană unde stătea la câte o sută de vodcă și învârtea politica. Puțini sunt însă cei care știu că bătrânului îi trecuseră prin mână mai multe milioane de dolari. Născut în 1906, Nicolae (Ninel) Madgearu era nepotul bun al secretarului general al P.N.Ț., Virgil Madgearu, ucis de legionari. Provenit dintr-o familie bogată, a terminat în anii '20 Dreptul și a profesat până la începutul războiului ca avocat și jurnalist. În perioada interbelică își făcuse renume de bărbat de succes, avea relații în mai toate marile familii din București, avea „intrări“ la ambasade, gazete și politicieni.

În 1948 a fost exclus din Baroul de avocați pentru că nu avea origine sănătoasă. De atunci nu a mai muncit oficial nici o zi și a fost principalul intermediar de vânzări de obiecte de artă din București. Datorită relațiilor sale știa unde sunt plasate tablouri, bijuterii sau mobilă stil, statui sau cărți de mare valoare. El, practic, a intermediat vânzări de la familii scăpătate care nu aveau „origine sănătoasă“ către burghezia roșie ori potențaii comunismului; știa toate filierele prin care pot ieși din țară obiecte de mare valoare; cunoștea toate cotele marilor artiști. I-au trecut prin mână de la tablouri de Rembrandt până la cele de Luchian, Grigorescu sau Victor Brauner. A lucrat pentru toată lumea, cu toată lumea și a fost tolerat de către toți.

De prin anii '70 a fost un fel de tată adoptiv pentru Fredy Piticu, multă vreme cel mai mare traficant de obiecte de artă din România. Ninel se putea mândri că l-a învățat bine meserie pe Piticu. Acesta din urmă a murit ciudat într-un accident de mașină în 1993 după ce dăduse, se pare, un tun cu niște tablouri din secolul al XVIII-lea falsificate. La înmormântarea Piticului au participat de la Valentin Ceaușescu până la personalități politice cunoscute. În perioada 1990-1993 Ninel și Piticu se pare că începuseră să medieze vânzări de obiecte de artă de la foștii nomenclaturiști la potențaii postrevoluționari.

În ultimii ani Ninel Madgearu, obosit, se retrăsese parțial din afaceri, stătea toată ziua la „Turist“ cu o vodcă în față, povestea despre miniștri, generali și cadre de pe vremuri, dar schimba vorba dacă cineva încerca să-l tragă de limbă despre afacerile pe

care le instrumentase.

În ultimele luni nu a mai apărut la „Turist“. La un moment dat un vecin a adus vestea că a murit la spital. Nimeni nu știe exact ce avere avea, cine a moștenit-o, dacă Ninel a murit sărac sau multimiliardar.

De ce nu e publicat jurnalul lui Coposu?

Au trecut deja 2 ani și 5 luni de la moartea președintelui P.N.Ț.C.D., Corneliu Coposu. Imediat după decesul dlui Coposu au fost publicate două cărți interesante de

interviuri cu domnia sa. Atât cartea lui Vartan Arachelian, cât mai ales cea a Doinei Alexandru de la Europa Liberă, au adus amănunte noi menite să limpezească istoria încălțită a unor momente importante cât și mai multe amănunte

până atunci necunoscute din viața unor politicieni de marcă, de la Iuliu Maniu până la Alexandru Bârlădeanu. Foarte interesantă a fost și biografia liderului P.N.Ț.C.D. alcătuită de colegul nostru Tudor Călin Zarojanu care a avut curajul să scormonească prin metri cubi de dosare aflate în arhivele fostei Securități.

Cu toate acestea unele amănunte istorice pe care le cunoștea dl Coposu nu au fost îndeajuns exploatate de către intervievat. Ele nu sunt definitiv pierdute pentru simplul fapt că în perioada 1937-1947 dl Coposu a ținut un jurnal. O mică parte din însemnările sale zilnice, cele referitoare la asasinarea profesorului Virgil Madgearu de către legionari, în noiembrie 1940, au fost publicate în 1993 în revista „Magazin istoric“.

Probabil că dl Coposu și-a reluat însemnările zilnice și după liberarea sa din temnițele comuniste în 1964. Poate că familia sau P.N.Ț.C.D. se tem de publicarea ultimei părți a jurnalului fostului președinte al P.N.Ț.C.D. care ar putea afecta unele personalități publice sau ar încurca niște jocuri politice. Chiar și așa, ne pare foarte rău dacă aceste însemnări vor fi ținute la păstrare încă mulți ani de acum încolo. Chiar dacă se întâmplă așa, ne punem întrebarea de ce nu e publicată măcar partea dintre 1937 și 1947 care ar putea aduce amănunte noi despre mai multe

momente istorice de o maximă importanță, cum sunt luarea puterii de către legionari în 1940, 23 august 1944 sau alegerile din 1946.

Nica irakofilul

De când valsează cu guru Bivolaru pe diverse muzici tantrice, cunoscutul și în același timp obscurul diversionist Nica Leon se crede un fel de apărător vizavi de imperialismul american al poporului frate irakian și al iubitului conducător Saddam Hussein. Băiatul s-a sonat binișor și-și urmează „destinul planetar“ de cruciat antimasono-american, trage mitinguri de protest și, mult mai grav, atârână tot soiul de lozinci ciudate pe clădirea fostului senat al României care acum, printr-o bizarerie a autorităților locale, ține drept ospiciu pentru Grig, Nica și compania.

Mitrea – Ciorbea 1-0

Greva SANITAS, grevele profesorilor și tot valul de proteste sindicale care s-au declanșat în țară se pare că nu fac decât să scurteze agonia guvernului condus de Victor Ciorbea. Toate aceste mișcări par să provină de la niște evenimente petrecute cu 3-4 ani în urmă când atât actualul premier cât și deputatul P.D.S.R. Miron Mitrea, pe atunci lideri sindicali, s-au decis să intre în politică părăsind C.N.S.L.R.-Frăția. În timp ce Miron Mitrea a părăsit puternica centrală sindicală pentru P.D.S.R. însoțit doar de o parte din apropiații săi, Ciorbea a încercat o sciziune a C.N.S.L.R.-Frăția formând C.S.D.R., un fel de appendice al C.D.R. În timp ce camarila lui Mitrea a rămas conservată în posturi cheie la C.N.S.L.R.-Frăția, Ciorbea a pierdut cu totul controlul asupra centralei sindicale.

TOMA ROMAN jr. ■

LOVITURA DE STAT CONTINUĂ

DORU BRAIA

Nu ne-am îndepărtat prea mult de vremea în care fiecare om din această țară tremura de frică, atunci când era convocat la „biroul...” unde tacutul bătut cu pixul în masă constituia cea mai „suavă” formă de exprimare a autorității supreme. Se mai vorbește încă despre epoca în care „băieții cu ochii albaștri” semănau teroarea, folosind cele mai perverse metode, pentru a ne transforma în roboți docili, la chereul unor șmecheri „strâns uniți” în jurul iubitelui „lor” Conducător. Printre zidurile mușcate de gloanțe, în sângerosul decembrie '89, se mai păstrează încă ecoul aceluia „Jos Securitatea!”, strigat la unison de obidiții unui regim sclerată care ne-a întunecat sufletele. Și iată că, de la un timp, suntem confrunțați, din ce în ce mai intens, cu o tentativă amplă de mistificare, de răstălmăcire, a odioaselor acțiuni prin care securiștii au adus această țară în situația de a provoca lumii înfruntare, atunci când îi este pronunțat numele. A fost chiar rebotezată și denumită, deloc măgulitor, *Absurdistan*, semn maxim al disprețului față de o societate dominată încă de cei care au arestat până și Speranța și care nu încetează să colcăie prin oceanul de murdărie în care au afundat această amărată țară.

Orice om onest își poate stăpâni din ce în ce mai greu revolta în fața ofensivei Minciunii cu care suntem bombardați în ultimul timp. Dacă până acum încercările de acest fel păstrau un oarecare grad de „timiditate” – fapt care ne dădea speranța că le-a mai rămas un dram de bun simț –, iată că în acest moment ostentăția atinge cote atât de alarmante încât obligă la luarea unei poziții. Până nu va fi prea târziu!

În timp ce, în fiecare zi, aflăm că nu există vreun mafiotism în care să nu fie implicați și foștii (?) securiști, se găsesc deja îngrijorător de mulți cei care încearcă să ne convingă că de „patrioți” au fost și au rămas (!) dumnealor. Sau că de mare le este devotamentul cu care „servește interesele țării” și că de vinovați suntem noi, cei care refuzăm să înghițim gogoșile de iarmaroc pe care ni le servesc zilnic prin tot felul de gazete și posturi de televiziune, care mai de care mai „independente”. Bunăoară, citim – și ne crucim – cu câtă candoare încearcă să se spele de păcate securistul identificat de Radu Filipescu în persoana unui reprezentant important al Partidului Democrat. Mihai Dărie îl cheamă. Domnia sa (că de greu îmi este să întrebuițez într-un asemenea caz formula!), după ce a trecut din postura de securist de serviciu la spitalul Fundeni în cea de... „politician democrat”, dă dovadă acum de un tupeu strigător la cer, lansând afirmații precum „Să nu confundăm tortionarii Securității din anii '50 cu ofiterii de informații din anii '80...” sau

„În orice țară și în orice tip de regim există servicii de informații care funcționează în interesul acelei țări și care conțin oameni valoroși, competenți și foarte bine pregătiți...” Câtă perversitate! Fără să minimalizez în vreun fel cruzimea prin care a trecut România în anii '50, trebuie să-i amintesc „amnezicului” securist că ne aflăm în anul 1989 (!) când, din disperare, copiii acestei țări au ajuns să strige cutremurătorul „Vom muri și vom fi liberi!” Nu tot tortionari pot fi numiți nemernicii care aduseseră la perfecțiune un regim diabolic de vlăguire totală a unui întreg popor? Nu au fost tot atât de vinovați cei care transformaseră toată România în copia aproape fidelă a înfricoșătoarelor pușcării Aiud, Gherla, Sighet sau Poarta Albă? Tremurătorul la cinci grade, în sinistrelor cuști de beton igrasos, în care ne încazarmaseră, se deosebea în vreun fel de cel din celulele Jilavei? Ghearele de gâină, pe care ni le dădeau cu rația, erau mai gustoase decât „turtoiu” pe care l-au băgat pe gât nevinovaților din pușcării?

Spălătură creierului la care ne-au supus, prin școlile „lor”, a devenit mai „patriotic” atunci când tablourile lui Lenin de deasupra catedrelor au fost schimbate cu cele ale lui Ceaușescu? Sutele de mii – poate chiar milioanele – de oameni care și-au pierdut viața în anii „glorioși” ai deceniilor „epocii de aur” au murit oare mai fericiti decât cei aruncați în gropile comune săpate de securiștii anilor '50? Au fost foamea, frigul și bolile – care și-ar fi găsit leacul oriunde într-o lume normală – rezultatul propagandei „imperialiste, anticomuniste” sau al regimului inventat „științific” de către „valorosii, competenții și foarte bine pregătiți” securiști care acum revin în tromba din cotloanele în care speram că i-a aruncat definitiv istoria? Oare zecile de mii de fugari care, disperați, își riscău viața prin volbură Dunării, numai să scape din iadul construit de „patrioți”, nu erau la fel de deznădăduiți ca și evadații din mina de la Căvină, din anii '50? Cu siguranță, frica din sufletul soției lui Radu Filipescu, chemată la anchetă de securistul Mihai Dărie, nu s-a deosebit cu nimic de cea a soțiilor care vedeau prin fereastră, în anii '50, sosirea „Pobedelor” negre ale Securității de care securistul – „competent, bine pregătit” – Dărie dorește acum să se diferențieze. Lucru pe care îl facem de altfel și noi. Pentru că este infinit mai vinovat securistul „foarte bine pregătit”, față de cel cu ceafa lată, nasul turtit și scobitoarea în colțul gurii, căruia i-a luat locul în angrenajul odioasei Securități. Dacă analfabetul anilor '50 lovea cu cruzimea primitivă, inconștientă, a brutei sălbătici, „rafinatul” securist al anilor '80 își exersa cinismul folosind metodele perverse, scor-

nite „științifice” pe la școlile dintre copaci.

Uluitoare este și obstinția cu care securiștii anilor '80 vor să convingă (pe inocenții aduși în starea de a acorda aprecierea lor – în lipsa comparației – „descurcăreților” cu ochi albaștri ai nesfârșitei tranziții!) că tot ce au făcut și continuă să facă „ei” este „în folosul țării”. Din pozițiile și chiar demnitățile (!) înalte pe care le-au acaparat, Mihai Dărie și mulți alții de teapa lui ne inundă acum cu șuvoaie de minciuni, ca și când țara s-ar limita doar la spațiul mărginit de geamurile fumurii ale limuzinelor lor de lux. Pentru „ei” chiar așa și este! Pentru că restul României l-au transformat într-un imens coșciug în care au aruncat tot ce se numește Cinste, Morală, Dreptate, Demnitate și Adevăr. Într-un loc în care copiii au fost alungați în canalele pline cu șobolani, în timp ce la suprafață au apărut ca și ciupercile după ploaie o sumedenie de cazinouri obscure, tocmai bune de spălat banii negri ai mafioților de pretutindeni. *Inconfundabili*, „ofiteri de informații” din anii '80” sunt cei care au acoperit lumea cu pânza de păianjen a rețelilor traficului ilegal de arme și droguri. Ei sunt cei care s-au înfrățit cu terorismul internațional, atunci când au finanțat (în anii '80!) acțiunile sângeroase ale Șacalului Carlos! Și tot ei sunt cei care au spulberat imensa șansă pe care a avut-o România, atunci când au înăbușit Revoluția Demnității pentru a declanșa murdara lor Lovitură de Stat. Și cum spunea Emil Hurezeanu într-o recentă discuție publică cu Octavian Paler, „loviturile de stat pot dura mai mult decât câteva ore, ele se pot întinde pe câțiva ani”. În România, Lovitura de Stat continuă!

P.S. Fără să am pretenția de a concura inegalabilul talent, în compunerea textelor, al corifeilor din cam enfatic denumita „presă centrală” (doar pentru că „emană” dintr-un singur punct geografic!), am trimis textul de mai sus tuturor gazetelor bucureștene. Intenția s-a dorit un semnal asupra unui fenomen și, în același timp, un test. Pentru că, de curând, președintele Constantinescu a făcut o declarație, care a oripilat destul de mulți condeieri, prin care a atras atenția asupra influențelor de natură obscură sub care se află mai toate publicațiile românești. „Perioada romantică a jurnalismului românesc a trecut”, a mai spus președintele, întărind impresia pe care, de la un timp, o avem mai toți. A fi romantic înseamnă, în primul rând, a fi sincer. Iar „noua” presă românească numai cu așa ceva nu se poate lăuda! Dacă mai apar și „atacuri” la Securitate, atunci codeala minciunii devine cât se poate de elocventă. Chiar dacă textul meu nu a satisfăcut exigențele „profesioniștilor”, nici unul dintre ei nu s-a lăsat inspirat de el, luând poziție față de lovitură de stat care, vai, continuă...

În atenția domnului Ilie Merce

MAI BINE PATRUPED DECÂT RĂMĂ

Așa cum ne-am așteptat, în urma dezvăluirilor din articolul „Virgil Măgureanu deconspiră poliția politică a lui Vadim Tudor” apărut în „Flacăra” nr. 2 pe 1998, ciracii șefului P.R.M. au reacționat. Fostul securist Ilie Merce a făcut greșea să se lanseze într-o serie de atacuri la fel de mediocre ca și el la adresa revistei noastre și a autorului materialului sus-menționat. Cel în cauză, Toma Roman jr., face următoarele precizări:

1) Nu sunt din echipa de pitici a miliardarului George Sörös pentru simplul fapt că nu am avut niciodată legături cu el sau cu fundația pe care o patronează. În schimb dl Merce e membru al echipei de făcut mersul piticului și temenele în fața unui rezervor de dejecții precum C.V. Tudor.

2) Nu am fost și nu sunt un trepăduș al dlui Virgil Măgureanu. Drept dovadă stau nenumărate articole și investigații publicate în Flacăra, România Liberă și Cotidianul în care l-am atacat pe fostul șef al S.R.I. Faptul că mi-am permis să-l citez în legătură cu

oamenii lui Vadim Tudor nu arată decât că mi-am făcut meseria de jurnalist.

3) Singura „nălucă” din mintea mea este cea care mă face să cred că unii indivizi ajunși din greșeala și naivitatea unei părți a electoratului mult prea sus or să cadă de-a berbeleacul acolo unde le e de fapt locul.

4) Nu mă lansez în aprecieri la adresa inteligenței mele. Chiar presupunând că am un creier de patrupe, așa cum insinuați, mă simt mult mai bine decât ce sunteți dv. – o rămă care se târâie la picioarele unui om al cavernelor de genul lui C.V. Tudor.

P.S. Faptul că ne-ați atacat ne-a provocat să declanșăm o cercetare mai amănunțită despre activitățile dv. anterioare anului 1994. O echipă de reporteri speciali ai revistei noastre se află în plină investigație.

AL DOILEA RĂZBOI DIN GOLF NU SE MAI FACE. DEOCAMDATĂ

BAZIL ȘTEFAN ■

„Fericiți făcătorii de pace!”, a spus Mântuitorul. Și așa au gândit mulți oameni luni, pe tot cuprinsul globului, în noaptea de 22 spre 23 februarie, când s-a anunțat că, după convorbiri de trei ore, într-un loc secret din Bagdad, cu Saddam Hussein, secretarul general al ONU Kofi Annan a ajuns la un acord care asigură acces liber și nelimitat inspectorilor din Comisia ONU pentru dezarmarea Irakului (UNSCOM) în palatele președintelui irakian.

Refuzul acestuia de a-și lăsa inspectate opt palate sau reședințe în care ar putea fi depozitate arme chimice sau bacteriologice siliseră Statele Unite, după eșecul tuturor avertismentelor și măsurilor de altă natură, să ridice efectivele trupelor lor din Golf la nivelul unei Armade apte de o lovitură devastatoare: 28 de nave de război, între care și două dintre cele mai mari și mai moderne portavioane, 356 de avioane militare de toate categoriile și 33.000 de oameni. La 20 februarie, când Kofi Annan a plecat spre Bagdad la bordul unui avion Falcon 900, pus la dispoziția sa de președintele Franței, Jacques Chirac, totul era pregătit pentru atacul pedepsitor

întunecoasă (lună nouă). Cea mai apropiată în timp, cea de 26 februarie, ar fi devenit „ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”. Potrivit scenariului loviturii militare, aceasta s-ar fi desfășurat în patru valuri.

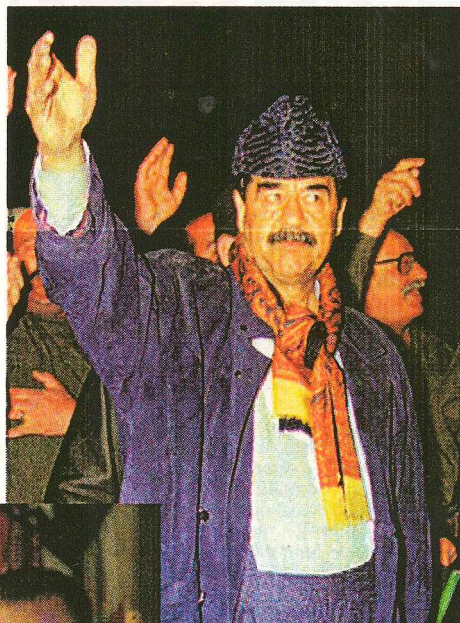

Foto: ROMPRES

Toate acestea au fost cât pe ce să se întâmple și s-ar fi întâmplat cu siguranță începând cu orice zi de după 23-24 februarie dacă Kofi Annan ar fi eșuat. El a izbutit însă și, cu amintirea eșecului lui Perez de Cuellar vie în minte, personalul ONU l-a întâmpinat la New York ca pe un adevărat erou. Și nu este oare o glorie mult mai mare să previi un război iminent decât să-l câștigi? Oficialitățile americane au fost însă mult mai circumspecte – și pe bună dreptate. Mai întâi pentru că nu se puteau pronunța decât după ce analizau cu lupa textul documentului, despre care nu aveau decât informații foarte vagi, din convorbirile telefonice scurte și inevitabil sumare, pe care le purtaseră cu Annan la Bagdad. „S-ar putea ca Annan să ne raporteze ceva care nu ne place”, explica secretarul de stat Madeleine Albright această reținere înainte de revenirea lui Kofi Annan la New York. Annan plecase la Bagdad și cu un text american în care condițiile pe care trebuia să le obțină de la Saddam Hussein, în mod obligatoriu, fuseseră imprimate cu literă roșie, pentru a nu fi scăpate din vedere (așa-numitele „red lines”). Ca singură concesie prealabilă americanii acceptaseră ideea

împotriva Irakului. Dacă „misiunea ultimei șanse” a lui Kofi Annan ar fi eșuat, ca aceea a unuia dintre predecesorii săi, Javier Perez de Cuellar, într-o situație de criză maximă similară, în ianuarie 1991, ca și atunci, după numai câteva zile, ar fi început ceea ce s-ar fi numit, probabil, Al doilea război din Golf. Experții de pretutindeni trecuseră deja la calcule și analize pentru a prezice data probabilă a declanșării atacului. Potrivit acestor calcule, trebuia așteptată încheierea Olimpiadei de iarnă de la Nagano (22 februarie), întoarcerea lui Kofi Annan de la Bagdad (23 februarie) și întoarcerea Congresului S.U.A din vacanță (23 februarie), raportul lui Annan în fața Consiliului de Securitate, discutarea și aprobarea sau respingerea acestui raport (24 februarie). În funcție de toate acestea, mai trebuia așteptată noaptea cea mai propice, adică cea mai

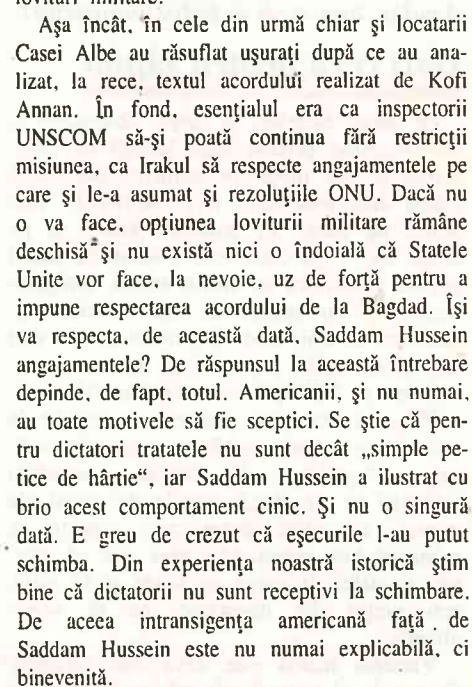
Primul val de atacuri, efectuat cu rachete de croazieră Tomahawk ale marinei și bombardiere „invizibile” F-117, ar fi distrus instalațiile irakiene de radar și comunicații. În al doilea val, avioanele EA-6B-Prowler, echipate pentru război electronic, ar fi perturbat funcționarea stațiilor radar rămase în funcțiune și a bazelor de rachete antiaeriene. În al treilea val de lovituri, bombardiere B-1 și B-52 ar fi atacat alte obiective militare, în primul rând aeroporturile. În sfârșit, în al patrulea val, bombardiere de vânătoare F/A-18-Hornet, F-16-Falcon și Tornado britanice ar fi atacat, protejate de aparate F-14 și F-15 și dirijate de avioane-radar E-3-Awacs, fabricile de armament, pozițiile Gărzii Republicane (diviziile de elită ale armatei irakiene) și palatele lui Saddam Hussein.

lui Chirac, de Grup Special, numită „UNSCOM-plus”² respectiv ca din echipă să facă parte, alături de experții militari ai UNSCOM conduși de britanicul Richard Butler, și diplomați. Cu condiția însă, ca autoritatea UNSCOM „să nu fie diluată”, ca Butler să nu se afle într-o poziție de subordonare față de diplomați și ca inspectorii să aibă acces „liber și neîngrădit” oriunde, oricând, ori de câte ori doresc. Și ceruseră anticipat celorlalți patru membri permanenți ai Consiliului de Securitate să fie de acord ca, dacă Irakul ar viola acordul, să se recurgă la lovituri militare.

Kofi Annan a reușit să „bifeze” toate „red lines”-urile, cu excepția uneia: inspecțiile în palatele prezidențiale nu vor fi nelimitate în timp, acest lucru rămânând la aprecierea președintelui irakian. Care, a inclus în textul

Astăzi, la șapte ani după războiul din Golf, situația nu mai este nici pe departe comparabilă. În primul rând, nu mai este vorba de o agresiune săvârșită și ale cărei efecte trebuie anulate, în interesul păcii internaționale. În al doilea rând, deși este clar că Irakul dispune încă de unele cantități de arme de distrugere în masă, chimice și bacteriologice, potențialul său militar actual nu mai are nici pe departe dimensiunile

mului. Singura excepție notabilă, cel puțin în ultimii 50 de ani, a fost războiul din Golf. Dar, cum spuneam, motivația a fost, în 1991, cu totul alta. Acum, nici măcar șeful Statului Major Interarmee al Americii, generalul Henry Shelton, nu a părut foarte convins. „Eu nu am spus niciodată că am putea elimina complet armele de distrugere în masă ale

CRIZĂ DE CADAVRE ȘI GUNOAIE

Nu știu dacă raiul există și pentru porci, caii sau câinii care mor. Iadul, însă, există. L-am văzut cu ochii mei. Când am fost prima oară într-o fabrică de făinuri proteice, în urmă cu câțiva ani, bietul ziarist din mine s-a cam făcut de răs. M-a apucat leșinul în fața munților de cadavre în putrefacție, n-am putut să stau la taifas cu oamenii în timp ce descărcau scheletele cu lopata. Din cauza mirosului de mortăciuni „puse la gătit”, toate întrebările mi se opreau în gât. Muncitorii s-au amuzat, mi-au spus că e o chestiune de exercițiu, așa au „debutat” și ei, după care s-au obișnuit. Unii se plâneau că, din cauza mediului toxic, le cad dinții, alții susțineau că duhoarea de carne în descompunere o simt și acasă, în fața farfuriei de ciorbă ori sub duș. Am plecat de acolo cu o greață de zile mari. Mi-am petrecut restul zilei prin baie, mi-am dat cu spirt și în cap, am încercat apoi să mă dreg cu Christian Dior. Parfumul preferat – Poison – mirosea a tocană de câine. În fine, mi-am promis să nu mai calc într-un asemenea loc niciodată. Dar cine mai ține seama, astăzi, de promisiuni? Așadar, bun venit în iadul animalelor!

Dați ceva pentru săpun

Pe lângă mezeluri și carne, abatoarele și carmangeriile produc tone întregi de oase, copite și alte mațe. În fermele zootehnice, atâtea câte mai sunt, rata mortalității este destul de mare. Pe șoselele țării – și pe lângă ele – peisajul este colorat cu pisici strivite pentru că au trecut strada neregulamentar și cu resturi de câini accidentați. Mai mor și caii, nu-i așa, vacile și oile mai dau și ele ortul popii. V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă cu aceste mortăciuni?

Varianta cea mai sinistrală se oprește la unii dintre țiganii noștri, puși pe revalorificarea deșeurilor. În câteva gospodării țigănești de pe lângă gropile de gunoi ale patriei, animalele puțin cam moarte se mănâncă bine-merci. Mai grav este că, uneori, o astfel de carne se vinde și la piață, sub prețul din magazine, ca să atragă clienții.

Varianta legală este ceva mai elegantă. Cadavrele și resturile de origine animală se

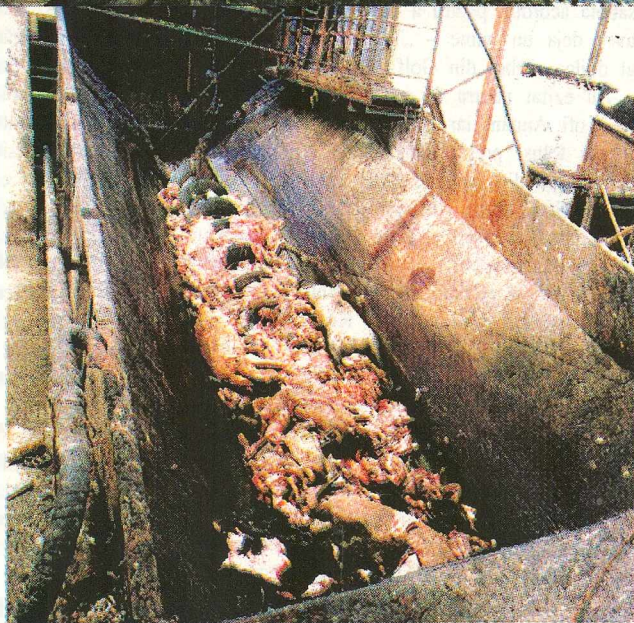

adună în mașini, se duc în fabrici speciale, se sterilizează și se transformă, printr-un proces tehnologic nu foarte complicat, în făinuri proteice sau grăsimi tehnice. Făinurile cu pricina se folosesc, mai apoi, la producerea nutrețurilor combinate, iar grăsimile tehnice pleacă spre chimizare și spre fabricile de săpun.

În România există 10 fabrici de făinuri proteice. Toate funcționează sub capacitate, din cauza crizei de materie primă. Se pare că zona Brăilei a ajuns cea mai săracă la acest capitol, de vreme ce fabrica de aici este în conservare.

Nici mortăciuni nu avem câte ne-ar trebui

Fabrica de făinuri proteice Protan-Glina adună deșeurile de origine animală din București și județele limitrofe. În baza unor convenții contract, fabrica se angajează să ecariseze abatoarele, carmangeriile, unitățile zootehnice ș.a.m.d. Contractul cu Protan este obligatoriu la dosarul sanitar-veterinar al abatoarelor și la obținerea avizului de mediu pentru toți producătorii și prelucrătorii de carne. Altfel spus, Fabrica Glina face un mare serviciu unităților în cauză. Culmea este că, după ce face curățenie prin deșeurile animale, cu mijloace de transport proprii, Protan mai și plătește pentru asta, fiind unicat în Europa. Mațele, copitele și scheletele se plătesc cu 100-500 lei/kg. E ca și când gunoierii ne-ar plăti pentru că le facem onoarea să-i lăsăm să golească tomberoanele din spatele blocurilor. Mă rog, asta nu ar fi singura parte ciudată a problemei. Mult mai ciudat este că, de când cu tranziția, nici „gunoaie” nu avem câte ne-ar trebui. În timp ce

nevoia de făinuri proteice crește, criza mortăciunilor se agravează (știu că sună aiurea, dar asta e, o să importăm și așa ceva). Fabrica de la Glina de-abia dacă adună 10-15 t/zi, față de un necesar de materie primă de 30-40 t/zi. Vasăzică nu se lucrează nici la 50% din capacitate. Dl director Paul Măgureanu ne explică și de ce: „Abatoarele taie puțin, carmangeriile lucrează la capacitate mică. Prin fermele zootehnice animalele s-au rărit, nu prea mai are ce muri. După animalele moarte pe stradă sau pe câmp nu ne permitem să trimitem mașini, chiar dacă avem sesizări de la populație. Când e vorba despre un cal, hai să zicem că trimit un camion. Dar nu pot să pun pe drumuri o mașină de 10 t, pentru un câine sau pentru o pisică!”

Somajul miroase mai urât decât porcul putred

Fabrica Glina are 90 de angajați. Cei mai năpăstuiți de soartă sunt adunătorii de materie primă. Nu e de ici, de colo, să-ți începi fiecare zi colectând mortăciunile de

Directorul Paul Măgureanu este supărat pe salariații RASUB care, în schimbul unei spăgi, aruncă resturile de la carmangerii la groapa de gunoi.

la 120-140 grade C și presiune de 4 atmosfere. Protan este și singurul autorizat să preia carnea contaminată cu trichină. Atunci când materia primă e infestată cu boli transmisibile la om, mașinile sunt urmărite pe traseu și se iau măsuri urgente de sterilizare, ca să se elimine focarul de infecție.

„Cumătrului Lis“ i se pregătește ceva

În baltă din fața Protan se pune detergent, pentru dezinfectarea roților de la mașini.

prin zonă. La poarta Protan există întotdeauna o baltă. Am aflat că apa din groapă este întreținută și tratată cu detergent, ca să se dezinfecteze roțile mașinilor. Deșeurile animale se basculează în cuve, unde începe prelucrarea lor. N-are rost să descriem ce miros de hoit prăjit plutește pe o rază de câțiva kilometri în jurul fabricii. Cu toate acestea, oamenii care lucrează aici nu se mai plâng de nimic. Pare-se că șomajul miroase mult mai urât decât porcul în putrefacție. Muncitorii spun, în mare, cam același lucru: „Gineva trebuie să lucreze și aici. Condițiile nu le-am făcut noi, așa sunt, dar în ziua de azi, când e așa cum e cu banii... Ce să vă spun altceva? Bem lapte, ne dezinfectăm, luăm sporuri...” (Marcel Vasile)

Dna Monica, șefa laboratorului, ne garantează că nu există nici un pericol în aer. De la fierbere nu iese nimic infestat, toată materia primă e sterilizată. Nici bacilul turbării sau al tuberculozei nu rezistă

Horia Radocea, medic veterinar, își amintește cu nostalgie de vremurile bune, când hîngerii cotizau la făină cu 100-200 de câini pe zi. Acuma te mai poți pune cu protecția animalelor? Nici vorbă! Câinii au devenit, din materie primă, oaspeții de seamă ai Protan. În jurul fabricii se învârt ciorchine, după mirosul de carne, în jur de 100 de câini. Oamenii n-au ce le face, în afară de a-i goni de la mașinile cu „marfă”, că și-așa nu-i destulă. „Eu o să am o discuție cu cumătrul Lis. Nu zic că nu iubesc animalele, da' căinele are locul lui în societate, nu se ține pe străzi. Sunt atîția oameni mușcați, vaccinul costă enorm. Oare chiar n-avem ce face cu banii? Ca să nu mai zic ce se-ntâmplă în caz de turbare!”

Țiganilor li s-a luat „mezul” de la gură

Protan cooperează foarte bine cu Oficiul pentru Protecția Consumatorilor. Inspectorii de specialitate trimit spre fabrică toate tonele de salam, șuncă și alți cârnați cu mirosuri ciudate și termene de garanție depășite. Da' asta rămâne între noi, că de-aud ȝiganii de pe Glina... Au existat adevărate bătălii între salariații fabricii și bruneții care se repezeau pe mortăciunile de-abia venite de la abator, în speranța de a apuca una bucată pulpă, fie ea și intrată în putrefacție. Drept urmare, Protan este blindat acum cu băieți de bază, dotați cu toate cele, inclusiv cu niște câini al căror lătrat îți face părul măciucă. Ferească Dumnezeu să-i prinzi vreodată dezlegați.

Ar mai fi de lămurit o poveste cu RASUB, care nu are voie să ridice deșeuri de origine animală. Directorul Fabricii Glina susține că angajații RASUB, în schimbul spăgii de rigoare, colectează deșeuri de la carmangerii și le aruncă la groapa de gunoi. Asta înseamnă că resturile de carne putrezesc pe câmp, pe post de focare de infecție, în timp ce fabricile de făinuri proteice nu au ce să macine.

În frigider se țin mediile de cultură

Șefa laboratorului ne asigură că sterilizarea materiei prime nu lasă loc de îndoială: „Focarele de infecție sunt excluse”

Făinurile de păsă și alte mortăciuni se adună în saci. Despre miros și pulbere n-are rost să vorbim

În martie 1998
se împlinesc

**125 de ani de la nașterea
lui Constantin Banu,
fondatorul, în 1911, al
revistei Flacăra**

Constantin Banu: profesor, istoric și scriitor, un om de bază al Partidului Național Liberal în acele vremuri dinaintea și după primul război mondial, deputat în șase legislaturi, ministru la culte și învățământ și ad-interim la Ministerul industriei și comerțului și unul din marii oratori pe care i-a avut țara, în rând cu Barbu Ștefănescu Delavrancea și Take Ionescu. În Revista Critică nr. 2 din 1909 se spunea despre C. Banu: „este talentul oratoric cel mai însemnat”. Își folosea umorul fin cu care era din plin înzestrat în toate relațiile sale.

Înalt, subțire, cu o barbă care îi accentua caracterul blând, de o mare politețe cu toată lumea, indiferent de categoria socială căreia îi aparținea cel cu care vorbea, exteriorizând o deosebită finețe în toată atitudinea sa foarte occidentală, poate o reminiscență a originii sale franceze după mamă.

Era născut la 1873 și a apucat o mare parte din istoria modernă a consolidării statului român, cu toate greutățile, dar și cu toate victoriile, cu toate amărăciunile amestecate cu satisfacțiile inerente politicii în luptele și evenimentele prin care a trecut țara.

Ca om de litere a lăsat un volum de poezii satirice „Sub mască” semnat „Mefisto”, editat la București în 1916, un volum de articole politice „Trăiască viața!”, un volum de aforisme și cugetări „Grădina lui Glaucon sau manualul bunului politician”, publicat de Fundația Carol în 1937, apoi numeroase discursuri publicate în presa vremii și Analele parlamentare, precum și articole de presă scrise cu mult sentiment democrat și dragoste de țară. A colaborat la publicațiile vremii: *Democrația*, *Convorbiri literare*, *Secolul XX*, amintit deseori de N. Iorga, de C. Chiarișescu, citat în *Istoria literaturii române* a lui G. Călinescu și *Istoria literaturii* a lui Eugen Lovinescu.

O vastă corespondență s-a desfășurat între C. Banu și personalități de seamă ale culturii românești, o mică parte fiind publicată până acum. Membru fondator al Societății scriitorilor români și director al ziarului „Viitorul”, oficiul Partidului Liberal, a înființat și condus din anul 1911 revista „Flacăra”, o prestigioasă publicație periodică, o adevărată antologie literară care a avut un tiraj nemaicunoscut până atunci.

România a intrat în război în toamna anului 1916. C. Banu a trebuit să se refugieze împreună cu familia la Iași unde se evacuasera

trebuia să intrăm; sunt războaie care le faci pentru că nu se poate altfel, pentru că a nu le face este a zădărnici toate străduințele generațiilor trecute, a paraliza toate puterile de viață ale generațiilor viitoare, a nesocoti cea dintâi și cea mai sfântă datorie a unui popor: mântuirea misiunii sale istorice”.

La propunerea Asociației profesorilor universitari din România, guvernul a fost de acord cu trimiterea unui număr de intelectuali și oameni politici în Franța aliată pentru susținerea aspirațiilor naționale. Drumul se făcea prin Rusia, puțin înainte de izbucnirea revoluției, apoi prin Finlanda, Suedia, Norvegia, Anglia, până la Paris.

Între cei care au format grupul român de la Paris, în afară de C. Banu, se mai aflau Toma Stelian, Tr. Lalescu, Jean Th. Florescu, Nicolae Lupu, C. P. Olănescu, Const. Mille, Pavel Brătășanu, Pangrati, Tafrali, Em. Antonescu, H. Coandă, Ursu și Dragomir Hurmuzescu.

La Paris, C. Banu devine redactorul ziarului „La Roumanie”, care începe să apară la 17 mai 1918 sub conducerea lui Pavel Brătășanu, senator și vicepreședinte al Camerei Deputaților.

„La Roumanie” a beneficiat de o autoritate incontestabilă și de ecouri deosebit de pozitive în Occident; acest ziar exprima opiniile unui grup foarte important de români, grup ilustrat de personalități marcante ale vieții noastre politice, culturale și universitare, ziarul realizând în același timp numeroase legături cu presa franceză de toate nuanțele. El s-a bucurat de o influență reală asupra celor ce dirijau opinia publică franceză și în general occidentală, inclusiv țările neutre, ajungând la un moment dat să exprime puncte de vedere aproape oficiale asupra revendicărilor naționale românești.

Toți acești români de la Paris au adresat la 23 mai un protest către cabinetele puterilor aliate, cerând sprijin împotriva tratatului impus României de către Puterile centrale. Amintim că prin tratatul încheiat, țara era împărțită: Muntenia, munții Carpați și Dobrogea erau luate de armatele ocupante.

Ajutorul dat de Franța era insuficient, guvernul și armata izolate la Iași, iar Clemenceau se desolidariza de noi, fiind nemulțumit că românii nu ocupau pe germani în răsărit pentru a degaja frontul francez din vest.

La 11 mai 1918, C. Banu împreună cu Toma

Parlamentul și conducerea statului. Atunci scrie în „Viitorul” și „Flacăra”: „Am intrat în război pentru că

Stelian, C. Olănescu, C. Mille și Hurmuzescu semnează un memoriu către președintele Statelor Unite, W. Wilson, prin care se cerea acordarea unei dezvoltări autonome pentru popoarele din Imperiul austro-ungar.

Cum primul ministru Clemenceau nu era de acord cu poziția României ca urmare a încheierii tratatului de armistițiu de la București, colonia română din Paris trimite două telegrame de protest guvernului român de la Iași semnate C. Banu, C. Mille, Jean Mihail, Coandă etc., în total 63 de persoane, iar ziarul „La Roumanie” adresează un protest energic împotriva preliminarilor de la Buftea și a încheierii păcii de la București.

Întregul grup al acestor emigranți a dus o campanie susținută pentru lămurirea opiniei publice franceze și aliate și mai ales pentru înduplecarea primului ministru Clemenceau și a președintelui Wilson în favoarea câștigării Ardealului pentru România.

Față de delegația română formată din C. Banu, P. Brătășanu, E. Fagure, C. Mille și E. Pangrati, primită de Clemenceau, acesta a avut o atitudine reprobatoare față de România aliată, silită să încheie armistițiul cu Puterile centrale, declarând că România ar mai fi avut posibilitatea să reziste, în condițiile determinate de retragerea armatelor ruse de pe front, încă 6

VERSARE

luni de zile, iar la protestele delegației noastre, care i-au arătat că în 15 luni de război poporul român a făcut sacrificii imense, că numai în cursul anului 1916 a avut 250 de mii de morți, răniți și dispăruți, primul ministru al Franței a replicat cu duritatea sa binecunoscută: „Da, domnilor, în fața poporului român îmi scot respectuos pălăria, înaintea însă a politicianilor Dv., mă acopăr”.

Pentru situația critică în care se găsea atunci guvernul de la Iași, cu ce mai rămăsese din țară, este lămuritoare declarația contelui de Saint-Aulaire, din misiunea franceză și un mare prieten al românilor: „Înconjurat de dușmani mincinoși în teritoriul ocupat și de prieteni nesiguri aiurea, românul se vede părăsit; dacă rezistența curajoasă a armatei sale avea să slăbească, n-ar fi surprinzător să-l auzi într-o zi că cedează la ofertele concrete ale primilor, mai curând decât la promisiunile irealizabile ale celorlalți”. Campania susținută a presei române la Paris a continuat pentru a face cunoscute

drepturile legitime ale românilor și sensul participării la război: dezrobirea teritoriilor și desăvârșirea unității naționale.

Activitatea lui Constantin Banu a fost recunoscută de guvern, ca și în cadrul Partidului Național Liberal; încă cu mulți ani înainte de război, el era membru al Camerei Deputaților și șeful organizației Partidului Liberal în județul Ialomița, unde urmase după binecunoscutul liberal Poenaru-Bordea.

În 1924 Ionel Brătianu trimite pe C. Banu, ministrul cultelor și învățământului, însoțit de Zenovie Păclișanu, la Roma pentru a începe tratativele cu Vaticanul în vederea tratării și semnării concordatului cu Sfântul Scaun.

După instaurarea dictaturii regale în 1937, C. Banu a mai trăit câțiva ani. Detestase această dictatură, nouă pentru sistemul nostru liberal; eram atunci în preajma desfășurării unor mari evenimente, care aveau să modifice fața lumii și să aibă urmări grele pentru țara noastră. El le prevedea, devenise blazat și pesimist asistând la desfășurarea politică, pe care lunga experiență ce o avea, îl făcea să vadă un viitor întunecat pentru țară. Odată, stând de vorbă cu el, s-a uitat către răsărit și mi-a spus cu înțeles: „ăștia o să cucerească Europa”.

Situația nebuloasă în care se adâncea domnia lui Carol II, atitudinea lui, abuzurile și dezordinea administrativă, dispariția în ultima vreme a multor oameni politici, care au constituit factorii de bază în istoria neamului înaintea primului război și în răstimpul dintre cele două războaie, începerea atacurilor din afară cu ciuntirea țării și amenințările grave ce se conturau la orizont, îi confirmau încă o dată toată zădărnicia politicii noastre în acele zile și îl făceau să vadă un viitor plin de primejdii. Evenimentele care au urmat i-au dat deplină dreptate, dar, din fericire pentru el, nu a mai apucat să vadă întreaga desfășurare a lor.

A murit la Roman, din cauza unei septicemii. La înmormântarea sa de la cimitirul Bellu, după discursuri ale unor oameni politici și din lumea literelor, a vorbit profesorul G. Strat; o ușoară ploaie de septembrie accentua tristețea tuturor;

lumea plângea, iar George Strat, înainte de a-și termina ultimele cuvinte, a început și el să plângă; astfel s-a terminat existența lui C. Banu.

Țara trăia evenimente mari, pe care el nu le-a mai putut vedea: abdicarea lui Carol II, ocuparea și pierderea Transilvaniei pentru care el luptase la Paris, venirea generalului Ion Antonescu și perspectiva războiului apropiat.

Constantin Banu a fost unul din ultimele capete ale vechii generații care a susținut și promovat tradiționalul liberalism, democratic, așa cum el a fost moștenit de la înaintașii care au creat statul modern român, independent și suveran, eliberându-l din epoca întunecată și nesigură a obiceiurilor levantino-otomane.

După el avea să înceapă o nouă epocă, epoca dictaturilor din ce în ce mai totalitare și despotice, epoca războaielor și a răsturnărilor de valori, epoca falsificării istoriei.

Un om însemnat în viața politică și culturală a României, un umanist de o deosebită sensibilitate și valoare intelectuală, un adevărat liberal care a ajutat mult la ridicarea generațiilor care aveau să formeze epoca de edificare a țării, integrând-o în civilizația europeană, un om blând și delicat, dar, peste a cărei memorie, timpurile care i-au urmat au așternut o tristă uitare.

Poate într-o zi va fi scos la lumină. Va fi necesar.

Ing. Ion A. Gutzulescu

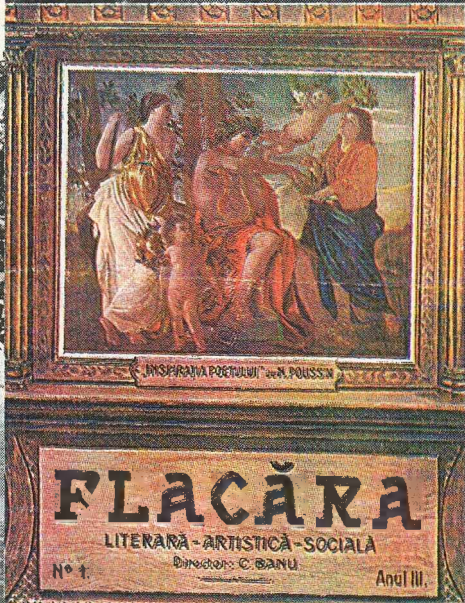
lăță ce scria N. Iorga în „Neamul românesc”, din 18 septembrie 1940, la moartea lui Constantin Banu:

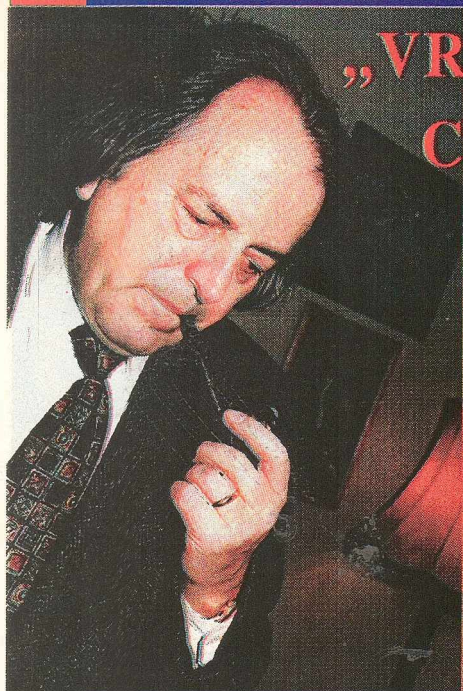
Se anunță moartea într-un spital de la Roman a lui Constantin Banu. Acest profesor de istorie, ajuns în prima linie a vieții politice pe vremea când ea păstra încă vechea demnitate și decență și oamenii se ridicau prin talente și merite, era desigur o figură neobișnuită în societate și în activitatea politică.

Cu origini franceze prin femei, dar poate mocan prin bărbaii așezați în Balma, el arătase de tânăr o deosebită aplecare către studiile istoriei sau, mai mult, a prezintării rezultatelor, la care se ajunsese în cercetarea trecutului decât în dorința de a contribui la îmbogățirea lor. Am fost în comisiunea care l-a recomandat, ca profesor, la o catedră din București.

De acolo l-a desfăcut politica, dar iubirea lui pentru cultură l-a făcut să grupeze după marele război un număr de scriitori în jurul revistei Flacăra, de un eclectism tot așa de elegant ca și toată ființa sa.

Era orator ales, aducând o mare stăpânire a formei, fără nici o stridență.

„VREAU SĂ-MI ÎNVĂȚ STUDENȚII CE ÎNSEAMNĂ LIBERTATEA, CURAJUL, TALENTUL!“

Text: TUDOR ALEXANDRU ■
Fotografii: FLORIN IONIȚĂ ■

propagandă. N-aveam numărul de pantof necesar, deci nu aveam ce să căutăm acolo. Apoi am fost la Muzeul Literaturii Române – șeful Secției de Cercetare Științifică – vreo 6 ani de zile, iar după aceea am trecut la Editura Științifică și Enciclopedică, unde am fost șeful secției de Artă. Mi-a fost foarte mult munca acolo pentru că mi-am dat seama că pot fi util în sensul estetic, sprijinind munca altora. Am publicat câteva cărți pentru care sunt mândru că au putut să apară, cu atât mai mult atunci. După aceea, a venit '89, am fost numit de Andrei Pleșu primul director

mănânce, ce fac actorii mei care n-au locuință și dorm în cabină... Din păcate, civilizația începe să fie înghițită de jungla de piață în care arta se vinde ca o marfă. Toată lumea cască gura la telenovele, care sunt cea mai mare tâmpenie. Eu am spus într-un articol: tembelenovele.

– Există kitsch în viața noastră politică? Ați putea da exemple?

– Kitsch-ul este, în general, o artă surrogat, o artă care înlocuiește originalul și prin materie și prin tematică. Tot ceea ce este romantic devine lacrimogen, ceea ce se dorește să fie sensibilitate

„Ratarea nu este doar un act inestetic, ci și profund imoral“

Victor Ernest Mașek este o *personalitate culturală polivalentă. Absolvent al Facultății de Filozofie în 1972, doctorand în Germania, șeful Secției de Cercetare Științifică al Muzeului Literaturii Române, dat afară de la Institutul de Filozofie în 1975, director al Teatrului Nottara, director al Centrului Cultural de la Viena, profesor la numeroase facultăți de stat sau particulare, Victor E. Mașek se poate considera un om împlinit. Și, totuși, cea mai mare satisfacție ca profesie nu i-a fost adusă de anii petrecuți în teatru.*

M-am născut într-o zi norocoasă pentru mine: 13 ianuarie 1937. De exemplu, pe ziua de 13 am devenit pionier. Era o mândrie pentru mine, în perioada aceea. Pe 13 am intrat la facultate. Cel mai mult în viață m-au ajutat calitățile pe care le-am moștenit de la părinții mei. În primul rând, o sensibilitate deosebită, nu numai față de elementele estetice, ci față de tot ceea ce este încărcat cu afectivitate în viața noastră: pentru frumos și pentru dreptate. Și acum, încă, văd negru în fața ochilor la un film unde sunt pus să asist la scene tari în care cineva mai slab este supus unei mari nedreptăți. Nu suport lucrurile acestea și, de multe ori, era să o încurc pentru că am sărit ca prostul pentru a lua apărarea cuiva în fața a cinci-șase indivizi, cu lanțuri. Niciodată n-am putut să suport, nici în atitudinea civică a cuiva, nici în faptele pe care le face, nici în scris și nici în vorbe, nedreptatea făcută altuia. Și, legat de aceasta, pentru că am vrut să fac dreptate frumuseții din viață, 10-20 de ani i-am dedeicat poeziei. Am publicat, când aveam 18 ani, un volum de poezii, am publicat apoi poezii în presă. M-am lăsat când m-am convins că nu pot fi primul aici, și că sunt alții mult mai talentați decât mine, care au mai multe de spus. Am fost coleg de generație cu Tomozei, cu Nichita Stănescu... Atunci m-am imbarcat în vagoanele inferioare ale creației poetice: am făcut pe teoreticianul și pe criticul. Deși n-am renunțat la poezie, am continuat cu studii și cărți de estetică. La ora actuală am ajuns la 11 cărți publicate. Viața mea a fost bulversată la un moment dat, pe vremea când eram „instalat“ la Institutul de Filozofie. Atunci, m-am pomenit dat afară împreună cu Liiceanu și cu alți prieteni din generația aceea, pentru că nu eram membri de partid și nu eram născuți pentru munca aceasta de

de teatru după Revoluție, la Nottara. În perioada aceea am avut trei solicitări pentru posturi de ministru, dar nu m-a interesat politica nici atunci și, cu atât mai puțin acum, pentru că nu numai președintelui îi e scârbă, ci și mie mi-e greață de ce se întâmplă. Politica nu m-a interesat, dar imediat după Revoluție, întrucât am fost coleg de facultate, de bancă, de birou la editură, cu domnul Celac, acesta m-a întrebat când a fost numit ministru de Externe, dacă vreau să intru în diplomație. N-am vrut pentru că mi-a plăcut munca de la teatru. Am crezut și cred și acum că o creație colectivă, cum este activitatea de creație teatrală, trebuie să fie o muncă bazată pe o disciplină colectivă liber consimțită și făcută cu plăcere și cu bucurie. Este o muncă în care unul dacă nu pune umărul, cade totul – în condițiile în care, datorită mizeriei în care trăiau fără vina lor, actorii erau obligați să alerge după o șușă, după o filmare, după ceva care le dădea în câteva zile un salariu echivalent cu acela de pe un an de la teatru. Ce puteam să le fac? Mi-era rușine să le fac observație, să îi oblig, de altfel nici nu existau mijloace de coerciție. Îmi pare și acum rău după colectivul meu, pentru că reușisem, cred eu, să redescopăr cozile pe Bd. Magheru. E prima oară când au fost cozi pe Magheru, în afară de cozile care erau la Teatrul Mic. Erau cozi care se făceau la piesele noastre, cum ar fi *Puricele*, *Prințul Negru* și la altele altele la care oamenii veneau și se „băteau“ pe bilete. Bucuria mea a fost că tineretul, în primul rând, ne-a susținut foarte puternic. Veneau la teatru, conștiincioși, veneau cu o sficiune și cu o dragoste față de ceea ce îi aștepta înăuntrul, ca la un ceremonial. Cât ar fi fost ei de golani pe stradă, totdeauna aveau un costum curat, o cămașă curată, cuviincios. Vreau să spun că fără teatru, fără carte, fără artă în general, bazați numai pe pârghiile economiei de piață, cum se spune astăzi, nu am fi fost nici pe departe în stadiul în care suntem, spiritual vorbind. România, dacă a fost și este încă o putere de luat în seamă în lume, este pe plan cultural. Este singurul plan unde, se poate concura și se poate face o comparație de la egal la egal cu orice mare putere.

– Credeți că s-ar putea crea o simbioză: să existe un director artistic iar altcineva să se ocupe de problemele financiare, administrative?

– Directorul trebuie să fie și manager, dar, pe vremea mea, eram managerul problemelor culturale și spirituale. Nu trebuia să-mi bat capul cu probleme de genul: ce fac cu salariile pe luna viitoare, ce le dau oamenilor să

se transformă în slăbiciune, durerile adevărate sunt caricaturizate și așa spune că aceste trăsături care denaturează originalitatea și esența fenomenului în forme de surrogat care îl înlocuiesc sunt prezente, bineînțeles, și în viața noastră politică. Mai ales ce am văzut acum, de patru luni de zile. Am trăit un uriaș kitsch politic care ne oferă un surrogat de libertate și de democrație, care numai ceea ce ar trebui să fie nu e. Noi, tot timpul, tipăm că suntem liberi. Libertatea, să fie limpede, nu are nici o valoare în sine. Libertatea este un receptacul care capătă valoarea conținutului pe care îl poate îmbrățișa. Valoarea libertății este valoarea gesturilor, gândurilor și idealurilor pe care le pot exprima datorită ei. Dar dacă eu sunt un om care n-are nici un gând și nici o idee sau dacă am gânduri criminale și mi se dă libertate, atunci unde este valoarea? Este ca și cum ai scoate dopul unei sticle: dacă sticla este goală și i-ai scos dopul, nu contează...

– A reprezentat democratizarea o împărțire în tabere adverse?

– Prima mare pacoste a acestei perioade de libertate (o să mă înjure 99% din cititori dacă dai drumul la asta) a fost perioada de hiperpluripartitism. Fiecare partid își cheltea aburul pentru a suna sirena propagandei electorale cât mai mult, astfel încât n-a mai rămas abur pentru toți. Ce să mai spun, că partidele avem peste 100... Parlamentarele sunt mai puține. Nu sunt 100 de soluții viabile pentru a scoate țara din situația

în care este. Probabil sunt două-trei soluții dintre care ar trebui să se decidă. Ar trebui să existe două-trei partide care să înmănușeze și să caute aceste soluții.

- De-a lungul timpului, dumneavoastră ați lucrat în mai multe domenii. Care este „meseria” care v-a oferit cele mai multe satisfacții?

- Cele mai mari satisfacții mi le-au oferit două meserii care conțineau oarecum și vocația de profesor. În primul rând mă refer la perioada când am condus teatrul și munca de profesor. Am găsit în tineretul studentesc multă prospețime, multă deschidere, o sinceritate mult mai mare decât a celorlalți interlocutori, colegi de breaslă sau altceva. Am trecut peste un episod care nu mi-a plăcut, dar poate este timpul și locul să-l amintesc aici. Am fost, un an și jumătate, directorul Centrului Cultural de la Viena și atașat cultural al Ambasadei României în Austria, dar într-o conjunctură care nu mi-a convenit. Însuși universul uman în care trăiam era învechit, și purta tarele unei enclave de românizare suprapusă unor legi ideologice și unor controale, ideologice care, chiar dacă nu mai erau impuse, erau deja formate. Minciuna cea mare era faptul că avem acolo centru cultural. Când am fost numit director, am lăsat postul de la Notara, iar, când am ajuns acolo, am descoperit că sunt director dar sunt și portar, și femeie de serviciu, și chelner când aveam recepții, mergeam și serveam cu tava, spălam și pe jos ș.a.m.d. Trebuia să vorbesc la telefon tot timpul, telefon care nu mi se plătea fiindcă n-aveam bani etc. Faxul l-am făcut pe banii mei, mașină de scris cumpărasem din banii mei, tot ce era acolo în Centru, era făcut prin strădanii proprii. Când au venit teatrele în turneu (Nottara, Teatrul Național din Craiova etc.), marea greutate era să-i cazez. Cei mai mulți au stat la mine în casă, tot timpul masa era pusă pentru actori, pentru cei ce veneau cu o expoziție, cu o conferință. Mă bucuram să le pot oferi ceva, dar, după un an de zile n-am mai putut. Din punct de vedere material, n-am fost susținut absolut deloc, din țară. Când a fost domnul Meleşcanu în '96, în mai, i-am explicat situația. Dânsul mi-a spus că este un an de austeritate. De austeritate auzisem deja, mă plictisise de ea de pe vremea lui Ceaușescu. Tot austeritate!? Tot pe banii mei să fac reclamă țării? Era o chestie care m-a depășit, așa că în iunie m-am întors și mi-am dat demisia. Cheltuiam 1.000 dolari pe lună ca să țin Centrul. La ce ajută? Dacă ar fi ajutat într-adevăr, așa fi continuat să o fac.

- Care este lucrul din viața dumneavoastră de care sunteți cel mai mândru?

- O realizare? Ai să răzi. O realizare deosebită mi se pare păstrarea și refacerea Sălii Studio a Teatrului Nottara. Este singura sală studio care a rămas la ora actuală în București. Toate celelalte au devenit cârciumi sau altceva. Teatrul Foarte Mic s-a dus. Din cauza inundațiilor care au fost în '92 și datorită creșterii pânzei freatice au fost inundate câteva subsoluri printre care și Sala Studio, care se afla sub nivelul străzii. A venit, la un moment dat, un iranian hoț și mi-a propus să fac o piscină. M-am gândit ce bine s-ar fi simțit Caragiale să se scalde într-o piscină, acolo. Bine-înțeles că n-am fost de acord. Am cerut ajutorul Primăriei de atunci, am avut și câțiva oameni din afară, niște sponsori care ne-au ajutat, astfel încât am reușit într-un an de zile să refac complet acea sală, care arată acum foarte rafinat și foarte elegant. Mai sunt mulțumit că am reușit să duc acest teatru - după ce el n-a fost plecat

8-10 ani de zile, nicăieri în turneu - în America Latină. Primul teatru românesc care a fost în Chile, la Festivalul Mondial al Teatrului și cu aceeași ocazie, profitând și de ajutorul unor prieteni care erau ambasadori în țările alăturate, în Argentina și Uruguay. Am jucat *Regele moare* de Eugen Ionesco, în limba spaniolă. După spectacole, ziariștii veneau să ne întrebe diferite lucruri, vorbind în spaniolă cu noi. Actorii se uitau la ei ca la felul patru. „Cum, nu știți spaniola? Ați interpretat perfect”. Atunci, înainte de fiecare spectacol, mă urcam pe scenă și aveam o mică vorbire: „Dragii mei, am venit la dumneavoastră să vă aducem omagiul teatrului românesc, omagiul unui mare dramaturg român care este Eugen Ionesco și, din respect pentru dumneavoastră, o vom juca în limba spaniolă, care este o mare putere lingvistică, dar, care, totuși, nu se vorbește pretutindeni în lume. În România deși este o țară de gîntă latină, totuși nu se vorbește spaniola, iar româna sună așa cum v-o vorbesc eu acum (aveam translator). Am hotărât să jucăm această piesă în limba dumneavoastră pentru ca să o puteți înțelege, deoarece este o piesă nu numai de mișcare și de gest, este o piesă ideatică, filozofică, o piesă care conține, poate, cea mai profundă meditație asupra morții din tot ceea ce s-a scris în secolul XX.” Mai aveam o mică șarlatanie: „Am venit în țara dumneavoastră datorită unui destin: directorul Teatrului Nottara locuiește pe strada Argentina.”

- Ce v-a atras spre lumea teatrului?

- Am fost atras de teatru de pe vremea când eram copil. Primii bani pe care i-am câștigat în viața mea, au fost înființând o trupă de teatru. Eu aveam 8-9 ani, iar ceilalți 10-12 ani. Jucam la mine în curte, după niște draperii de pătură, diferite piese, unele scrise de mine. Veneau copiii din cartier, le dădeam bilete și ne adunam astfel bani pentru ștrand și pentru înghețată.

- Această incursiune în trecut contrazice ceea ce ați spus mai devreme despre managementul teatrului. Înseamnă că sunteți, de fapt, un manager înnăscut...

„Libertatea nu are nici o valoare în sine”

- N-am spus că nu sunt un bun manager, nu-mi place să fac această treabă. Viața mea este suficient de limitată și sunt suficient de în vîrstă acum. E mai bine să dau, cât mai am putere de convingere. Să-mi învăț studenții ce înseamnă cu adevărat libertate, curaj, sensibilitate și ceea ce înseamnă talent. Să-i învăț cum trebuie să-și vegheze acest talent pe care l-au câștigat la loteria destinului și față de care foarte mulți dintre ei nu sunt conștienți că sunt răspunzători. Nu toată lumea are norocul să câștige la loteria asta, iar când câștigă, acest talent nu le mai aparține, nu mai este numai al lor, ci al întregii specii care se exemplifică prin ei. Nu este cazul numai al unui român ci al oricărui artist de oriunde. Este purtătorul stigmatului de potență, de valoare al întregii specii. Nu diploma de absolvire îți dă statutul de profesionist al artei ci înțelegerea respectului, a sacrificiului, a muncii uriașe pe care trebuie s-o depui tot timpul în meseria pe care o faci. Fără asta, poți să ai strălucirea de-o clipă, dar peste câteva stagioni te caută oamenii prin subsolul unor distribuții. Și e păcat. Foarte mulți actori tineri și-au irosit astfel talentul. O ratare nu este numai un act inestetic, ci și profund imoral. Este o irosire a ceva care nu-ți aparține, și de care nu ai dreptul să-ți bați joc.

- Sunteți cunoscut ca un teoretician al kitsch-ului. De unde vine această pasiune de a analiza kitsch-ul?

- Eu am scris despre kitsch, dar nu mă consider neapărat un teoretician al lui. În schimb, adevărata artă unde recunosc că sunt specialist este arta naivă. Am chiar o colecție personală. Este o artă pe care o socotesc foarte importantă la momentul actual, mai ales sub aspect compensativ, mai ales pentru stresul atât de prezent în existența noastră de acum. Ne oferă un

univers de o puritate, de o frumusețe, de o coerență cum nu se mai găsește nicăieri. Această artă trebuie înțeleasă și găsită cum trebuie. Nu vorbesc de pictura iugoslavă care a început să se comercializeze, a devenit o marfă.

Eu cred că România este una din marile enclave de artă naivă autentică. Am scris două cărți despre arta naivă și încă mai e loc. Am scris, după conștiința mea, prima estetică a artei naive din lume. Sunt foarte multe cataloage, cărți factologice care scriu despre pictori naivi. Dar o carte care să încerce să descopere, să fixeze, să precizeze care sunt criteriile, care sunt valorile morale și valorile artistice ale artei naive, eu n-am descoperit, așa că m-am hotărât să o scriu eu. Lucrând la ea, - în 1989 - mi-am umplut casa cu tablouri de artă naivă. A fost o evadare

din cotidian, care era foarte greu de suportat atunci, o evadare care m-a ajutat foarte mult să supraviețuiesc suflătește. Asta deoarece arta naivă este o artă pură în care nu vezi nimic din ceea ce este mizerie. Ea implică bunătate, curățenie, dreptate, calm și liniște. Acestea erau lucrurile care ne lipseau în momentul acela. Eu trăiam într-o lume iluzorie, într-o lume pe care o creasem artificial. Timp de doi ani de zile aproape că nu ieșeam din casă. Mă uitam la tablouri, scriam despre arta naivă, mă bucuram de acele cărți. Voi încerca să scriu o carte dedicată de această dată exclusiv fenomenului artei naive românești, acestei enclave de puritate care este România și care ne face să fim printre rarele trei-patru țări unde se mai face artă naivă autentică. În rest, a devenit un fenomen turistic, se vinde ca și talanga de boi de la elvețieni, legată cu o fundă frumoasă și devenită obiect de amintiri turistice. Am văzut albume publicate în Franța, Anglia, Elveția care sunt toate pline cu pictură naivă românească. Mulți spun că este kitsch, că este ușor de înțeles, facil. Nu înseamnă că este kitsch o artă pentru care nu trebuie să stai în cap ca s-o înțelegi. Artă autentică trebuie să poată să-ți ofere bucuria și șansa unei satisfacții, fără un efort intelectual deosebit. Universul acesta, zic eu, este universul universal momentului în care omul a părăsit Paradisul. Omul se înțelegea cu animalele, vorbea cu ele, zidurile nu erau făcute ca să ne ascundem de ceilalți oameni.

- Care este cel mai mare regret pe care îl aveți?

- Regret că nu mai am timp să fac multe lucruri. Mă obsedează trecerea timpului. Acum, la 60 de ani, fiecare „lentoare” în mișcare, însoțită probabil și de o „lentoare” a gândului, dovedește că încep să cobor. Iar coborâșul este întotdeauna trist.

PROGRAMUL PRELIMINAR AL TÂRGURILOR ȘI EXPOZIȚIILOR INTERNAȚIONALE ORGANIZATE DE ROMEXPO S.A. ÎN SEMESTRUL I/1998

1. **ROMMEDICA** (23 - 26.03) (a) membru UFI
Expoziție internațională de echipamente și instrumente medicale; ediția a IX-a
2. **ROMPHARMA** (23 - 26.03) (a) membru UFI
Expoziție internațională de medicamente pentru uz uman și veterinar; ediția a IX-a
3. **ROMDENT** (23 - 26.03) (a)
Expoziție internațională de echipament, materiale și tehnologii dentare; ediția a VI-a
4. **ROMOPTIK** (23 - 26.03) (a)
Expoziție internațională de aparatură și instrumente optice; ediția a V-a
5. **ROMLABOR** (23 - 26.03) (a)
Expoziție internațională de echipament pentru săli de laborator, instrumentar de laborator, ediția a III-a
6. **ROMCONTROLA** (23 - 26.03) (a) membru UFI
Expoziție internațională de aparatură și instrumente de control; ediția a VIII-a
7. **ROMENVIKOTEC** (23 - 26.03) (a)
Expoziție internațională de echipament și tehnologii pentru protecția mediului; ediția a VI-a
8. **ROMTHERM** (23 - 26.03) (a)
Expoziție internațională de echipament pentru încălzire, răcire, condiționare a aerului și instalații termice; ediția a V-a
9. **EXPO-CITY-BUCHAREST** (23 - 26.03) (a)
Expoziție internațională pentru dezvoltare, ecologie și aprovizionare urbană; ediția a II-a
10. **EXPO SECURITY** (23 - 26.03) (a)
Expoziție internațională pentru sisteme de securitate, poliție, alarmare și protecție civilă, contra incendiilor și dezastrelor; ediția a II-a
11. **CONSTRUCT EXPO** (20 - 23.04)
Expoziție internațională de arhitectură, tehnologii, echipamente, instalații scule, dispozitive și materiale pentru construcții; ediția a V-a
12. **EXPOCEMENT** (4 - 7.05) (b)
Expoziție internațională de echipament pentru industria cimentului; ediția a IV-a
13. **TIBCO** (25 - 30.05) membru UFI
Târgul internațional de bunuri de consum București; ediția a XVI-a
14. **AUTO-EXPO-TEHNICA** (25 - 30.05)
Expoziție internațională de autovehicule, echipament, componente, accesorii, piese de schimb și furnituri pentru autovehicule; ediția a III-a
15. **EXPO-SOUND & LIGHT** (25 - 30.05)
Expoziție internațională de echipament pentru sunet și lumină; ediția a II-a
16. **CER-GLASS** (25 - 30.05)
Expoziție internațională de sticlărie, ceramică, porțelan de menaj și olărie de menaj; ediția a II-a

Notă:

Târguri și expoziții organizate în colaborare cu:
a - I.E.G. Solingen
b - Uzineexportimport

PROGRAMUL TÂRGURILOR ȘI EXPOZIȚIILOR INTERNAȚIONALE ORGANIZATE DE ROMEXPO S.A. ÎN SEMESTRUL II/1998

1. **FISH DELTA*** (21 – 24.08)

Expoziție internațională de pescuit, piscicultură și ecologia apelor; ediția a III-a

2. **BIFE-TIMB** (4 – 9.09)

Târgul specializat internațional de mobilă, produse din lemn, hârtie, carton, ambalaje, decorațiuni interioare; mașini și echipament pentru exploatare forestieră, prelucrarea lemnului și producția de ambalaje; ediția a VII-a

3. **ROMHOTEL TOURISM** (5 – 9.09)

Expoziție internațională de arhitectură, tot felul de echipamente, materiale și mobilier pentru hoteluri, restaurante și comunități, echipamente și servicii pentru turism; ediția a VI-a

4. **TIB** (8 – 13.10) membru UFI

Târgul Tehnic Internațional București; ediția a XXIV-a

5. **INVENTIKA** (8 – 13.10)

Expoziție internațională de invenții, cercetare științifică și tehnologii noi; ediția a II-a

6. **TIU** (20 – 22.10)

Târg Internațional de Investiții; ediția a II-a

7. **INFO BUSINESS BUCHAREST**** (20 – 22.10)

Expoziție internațională de informații economice; ediția a IV-a

8. **INDAGRA** (2 – 6.11)

Expoziție internațională de echipament și produse din domeniul agriculturii,

zootehniei și alimentației; ediția a III-a

9. **VIN-EXPO** (2 – 6.11)

Expoziție internațională de vinuri, băuturi alcoolice și nealcoolice; ediția a II-a

10. **CADEAUX** (11 – 15.11)

Expoziție internațională de cadouri și suveniruri; ediția a III-a

11. **COSMETICS – BEAUTY HAIR** (11 – 15.11)

Salon internațional de produse cosmetice, înfrumusețare, podoabe și coafură; ediția a IV-a

12. **MODEXPO** (11 – 15.11)

Expoziție internațională de țesături textile, îmbrăcăminte, pielărie, blănărie, încălțăminte și marochinărie

13. **EXPO FLOWERS** (11 – 15.11)

Expoziție internațională de flori, plante ornamentale și grădinărit

Notă:

Târguri și expoziții organizate în colaborare cu:

* – Camera de Comerț, Industrie și Agricultură a județului Tulcea

** – Camera de Comerț și Industrie a României – Centrul de Informații de Afaceri

Scriitoarea Anne Michaels

O carte de mare succes

Fugitive Pieces este titlul romanului scris de canadiana Anne Michaels, care din 1996 (data apariției sale) a fost tradus în 27 de limbi. Romanul a fost vreme de 78 de săptămâni pe primul loc între cele mai vândute cărți din Canada, iar între timp autoarea a primit și un premiu acordat de ziarul „The Guardian”. Autoarea este la primul ei roman, după două volume de versuri. Subiectul este relativ simplu: Jacob Beer, un copil evreu din Polonia, este salvat de la holocaust, din întâmplare, de un geolog grec, Athos Russos. Familia copilului a ajuns în camerele de gazare. Sosit mai întâi în Grecia și apoi în Canada, Jacob moare în cele din urmă într-un accident. Dar un prieten al lui, canadian, Ben, se hotărăște să refacă istoria prietenului său. Asta este tot. Însă amănuntele, felul palpitant și credibil al reconstituirii, impresia de trăit i-au adus faima autoarei, care acum face înconjurul lumii alături de opera sa.

Europa unită prin artă

Vreți un exemplu practic din care să reiasă că Europa este unită? Filmul este răspunsul cel mai potrivit. Aproape toate producțiile de film și televiziune importante dintr-o țară a Europei occidentale sunt făcute cu contribuția tehnică sau prin aportul unor actori din diverse țări. Riccardo Tozzi de la Mediaset, compania lui Silvio Berlusconi, este de părere că europenii au devenit o forță în domeniu, iar americanii au ajuns să se teamă de ei. Câteva dintre producțiile

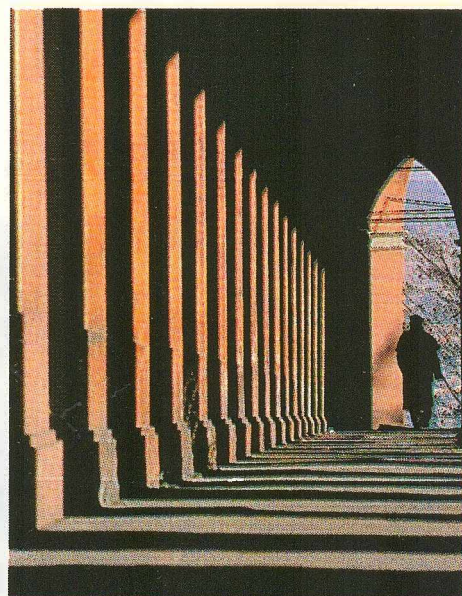
În imagine, Gérard Depardieu și Ornella Muti în filmul „Odissea”

italiene recente: **Fantaghiro**, **Odissea** sau **Avocatul Porta** sunt rezultatul unui asemenea amestec de talent și industrie europeană.

Bologna, oraș european al culturii

În anul 2000 Bologna va fi orașul European al culturii, conform unei tradiții, deja înrădăcinată în UE. Orașe precum Atena, Florența, Paris, Stockholm, Londra au avut această onoare. De regulă, în anul în care un anumit oraș devine capitală europeană a culturii se organizează importante manifestări menite să scoată în evidență identitatea orașului respectiv, istoria sa ilustrată prin monumente, cărți, spiritualitatea specifică, dar în același timp să reprezinte vocația sa europeană.

Bologna este mândră că are prilejul să iasă în prim plan exact în anul Jubileului creștinătății, la cumpăna dintre milenii. Iar alegerea pare fericită. Să amintim că în acest oraș funcționează una dintre primele universități din Europa, veche de un mileniu, care a pregătit încă din acele vremuri tihieri studiosi de pe continent. Boccaccio, Leopardi, Carducci, Pascali, Giambologna, Morandi, Caracci, Eco sunt doar câteva dintre numele culturii italiene din toate timpurile care și-au legat numele, într-un fel sau altul, de Bologna. Este orașul porticurilor (ca și Torino), lungimea totală a acestora în oraș fiind de 36 km. Porticuri care apără de frig, de căldură sau umezeală, dar care dau, în același timp, o anumită intimitate.

Porticul San Luca din Bologna
numără 666 arce intercalate cu 15 capele.
Lungimea acestui portic este de 3,5 km

Și apoi monumentele arhitectonice: Palazzo Poggi, sediul Universității, Collegio Spagna, celebra sculptură l'Arca del Santo, biserica San Petronio, una dintre cele mai mari din Italia etc.

Bologna – care a fost mult timp al doilea oraș al Sfântului Scaun – are ce arăta Europei și lumii și se pregătește să facă noi investiții pentru a-și pune în valoare patrimoniul.

Altă „nouă Schiffer“?

Este daneză, are 17 ani și se numește Vibe Sorensen. Este prezentată în presă ca „noua Schiffer” a lumii consumistice a modei. Simplă comparație nevinovată? Se pare că nu, dacă-i privim chipul și silueta. Dar comparația a fost indusă și de zvonul unei presupuse relații dintre noua stea daneză și celebrul mag David Copperfield, nimeni altul decât iubitul C l a u d i e i Schiffer.

Ultimul Strehler

Moartea neașteptată a regizorului Giorgio Strehler a lăsat neterminat ultimul spectacol la care lucra: opera *Così fan tutte* de Mozart. La ceva mai mult de o lună de la moartea sa, spectacolul de la Piccolo Teatro din Milano a văzut luminile rampei, fiind bine primit de critică. Cuvinte elogioase (dar și critici) s-au rostit și despre conducătorul muzical al spectacolului, dirijorul Ion Marin (fiul lui Marin Constantin de la „Madrigal”).

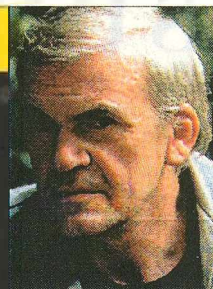

Imagine din spectacolul „Così fan tutte“

Romanele și sexul

Romancierii nu știu să scrie despre sex. Aceasta a fost premisa de la care a pornit Auberon Waugh, un englez care a instituit un premiu pentru cele mai neizbutite scene erotice apărute în cărți deja publicate. „Bad Sex Award“, în valoare de 250 de lire, consacra lipsa de gust și de talent literar în ilus-

trarea scenelor fierbinți, chiar și la scriitori celebri. Astfel, printre „premianti“ s-a aflat Salman Rushdie, celebrul autor al „Versetelor satanice“, Erica Jong, o autoare de succes, danezul Peter Hoeg sau indianca Arundhati Roy. Dar chiar și Milan Kundera, celebrul autor ceh stabilit în Franța, a fost surprins, de o critică nemiloasă, în flagrant de lipsă de inspirație în tratarea scenelor tari. Sau Isabel Allende, o autoare în mare vogă în Occident, care are multe secvențe kitsch cu scene așa-zis erotice.

În stânga, scriitoarea indiană Arundhati Roy și, la dreapta, scriitorul ceh Milan Kundera, deocamdată corigenți la capitolul eros

O fi Leonardo autorul celebrului Giulgiu ?

Nu e prima dată când celebrul lințoliu sau giulgiu de la Torino, care se spune că ar avea imprimat în țesătura lui chipul lui Christos, este examinat, iar autenticitatea sa pusă sub semnul întrebării. L-am văzut adăpostit în vitrina bisericii care nu luase încă foc (vă amintiți de acel eveniment îndelung comentat la vremea respectivă). Cu ochiul liber abia se zărește umbra unei figuri, dar

fotografiile ultrasensibile dau la iveală un chip autoritar, trăsăturile regulate ale unei fețe care amintește de iconografia tradițională ce-l înfățișează pe Mântuitor.

În 1988 un examen cu Carbon 14 demonstra că giulgiul nu e de-acum două milenii, ci abia din Evul Mediu. S-a spus atunci că lucrarea mai fusese refăcută, că datele științifice nu sunt relevante. Discuția a rămas așadar deschisă, iar giulgiul

este obiect de venerație. Iată însă că Vittoria Hazieli propune, într-o lucrare cu titlul *Patimile după Leonardo*, ipoteza că giulgiul ar fi de fapt opera lui Leonardo. Se știe că marele artist era și un om de știință genial și că s-a ocupat și de experimentarea unor tehnici noi în pictură. Ei bine, autoarea pomenită este de părere că Leonardo a pictat acest chip după o tehnică specială folosind uleiuri aromate și chiar sânge. Mai mult decât atât, ar fi vorba de un autoportret, asemănător, ce-i drept, cu un desen celebru care-l înfățișează pe autorul Giocondei. Argumentele autoarei sunt numeroase și unele captivante. Ea susține, între altele, că lucrarea i-ar fi fost comandată chiar de Baiazid al II-lea și de aceea Leonardo, în ultimii ani ai vieții, mărturisea că ar fi făcut un „păcat“ la care nici nu se poate gândi.

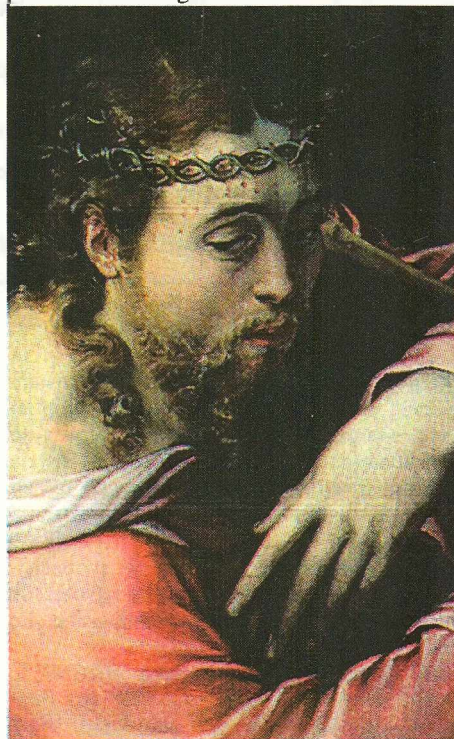

Autoportret al lui Leonardo da Vinci și chipul de pe giulgiul de la Torino

Salviati sau manierismul triumfător

„Un toscan blestemat“, un artist genial, dar veșnic pus pe ceață, un succes excepțional în viață, dar o existență turmentată. Acesta este, în antiteză, portretul unui artist prea puțin cunoscut, dar care se dovedește acum, după patru secole de la trecerea lui prin viață (1510–1563), un pictor prodigios, un desenator înzestrat. Într-un cuvânt, un artist stăpân pe uneltele sale. Peste 120 de lucrări au fost reunite în cadrul unei expoziții organizate la Villa Medici, sediul Academiei Franței din Roma. Numele artistului? **Francesco (Cecchino) Salviati**, care a trăit pe rând la Florența, Roma, Veneția (unde l-a cunoscut și influențat pe Tiziano). Este unul dintre reprezentanții celei de-a doua faze a manierismului, acea mișcare artistică postrenascentistă care avea să facă din virtuozitate și exercițiul liber una dintre trăsăturile sale esențiale (dar nu ultima). „Mâna“ lui Salviati se vădește mai ales în portrete: subtile, fine din punct de vedere psihologic, rafinate artistic. Nu mai puțin izbutite mi s-au părut tapiseriile realizate după desenele sale sau obiectele decorative cu încrustații sau desene în filigran ale acestui artist.

Detaliu din tabloul „Christos purtând crucea“ de Salviati

MAȘINA DE SCRIS

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Texte sub

● **IOANA DIMACHE, Galați.** Proza pe care mi-ați trimis-o are forță, dramatism și mai are și farmec. Aparține unui autor talentat și cultivat, care simte din când în când și tentația jocului livresc, fără să transforme însă totul într-o joacă.

O să încerc să fiu avocatul dv. (ca Jacques Chirac pentru România, dar, sper, nu cu aceleași rezultate ca el), în limita timpului – din nefericire, puțin – pe care îl am la dispoziție.

Întâi am să public un fragment în **Flacăra**. la rubrica **Un manuscris în așteptarea editorului** (la această rubrică va

și simplu ce se întâmplă cu personajele, dv. vă simțiți datorare să faceți din când în când câte o teorie, nebuloasă și plictisitoare, de genul:

„Un gând, de fapt o idee, prinde contur în mintea ta, luând diferite forme, dar păstrând același conținut, aceeași dorință de care nu mai vrei să scapi. Îți faci chiar un plan, îți cântărești șansele și constai că ai destule, în schimb refuzi să te gândești la urmări. În fine, scenariul pus la cale a avut succes, deși ești amețită de bucurie, nu poți să nu constai facilitatea cu care ai ajuns la țintă și nu poți să ocolești

atât, în loc să reușiți în cele din urmă să vă exprimați, alunecați în stereotipii lingvistice, care vă fac confundabil cu mii de autori minori (reporteri, scriitori etc.):

„Doar așa mai afla și **EL** ce se petrece în imediata lui apropiere, în lumea cunoscută și arhiștiută de peste treizeci de ani de când poposise pe aceste meleaguri și de când se integrase încet și pe nesimțite cu viața satului, cu bucuriile și necazurile oamenilor, cu frământările și speranțele lor“.

● **GEANINA PRUTEANU, Roznov, Neamț.** Poezia este altceva decât dorința de a scrie poezie. Este o PROFESIE și presupune vocație, pregătire, experiență. Textele trimise de dv. n-au nici o legătură cu poezia și înduioșează doar prin naivitate:

„Când te-am văzut întâia oară/ O zi de martie era./ Era frig și înmărat afară/ Și ploaia deasă cădea./ Când te-am văzut întâia oară./ Mi-ai plăcut, a fost frumos/ Mi-ai povestit de viața ta./ Ți-am povestit

O NOUĂ APARIȚIE REMARCABILĂ LA EDITURA „MAȘINA DE SCRIS“

– De ce scrii, **Adrian Socaciu**?

– Probabil că-s un rebel. Altminteri m-aș înregimenta acestei epoci a vizualului, care i-a așezat în locul lui Shakespeare, Tolstoi sau Faulkner pe niște Mr. Nobody, de la Hollywood. Aceștia îi disprețuiesc pe Shakespeare, Tolstoi, Faulkner pentru că n-au suficient *suspense* și nu și-au dedicat condeiele ucigașilor în serie. Ce-a ieșit de-aici se știe.

– De ce ai scris „**Orașul Stalin**“?

– Pentru cei tineri, care nu știu nimic despre acei ani. Pentru pensionari, care i-au uitat sau le e rușine să și-i amintească.

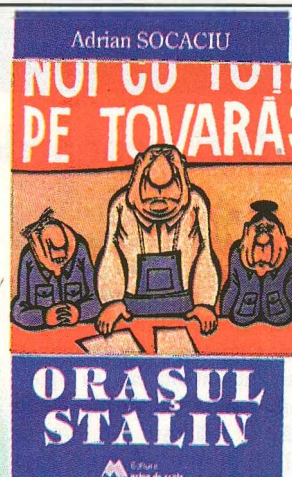
– Ce satisfacții ți-a adus scrisul?

– Speram să mă facă mai bun, mai frumos, mai inteligent sau măcar mai bogat. N-am devenit decât mai bătrân.

– Nu te descurajează faptul că nu se mai cumpără cărțile autorilor români?

– Nu: se cumpără Sandra Brown, Danielle Steel sau Stephen King. Mă simt onorat dacă fanii acestora mă ignoră.

Adrian Socaciu, Orașul Stalin, roman, București, Editura Mașina de scris, colecția „Autori români de azi“ coordonată de Alex. Ștefănescu, 1998, 296 pagini, 15.000 lei

trebui să menționez, dacă sunteți de acord, și adresa dv.). Apoi am să vă prezint și în alte reviste. În sfârșit, am să fac presiuni asupra editurilor (inclusiv asupra propriei mele edituri, **Mașina de scris**) pentru a le determina să vă publice o carte. (Nuvela **Drumul spre limburi** – eventual cu un alt titlu, mai publicistic – ar putea apărea și separat, ca un roman.)

Pentru toată această campanie propagandistică în favoarea dv. am nevoie de fotografii (color) și de o biobibliografie. Le aștept.

● **YVONNE CORNELIA SALMEN, Lugoj.** După cum reiese din cele trei fragmente de roman pe care mi le-ați oferit drept eșantion, nu vă lipsesc anumite aptitudini de prozatoare, dar le valorificați insuficient. De exemplu, în loc să povestiți pur

bănuiala care ți-a încolțit în suflet, dar dacă n-ai fost decât un simplu instrument dirijat de mintea speculativă și tu n-ai făcut decât să-i vii în întâmpinare.“

Strămoșii noștri aveau o vorbă: teoria strică omenia.

● **ION IONESCU-OLOGHI, Sudiți, Ialomița.** Vă faceți iluzii în legătură cu proza dv.: „Ca și în cazul marilor creatori – mă refer în primul rând la Sadoveanu – nici eu nu am fost scutit de neliniști și frământări, de aprofundarea cât mai deplină a ideii țâșnite dintr-o minte fulgerată de săgeata inspirației și de găsirea cuvântului potrivit, capabil să exprime adevărul.“

Mihail Sadoveanu nu căuta „cuvântul potrivit“, ci pur și simplu îl găsea. Manuscrisele lui sunt aproape complet lipsite de ștersături. Dv., care vă frământăți

și eu de-a mea.“

● **GHEORGHIȚĂ OLTEANU, Dumitrești, Vrancea.** Mi-a plăcut scrisoarea dv., redactată într-un stil bătos: „Eu mă încăpățânez și mă consider egal ca persoană cu toți semenii mei. Nu vreau să supăr pe nimeni, dar cred că literatura nu are sfârșit. Ea, literatura, este în continuă mișcare neoprinde-se în loc la criticul Alex. Ștefănescu.“

Din păcate, versurile dv. sunt scrise ca și cum literatura s-ar fi oprit în loc, undeva, prin secolul nouăsprezece:

„Totul este vesel după ploaie./ Păsările-și scutură aripile./ Codrul crengile./ Cerul se înseninează./ Viața domină./ Verdele din pajiști ia amploare./ Iară florile-și desfac petalele/ Lăsându-se legănate de vânt/ Împrăștiind în aer un minunat parfum.“

CEA MAI ORIGINALĂ SCRISOARE

Stimate domnule

Alex. Ștefănescu,

Sunt Cornel Sălăjan, alias Cristina Marian (sau invers?...). Ați văzut cât de justificate erau precauțiile mele cu pseudonimul, că tot n-am scăpat fără o mică ironie? Dar n-a fost chiar așa de rău, în coșmarele mele mă vedeam tranșat în caseta CEEA CE SCRIEȚI DV. N-ARE LEGĂTURĂ CU LITERATURA. Cu acest calup îmi începeam eu, de regulă, citirea răspunsurilor dv. de la poșta redacției (acum TEXTE SUB LUPĂ), apoi veneam de-a-ndăratelea și parcurgeam lista celor admiși fără loc, unde mai era o speranță, și în sfârșit poposeam la răspunsurile individuale, deși acolo se puteau întâmpla dezastre și mai mari, nu erau asigurate răspunsurile încurajatoare. Îmi amintesc destule replici scilicet de-a-le dv. Unuia care intenționa să se apuce de scris poezie, în caz că aceasta s-ar fi plătit, i-ați răspuns hiperlaconic: **TOTUL SE PLĂTEȘTE!**

Replicile cele mai savuroase pe care le dădeți junilor condeieri, eu le popularizam, fără să mi le însușesc, în rândul prietenilor mei mai puțin familiarizați cu viața literară. Așa ați ajuns destul de cunoscut în cercuri adiacente mie, din Zalău și, până în ziua de astăzi, primește replici, de la amici, când, de exemplu, eu, având de înapoiat o datorie, mai veche de o lună, vreau să fiu mucalit și întreb, cu inocență jucată, dacă nu cumva s-a prescris datoria, dacă datoriile mai vechi de o lună se mai plătesc și primesc răspunsul **TOTUL SE PLĂTEȘTE!**

M-am născut la 13 martie 1957 în satul Răstoilul-Deșert, jud. Sălaj, iar după un număr de ani am terminat Liceul Industrial de Construcții, din Zalău, în cinci ani, și Facultatea automatică de la Institutul Politehnic București, în șase luni, de unde am emigrat în Brașov, la Tractorul. Aici am lucrat ca strungar, o lună, în care m-am convins că nici strungăria nu-i mai bună ca facultatea, drept care mi-am luat bocceluța și am plecat mai departe și nu m-am oprit până în satul natal. Nu-mi era deloc clar ce voi face în continuare, dar știam ce nu suport: ingineria, chiar dacă se numea informatizări și calculatoare, și strungăria, care m-a dezamăgit și speriat de la început, deoarece muncitorul care trebuia să-mi împărtășească tainele... avea fața zgâriată și tumefiată mai ceva ca un mercenar din Legiunea străină căruia i-a explodat o grenadă în plină figură. Când mi-a arătat, involuntar, de unde i se trage, a pecetluit

soarta strungăritului meu: șpanul era mai gros ca degetul și sărea și mușca mai rău decât crotalul, iar mie mi s-a evaporat entuziasmul de a câștiga bani mulți, lucrând în acord, la strunjirea pinionului de atac la tractorul cu șenile (buldozer) denumit S 1300. Dar n-am plecat până n-am rupt o duzină de cuțite de strung, dovedind ușor, fără pic de prefăcătorie, că sunt neîndemânatic până la os, chiar bleg.

Primul meu gând, privind viitorul, după ce am ajuns în ograda părintească, a fost să dau la IATC, să mă fac actor; perspectiva părea încurajatoare: era rost de celebritate, fete frumoase, ce mai?... viață!, dar m-am dezumflat când m-am dus să mă hârjonesc în fața oglinzii: nu eram frumos (și asta e puțin spus). Așa am căzut în literatură... Părea locul ideal: celebritate, femei, muncă ușoară, nu tu sculat la oră fixă, nu tu condică, nu tu șefi... În definitiv se credea despre mine că sunt un tip deștept (iar eu credeam cel mai tare acest zvon), iar că am talent, că aș avea talent, părea de la sine înțeles, în fond de ce să n-am? Apoi eram nevoit să fac și eu ceva pe lumea asta... iar schizofrenia mea paranoidă a făcut repede cusăturile la colțurile personalității mele tip cașcaval, ce se sprijinea pe prejudecata mea, anxioasă, despre propria-mi genialitate. Mai târziu aveam să află că termenul **GENIU** e inoperabil, aparținând romanticilor.

Grandomania mea avea și o latură masochistă: identificându-mă cu marile destine literare, speram să mor de tânăr, ca Labiș, Lermontov, Villon. Anul al treizeci și treilea al vieții mele l-am petrecut într-o așteptare înfrigurată, destinul meu s-ar fi putut înfrăți cu al lui Eminescu, la aceeași vârstă a fost crucificat Hristos, mă gândeam că s-ar fi putut să mă martirizeze cumva Securitatea, în perioada aceea se interesa de mine, foarte insistent, unu' Jula, de la Organe. Mergea numai pe la rude și cunoștințe, probabil ca să-mi atragă atenția că sunt filat, să nu fac prostii. El miza, desigur, pe faptul că cei intervievați o să-mi

Cornel Sălăjan

atrage atenția ce și cum. Dar nu s-a realizat nici asta.

Între timp scrisul a devenit pentru mine o activitate clandestină, că nu mai pot să răspund **SCRIU!** la întrebarea șablon **CE FACI TU TOATĂ ZIULICA?** Că apare suspiciunea: dacă de atâția ani perseverez într-o direcție greșită e vreun bai cu mine: ori sunt tâmpit, ori tra-la-la... Reacțiile sunt diferite, în funcție de persoană. Un prieten, mai inteligent, când aude răspunsul meu stereotip **SCRIU!** se apucă de râs ușor, mânzește, cu subînțelesuri...

...Iar la cealaltă întrebare, **DE CE NU TE ANGAJEZI?**, răspund invariabil: **NU-MI PLACE MUNCA!** desăvârșindu-mi astfel imaginea, deși, în cercurile mai apropiate, sunt cunoscut ca un teribil lucrător cu brațele, cu un ritm infernal, când mă duc pe la țară, să-i ajut pe ai mei la gospodărie, la muncile mai grele: cosit, adunat fânul de pe câmp, adus lemne, cărat, urcat, coborât saci plini. De altfel sunt convins că la cosit l-aș fi întrecut pe Lev Nikolaevici Tolstoi și mai am un domeniu unde orgoliul meu a rămas intact: jocul de cărți. Cred că pot afirma cu modestie că joc mai bine decât o făcea campionul Antoine-Marie-Roger de Saint-Exupéry. Apropo, n-aveți cumva un „prieten” amator de pocher, căruia să-i stricați ziua?...

Îmi pare rău că m-am întins atât. Oricum, vă mulțumesc.

CORNEL SĂLĂJAN – Zalău

IMPORTANT PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII

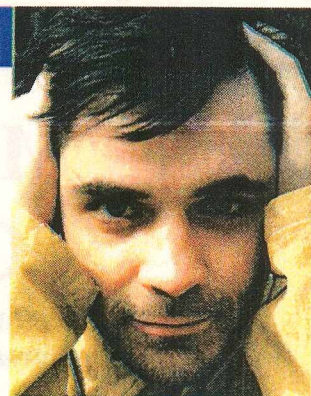
■ Vă rog să-mi trimiteți textele dactilografiate sau măcar scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, adăugați și o fotografie (color) și câteva date despre dv.

■ Toate scrisorile dv. primesc un răspuns. Toate textele valoroase se publică.

■ Dintre textele publicate, cel mai valoros primește la sfârșitul anului Premiul **MAȘINA DE SCRIS.**

■ Plicurile cu texte trebuie trimise pe următoarea adresă: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra**, Piața Prescii Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

SĂRBĂTOARE LA NAȚIONAL: „AZILUL DE NOAPTE“

Text: REMUS ANDREI ION ■

Fotografii de OCTAVIAN TIBĂR și CORNEL MIFTODE ■

Premiera **Azilul de noapte** a fost așteptată ca o mare sărbătoare teatrală. La Teatrul Național, într-o singură seară să poți vedea atâția actori, cei mai mari ai timpului, toți jucând roluri importante într-o singură piesă, este ceva excepțional. Ion Cojar, directorul teatrului și regizorul spectacolului, și-a anunțat proiectul calm, sigur pe sine, fără să facă prea mare valvă. Dar totul a fost premeditat cu 10 ani în urmă, după premiera din '87 cu „Vassa Jeleznova”. Florina Cercel își amintește promisiunea regizorului: „În seara premierei cu «Vassa Jeleznova» Iani-Ion Cojar mi-a spus: următorul meu proiect la Național e «Azilul de noapte» cu Marinus, cu Beligan, cu Gigi, cu Ovidiu, cu Mircea, cu George, cu tine...”. Aceasta e povestea actriței care acum joacă rolul proprietăresei azilului; ea dorește moartea soțului și își găzduiește amantul în azil. Marinus este Marin Moraru, proprietarul azilului. Kostăliov, Gigi înseamnă Gheorghe Dinică, Luka în Azil, Ovidiu plus Iuliu Moldovan este baronul, Mircea... Albulescu – Satin... Beligan, directorul de atunci, greu de alintat probabil, joacă actorul. George, regretatul George Constantin, lipsește de la sărbătoare. Și ar fi fost mare nevoie de prezența sa pe scenă...

În distribuția de azi: Draga Olteanu Matei, Matei

Alexandru, Costel Constantin, Valentin Uritescu, Rodica Popescu Bitănescu, Colea Răutu, întineriți de forța lui Mircea Rusu și candoarea Taniei Popa și a studentei Ileana Olteanu (prezentate în caietul program de Ovidiu Iuliu Moldovan).

Azilul de noapte, botezată de Gorki prin manuscrise și „La fund”, „La fundul vieții”, chiar „Fundul”, era anunțată de scriitor astfel: „... despre haimanale – un Tătar, un Evreu, un actor, proprietăreasa unui azil de noapte, hoți, un polițist, prostituate. Va fi îngrozitor...”. Și a ieșit o capodoperă, cum o consideră majoritatea criticilor literari, o carte care s-a vândut în zeci de mii de exemplare chiar de la prima tipărire. În 1948, acum 50 de ani, **Azilul de noapte** s-a mai jucat la Național, după o pauză de 33 de ani de la o premieră semnată de Paul Gusti. În revista „Flacăra” montarea

AZILUL DE NOAPTE de Maxim Gorki la Teatrul Național București. Regia și versiunea scenică, Ion Cojar. Din distribuție: Marin Moraru – Kostăliov, Gheorghe Dinică – Luka, Radu Beligan – actorul, Kleșci – Valentin Uritescu, Kvașnia – Draga Olteanu Matei, baronul – Ovidiu Iuliu Moldovan, Pepel – Mircea Rusu, Medvediev – Costel Constantin, Natașa – Tania Popa...

din '48 avea o concluzie: „Slăbiciunile nu au împiedicat realizarea unui spectacol în adevăr nou, realist și valoros”. Adevăratul semnatar al cronicii de atunci este un mister și pentru Ionuț Niculescu, istoricul care face acest remember în caietul-program al spectacolului de azi.

Ion Cojar are o adevărată pasiune pentru **Azilul de noapte**. Cu studenții la teatru a tot jucat piesa lui Gorki, ca un antrenament pentru marele spectacol. Acum este citat alături de formulele bine uzate și, după părerea mea, vulgare: „Monștrii sacri”, „artileria grea”. Când de fapt marii actori sunt și ei niște oameni care au fost înzestrați cu talent, pasiune și foarte multă putere de muncă. Atunci când Marin Moraru apare pe scenă, după opt ani de pauză teatrală (cu mici reprize de sușe), sala explodează în aplauze și mersul spectacolului trebuie să facă o pauză. La fel se întâmplă și cu Gheorghe Dinică, și cu Draga Olteanu Matei, și cu Valentin Uritescu... Marele regizor David Esrig are dreptate: „Actori ca Gheorghe Dinică și Marin Moraru... sunt unii dintre puținii care vor și pot să

întruchipeze semnificație. Violența deosebită a sensibilității și inteligenței lor obligă la depășirea celui mai periculos impas al sufletului: indiferența”.

Azilul de noapte nu mai poate să fie un mare spectacol. Este un eveniment, o sărbătoare! Nici nu prea poți să mergi doar o singură seară la acest spectacol. Merită să urmărești câte unul dintre acești mari actori o seară întreagă. Mă refer mai ales la Radu Beligan, Gheorghe Dinică, Marin Moraru, Valentin Uritescu – am preferat ordinea alfabetică. Marin Moraru merită urmărit la fiecare pas, Gheorghe Dinică la fiecare vorbă pe care o rostește... În seara premierei, spectacolul a început să devină mai trist după ieșirea din scenă a lui Marin Moraru și a căzut efectiv când a „plecat” și Gheorghe Dinică. Totul a rămas pe umerii lui Mircea Albulescu, un Satin, filozof care lungeste vorba inutil și se pierde de partenerii de scenă. O scenă mascată ca un subsof cu pereți de cărămidă care se clătinau serios când cineva îi atinge. Iar în centrul scenei o axă simetriza totul: mișcarea personajelor, vorbele, monologurile, privirile către public, restul decorului. Pe axă, o scară în spate, o masă lungă cu bănci în centru și un pedestal pentru monologuri și recitaluri în chiar prim-planul scenei. „Monștrii sacri” trebuie să-și țină discursurile pe podium. De ce? Podiumul este atracția nenorociților orgolioși, dar acest mic delir ar merita să fie mai evident afișat de regie.

Totul ar fi pe gustul publicului care vine să-și aplaude idoli. E interesant de mers la **Azilul de noapte** încă o dată și pentru a urmări reacțiile publicului, pe cine și când aplaudă, la ce replici și de ce râde, cu câtă satisfacție pleacă de la teatru...

SISTEMUL DE BOMBE AL LUI ANDREEV

În teatru, frații Mihaiu din Cluj, Horațiu și Virgil, sunt de nedespărțit. Regizor și scenograf este Horațiu, dar nimic nu este fără „concepția muzicală” a lui Virgil. Mihaiu este o amprentă dublă, exemplară și

Requiem de Leonid Andreev, Teatrul Andrei Mureșanu din Sf. Gheorghe, regia și scenografia Horațiu Mihaiu, concepția muzicală Virgil Mihaiu. Din distribuție: Ina Andriucă, Cristian Drăgan, Tudor Smoleanu, Adrian Ancuța, Sergiu Aliuș.

unică în spectacologia actuală. Și ce este minunat, spectacolele lor nu pot fi imitate în nici un fel, așa cum se întâmplă cu reușitele lui Purcărete, Măniuțiu, Darie etc. Singurul stil de teatru care nu a fost pastișat în România este stilul Mihaiu. Stil care de altfel nu s-a infiltrat pe scenă decât prin trei producții: celebra 17 acte cu Piet Mondrian (la Teatrul Național din Cluj), Picasso: Outlandos d'Amour (la Rm.

Vâlcea) și de câteva săptămâni **Requiem** de Leonid Andreev la Sf. Gheorghe.

Traducătorul piesei **Requiem**, C.C. Buricea-Mlinarcic, ne avertizează că piesa a fost montată în 1916, apoi în 1962 la radio în Franța, după care „din previzibile motive, teatrele au evitat-o cu obstinație”. **Requiem** este străbătută de un filon teoretic, manifest și angoasant: în teatru se va trăi la comandă, spectatorii vor fi ca și morți, simple statui, iar cinismul și nepăsarea îi vor transforma pe creatori în slugi etc. etc. Iată cum crește răul în teatru, aceasta este demonstrația lui Andreev! O temă de meditație ascunsă de oamenii de teatru, preocupați mai mult, de exemplu, de a se premia cât mai mulți la Gala UNITER sau la Premiile criticii.

Dar când îl consideri pe Leonid Andreev un scriitor „insolit, cu alură de hippy avant-la-lettre” (cum scrie Virgil) și simți în text sistemul de bombe de care pomenește chiar dramaturgul până la impresia că „la fiecare pagină riscam să sărim în aer” (cum mărturisește Horațiu), devii chiar curtat de un dramaturg-director pasionat de „atelier” – cum este Radu Macrinici, antrenorul trupei Teatrului Andrei Mureșanu din Sf. Gheorghe.

Requiem este primul text teatral „jucat” de Horațiu Mihaiu. De această dată cuvintele fac parte din sistemul sunet-culoare-miscare, de o plasticitate cuceritoare, copleșitoare prin amănunt și întreg. Teatrul ajunge să viețuiască din mila Luminăției sale, o damă bine, bogată, pasionată de negru, împietrită într-un lux morbid și feroce. Iar actorii, regizorii și scenograful trebuie să pregătească un spectacol cu tot cu public astfel ca singurul spectator viu, vorbitor și mișcător să fie „stăpâna”. Spectacolul e gata, trupa știe ce trebuie să joace, mecanic, fără zgomot, aproape mort și totuși viu, pentru că este o creație. Dar Luminăția sa este mai interesată de moartea spectatorilor care precede moartea creatorilor și a teatrului în final. Regia micului joc i-a prilejuit lui Horațiu Mihaiu o repriză de concentrare plastică. Mișcarea înseamnă dans, pantomimă, jonglerie. Costumele, obiectele, decorul, luminile, chiar și privirile actorilor se adună într-o compoziție plastică fără cusur (merită amintit că Horațiu este și arhitect). Întregul nu există fără con-

cepția muzicală a lui Virgil, singurul muzician de teatru care spune singur totul: „nutresc însă și ambiția ca întreaga desfășurare de evenimente sonore să reprezinte o valoare în sine, adică să reziste la examenul unei audiții lucide, concentrate, detașate de spectacolul indus de luminile rampei. Asta pentru că muzica rămâne pentru mine arta primordială, șansa de a păstra viu contactul cu increatul, cu misterele genezei”, după care urmează o descriere a muzicienilor și a melodiilor „citate” în spectacol. Cred că spectacolele lui Horațiu nu ar exista fără muzica lui Virgil. Cât de puternică este muzica o demonstrează și prestația trupei din Sf. Gheorghe: excelează – să fim fără menajamente – doar Cristian Drăgan, care este și el muzician și se mișcă cu o eleganță dictată evident de muzică.

PE BULEVARDUL MAGHERU

La Teatrul Nottara am privit uimit demonstrația de virtuozitate teatrală care este spectacolul **Lungul drum al zilei către noapte** de Eugene O'Neill. Este exemplar autorul pe care Petru Comarnescu îl compara cu Richard Wagner și sunt exemplare interpretările actorilor: Valeria Seciu, Ștefan Sileanu, Alexandru Jitea, Stelian Nistor, Andreea Șofron. Acest spectacol scoate Teatrul Nottara din aura de teatru boulevardier cu care s-a înconjurat de câteva stagii. Merită să aștept puțin până când să desfac vraja pe „Lungul drum al zilei către noapte”. Cred că un spectacol foarte bun merită să fie comentat întâi de spectatori, o vreme.

Lungul drum al zilei către noapte de Eugene O'Neill, în regia lui Alexandru Dabija și scenografia semnată de Irina Solomon și Dragoș Buhagiar.

HORAȚIU MĂLĂELE: iată actorul comic care a reușit să „sară” peste regii lui Shakespeare și să încurce juriile și critica. Susținut de zeci de reprezentații la care este aplaudat încontinuu, Horațiu Mălăele a cucerit două premii UNITER pentru cel mai bun actor surclasând mai întâi legendarul **Richard III** al lui Marcel Iureș, și în acest an **Hamlet-ul** lui Adrian Pintea și **Falstaff-ul** lui Dorel Vișan... Doar și Dario Fo, cu harul său de mășcarici, a primit Premiul Nobel pentru literatură...

De jur-împrejurul ecranului

... Ce mai poți spune în plus despre acest „ALIEN-RENAȘTEREA“

(În original: „Alien Resurrection“ – S.U.A., 1997). parcă al patrulea din această serie ce se pare că nu va avea sfârșit...?!

Că joacă și acum actrița SIGOURNEY WEAVER, cea care a debutat în 1979 în primul episod al „extraterestriadei“, regizat atunci de celebrul Ridley Scott?! Că mai joacă și fermecătoarea WINONA RYDER, cea care declară astăzi: „Aveam nouă sau zece ani când am văzut filmul «Alien», până atunci nu mai văzusem o femeie într-un rol de acțiune (!! – n.a.). A fost un impact extraordinar asupra mea... așa că trebuia să joc în ultimul «Alien»...?!“

Că extraterestrii au fost realizați în întregime pe computer? Că regizorul se numește JEAN-PIERRE JEUNET? Că pentru realizarea unor scene actorii au urmat un curs special de scufundare timp de două săptămâni și că mulți dintre ei au preferat să-și execute ei înșiși cascadele (Unde ești, Belmondo?! – n.a.); că s-au folosit, pentru filmări, machetele a două nave spațiale...?! Ce naiba să mai spunem, întru susținerea peliculei: să menționăm cantitatea de sandwichuri sau șampanie consumate de către echipă în prima zi de filmare – sau, ce...?!

Aceleași situații, aceleași conflicte puerile, aceiași monștri scârboși-șerpuitori din plastic etc., același univers halucinant (bine realizat tehnic!) dar „déjà, déjà și încă déjà-vu!“... precum și mereu aceeași preocupare a echipei NU în a încerca să-i transmită nisaiva idei bietului spectator, ci de a-l întreba: „Păi, ce faci. bă, nu te speriem... nu te îngrozim deloc, nenorocitul?!“

Ei bine, uite că spectatorul ăsta nu se îngrozește: dar continuă să meargă la acest gen de film!

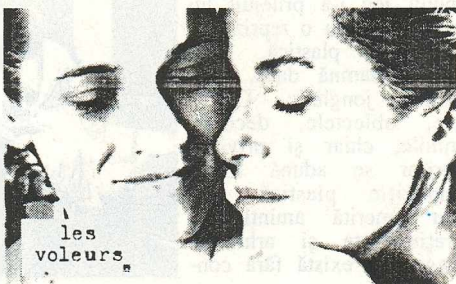

HOTII

(„Les Voleurs“, Franța – 1996, 117 minute)

... În urma extraordinarei presiuni, bazată pe o formidabilă putere economică, de management sau promoțională (și, de ce nu, strict-artistică aș zice!? – n.a.), a cinematografiei americane – cea care a împânzit peste 70% din panorama prezentării filmelor pe piața internațională (deci și pe cea, modestă, a României, unde se pare că atinge 90–95% din premierele difuzate pe marile ecrane!), un film francez, precum „HOTII“ – realizat în anul 1996 de către ANDRÉ TÉCHINÉ – este nu doar o „schimbare de meniucineast-exponențial“, o „prospătură“ cinematografică ci și o veritabilă bucurie estetică: este vorba de prezentarea pe ecranele noastre a unui film nu doar tulburător în sine – dar și menit a-ți provoca gânduri postvizionare, adică a te face să gândești la el și după ieșirea din sala de proiecție... (ceea ce, trebuie să recunoaștem, în cazul producțiilor de peste Ocean se întâmplă mult mai rar...!).

André Téchiné (născut în 1943, fost redactor la „Cahiers du Cinéma“ – pe care a părăsit-o în 1968 când revista începuse a devia spre comunism declarat –, posesor a nenumărate premii César, sau la Cannes, Los Angeles, New York etc.)

ne propune, iată, un film-mamut, a cărui esență pleacă de la o crimă mafioto! (nimic nou sub soare – veți zice, atâta doar: crima asta este doar pretextul pentru o fină analiză psihologică făcută în timp asupra a trei personaje mai ales (analiză în care – culmea! – acel nenorocit de „flash-back“, propriu și mai nenorocitei mișcări cinematografice și care s-a numit „Noul Val Francez“! – își găsește, în viziunea aspră a lui Téchiné, valențe artistice absolut surprinzătoare:

HORIA
PĂTRAȘCU ■

este drept că regizorul folosește „amintirea“ nu precum sensibili intelectuali ai Noului Val, ci, dimpotrivă, pornind de la proza clasică: el rupe filmul în capitole, intitulându-le chiar! Rezultatul – pe întreg parcursul acestui film care e, totuși, unul „de acțiune“! – fiind fascinant (deși, numai despre acțiune nu este vorba...!).

„Am vrut să fac un film fără centru și fără periferie, în care nimeni să nu aibă ultimul cuvânt. Din acest vârtej se naște povestea“ – afirmă regizorul într-un interviu; și mai adaugă: „Am vrut ca sensul să circule fără ca nimeni să nu pună stăpânire pe el, am vrut un adevăr care să-și schimbe corpul, chipul... Chiar dacă este o poveste violentă, există și o altfel de violență, superioară, cea a lui «totul trece»...!“ ... și a reușit!

Folosind doi interpreți de talie internațională și asupra cărora nici nu mai insist: CATHERINE DENEUE (incredibilă ca firească și tinerețe, sub povara vârstei pe care o poartă totuși!) și DANIEL AUTEUIL („Jean de Florette“, „Regina Margot“ etc.) – dar aducând în prim plan și o tânără actriță, încă necunoscută poate, dar aici formidabilă: LAURENCE CÔTE, o non-frumusețe în sensul cinematografic al cuvântului, dar o veritabilă actriță – opera lui Téchiné se constituie într-un film dens, de un realism crâncen, adunând în tristul, amarul dar și extrem de precisul său vizor: Copilăria, Însingurarea, Lesbianismul (ați citit bine!), Ferocitatea Omului Contemporan, Speranța și... Indiferența!

Un film în care – nu glumesc! – nu există un final.

Absolut nici unul! Vă va solicita însă la maximum – mergeți, așadar, să-l vedeți.

GOL PUȘCĂ

(„The Full Monty“ Anglia – 1997, 96 minute)

Abia începându-și cariera pe ecrane, comedia socială a regizorului britanic PETER CATTANEO (debutant în filmul de lung metraj) și-a și înscris în palmares numeroase distincții: o nominalizare la OSCAR; Premiul pentru Cel mai bun film 1997 al Academiei Europene de Film; **premiile publicului** la festivalurile filmului de la: Melbourne, Locarno, Edinburgh, Varșovia, Canberra, Torino... etc., etc.!

Cum s-ar zice: un film prăbușit sub greutatea premiilor...!? Este și firesc să te întrebi: **din ce pricină?!**

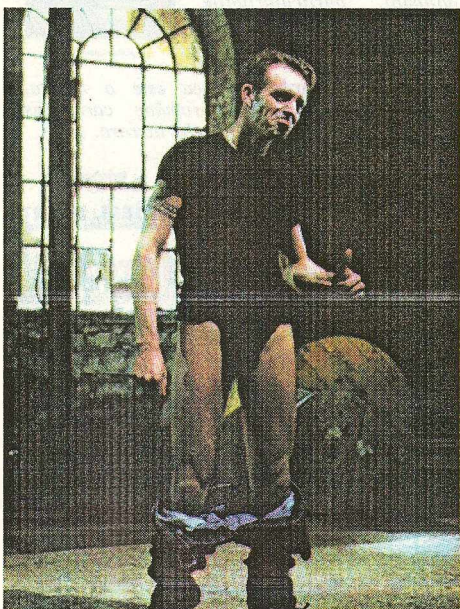
„GOL PUȘCĂ“ este, desigur, o comedie: mai bine zis – o **pretenție** de comedie, așa cum le stă bine britanicilor care – oferindu-ți un neașteptat hohot de râs, un fel de gag-mamut! – se și reped în

spatele tău spre a-ți reține, cu fărâșul, un strop de amărăciune... (asta spre marea lor încântare!).

Fără a spulbera cu absolut nimic interesul spectatorului pentru această BUNĂ (adică rarissimă!) comedie cinematografică, vă pot mărturisii încă din capul locului că întregul ei subiect se bazează pe faptul că eroii – cinci bărbați blajini și domestici, printre care și un negru – devenind șomeri, se gândesc să-și facă un rost, adică să câștige un ban spre a astupa gura nevestelor, atunci când e cazul! – prin a apărea, în grup, pe o scenă de bar, producându-se într-un inedit număr de „strip-tease masculin“... **Asta e poanta!**

Ei bine, dincolo de ineditul și oarecum ridicolul situației, comicul filmului se naște dintr-o cu totul și cu totul altă sursă: este vorba de modul în care niște muritori sunt nevoiți să-și părăsească tabieturile lor zilnice, să înșele și chiar să mintă, încercând a se realiza prin această manieră limită: a apărea goi-pușcă în fața unui public format din femei isterizate...!?

O interpretare de zile mari a celor cinci interpreți principali (parte din ei formați la școala filmului englez independent), o manieră elegantă și mai ales tipic englezească în a prezenta scenele „decoltate“ – iată doar câteva din calitățile acestei comedii satirice excelente ce chiar și făcând atingere la problema homosexualității, e tocmai hăt-departat în a o susține, ba chiar am impresia că o demolează mai dihai ca vreun proiect de lege guvernamental....

...Intrat, categoric, în istoria cinematografiei mondiale, **genul „horror“** este unul dintre cele mai agreate de către public, fiind totodată și acela care a dat cele mai puține pelicule ce pot rezista din punct de vedere estetic!

Iată de ce un „proaspăt“ horror intrat pe ecranele noastre nu poate stârni decât interesul cu atât mai mult cu cât este vorba de un regizor scoțian care debutează pe continentul american: **JIM GILLESPIE** (să sperăm că vom mai auzi de el!?).

Începutul e mai mult decât promițător, dar și dificil: împreună cu un scenarist versat în filme de groază, J.G. pleacă de la niște personaje cu totul „anti-horror“: Câțiva absolvenți de liceu, tineri și frumoși...! (orice realizator de film horror care se respectă, își încearcă mâna pe astfel de eroi „naivi“, „puri“ ... întrucât monștrii, sau obsedații sexuali, sau gorilele umane ale filmelor trecute – pur și simplu – **nu mai țin!**).

Așadar, repet, intenția este lăudabilă: „hai să facem groază din zborul unei libelule!“ – atâta doar că într-un veritabil „horror“, chiar și inocentul zbor al libelulei trebuie – musai! – să te faci să cazi sub scaun de frică, să-ți mesteci urechile prin dinții-ți clătănind... să nu mai știi ce-i cu tine, sau cu lumea asta... și să consulți imediat primul psihiatru întâlnit în cale! (acesta ar fi, după umila mea părere, rezultatul unui **veritabil** film de groază – ceea ce nu se prea întâmplă! – n.a.). Din nefericire, după prima jumătate de oră de proiecție spectatorii care văd

„**ȘTIU CE AI FĂCUT ASTĂ-VARĂ**“ (S.U.A., 1997 – durată 101 minute!) simt că autorii au pierdut ritmul, dar și mai ales logica: **NU SE POATE** ca – într-o astfel de peliculă ce se constituie ca un joc de șah! între autor și spectator – să se consume, de-a valma, următoarele aberații: primul asasinat din film este „uitat“ pur și simplu: moțul închis într-un portbagaj plin cu crabi feroce, dispare practic cu crabi cu tot, în timpul necesar aprinderii unei țigări, și la vedere... **NU SE POATE** ca, după ce ai încurcat atât de rău borcanele în jurul „prezumtivului asasin“, să-l scoți **într-adevăr** asasin pe un personaj introdus în **final!?** etc.

Este ca și cum ai da șah-mat cu pionii adversarului, fără ca acesta să mai aibă măcar regele pe tablă... (dar pe care el, adversarul, și-l scoate în cele din urmă de sub masă, dându-ți ție cu el în cap și afirmându-ți că: stai, dom'ne, există și o urmare... în seria a II-a!?)

De jur-împrejurul ecranului

FILM

Exceptional

- HOȚII (Franța - psihologic)
- L.A. CONFIDENTIAL (S.U.A. - policier)
- NĂSCUȚI ASASINI (S.U.A. - reluare)

Remarcabil

- GOL PUȘCĂ (Anglia - comedie socială)
- ȘAPTE ANI ÎN TIBET (S.U.A. - reluare)
- 101 DALMAȚIENI (S.U.A. - reluare)

Pierzi, dacă nu vezi

- ȘTIU CE-AI FĂCUT ASTĂ-VARĂ (S.U.A. - horror)
- AL 5-LEA ELEMENT (Franța - SF)

Doar cu Extraverși

- ALIEN - RENAȘTEREA (S.U.A. - SF)

Curată sinucidere

- BEVERLY HILLS NINJA (S.U.A. - reluare)
- ... și etc., și etc. (acestea din urmă fiind mult mai numeroase decât ne permite spațiul acestui TOP!).

Brad Pitt -
„Șapte ani în Tibet“

TEATRU

Exceptional

Imagine din:
„Lungul drum al zilei către noapte“

Veți avea satisfacții

Imagine din:
„Requiem“

Cineva are ceva de spus

- LUNGUL DRUM AL ZILEI CĂTRE NOAPTE, regia Alexandru Dabija, Teatrul Nottara, București
- 1794, regia Alexandru Darie, Teatrul Bulandra, București
- HAMLET, regia Tompa Gabor, Teatrul Național, Craiova
- REGINA MAMĂ, regia Gelu Colceag, Teatrul Național, București
- NOPTILE CĂLUGĂRIȚEI PORTUGHEZE, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț

- PRINȚUL DIN LACRIMĂ, regia Anca Maria Colțeanu, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț
- REQUEM, regia Horațiu Mihaiu, Teatrul Andrei Mureșanu, Sf. Gheorghe
- NUNTA, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Național, Cluj
- POATE ELEONORA, regia Alexandru Tocilescu, Theatrum Mundi la Teatrul Bulandra, București
- CALIGULA, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Bulandra, București

- COPIII UNUI DUMNEZEU MAI MIC, regia Cristian Theodor Popescu, Compania 777 și Teatrul Odeon, București
- BACANTELE, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Național, București
- COMEDIA ERORILOR, regia Alexandru Darie, Teatrul de Comedie, București
- POVEȘTEA POVEȘTIILOR, regia Bogdan Voicu, Teatrul Andrei Mureșanu, Sf. Gheorghe
- EMANCIPAREA PRINȚULUI HAMLET, regia Mihai Lungeanu, Teatrul Nottara, București

- BLACK & WHITE, regia Florian Pittiș, Teatrul Bulandra, București
- CAFENEALUA, regia Horațiu Mălăele, Teatrul Bulandra, București
- UNDE-I REVOLVERUL?, regia Mircea Cornișteanu, Teatrul Nottara, București

- FILOCTET, regia Andreea Vulpe, Teatrul Național, București
- TREI FEMEI ÎNALTE, regia Vlad Massaci, Teatrul de Comedie, București

Mircea M. Ionescu -
„New York - București,
reîntoarcerea niciunde...“

Editura Semne,
București, 1998, 120
pagini, preț neprecizat

Două noi piese de
teatru („Incredibilă iubire
dintre un turnător și o
actriță“ și „New York -
București, reîntoarcerea
niciunde...“) care îl re-
aduc pe dramaturgul Mircea
M. Ionescu în atenția publicului din țara noastră. O carte care oferă viziunea unui român asupra „Visului American“ dar și pe aceea a unui exilat asupra țării sale.

MIRCEA M. IONESCU

NEW YORK - BUCUREȘTI,
REÎNTOARCEREA NICIUNDE...

Ediție SEMNE

N. Gh. Popescu-Rebus -
„Biografia sistemului
rebusist românesc“

Editura Almarom,
Râmnicu Vâlcea, 1997,
122 pagini, 8 000 lei

Adevărată istorie a
rebusismului românesc,
cartea lui N.Gh. Popescu-
Rebus se citește cu plăcere
și de cei neinițiați în
tainele jocurilor de cuvinte
încrucișate.

Nichifor Crainic -
„Dostoievski și creștinis-
mul rus“, Arhidiecezania
Cluj, Editura Anastasia,
1998, 290 pagini,
preț neprecizat

Volumul reproduce
cursul cu același titlu
susținut de Nichifor
Crainic la Facultatea de
Teologie din București
între 1932 și 1933.
Luând ca punct de ple-
care opera marelui scri-
tor, Nichifor Crainic nu propune doar o
analiză textuală ci și o nouă viziune asupra
relației între studiul teologic și literatură.

NICHIFOR
CRAINIC

DOSTOIEVSKI
ȘI CREȘTINISMUL RUS

Constantin Ciopraga -
„Personalitatea literaturii
române“, ediție revăzută și
adăugită, Editura
Institutului European Iași,
1997, 384 pagini, 40.681 lei

O carte de literatură
comparată și într-un fel
mai mult decât atât.
Ciopraga caută specificul
național, particularitățile
spiritului românesc în con-
tact cu universalitatea,
luând ca punct de plecare
producțiile literare. Lucrarea este o meditație
amplă asupra literaturii române care, însă,
transgresează adeseori limitele literare.

PERSONALITATEA
LITERATURII ROMÂNE

Constantin Ciopraga

Liddell Hart -
„Istoria celui de-al
doilea Război Mondial“

Editura Orizonturi,
Editura Lider,
București, două
volume, 1110 pagini,
50 000 lei

Analist de istorie
militară, consilier al
Ministrului de Război al
Marii Britanii (1937-
1938), Sir Basil Liddell
Hart este una dintre
autoritățile în domeniul strategiei și tacticii
militare. Valoarea incontestabilă a cărții de
față constă atât în acuratețea prezentării
faptelor, cât și în profunzimea analizelor
militare. Extrem de necesară înțelegerii
corecte a evenimentelor celui de-al doilea
Război Mondial.

LIDDELL HART
Cei mai mari strategii militari din secolul XX
ISTORIA
celui de-al doilea
RĂZBOI
MONDIAL

Vol. I

VIP ANCHETĂ FLACĂRA

VĂ UITAȚI LA FILMELE PORNO ?

Ioan Gyuri Pascu

„Eu de felul meu sunt un mare cinefil și ori de câte ori am ceva timp liber noaptea, încep să butonez pe cablu. Dar filmele mele preferate sunt cele polițiste, cu multă acțiune. De câte ori îmi pică în fața ochilor un film pentru adulți, schimb canalul, pentru că aceste filme sunt realizate foarte prost. Ele mai degrabă te îndepărtează de la ideea de dragoste decât să te stimuleze și mai degrabă te îndeamnă să te duci la rațe decât să faci dragoste. Sunt de acord că există și filme de artă în sensul ăsta, gen «Nouă săptămâni jumate» dar asta-i altă poveste ce nu se compară cu producția de serie.”

Anea Turcașiu

„Nu știu despre ce fel de filme este vorba. A, filme porno? Dau românii așa ceva? Nici n-am știut! Habar n-am. Nu mă uit niciodată la astfel de filme, pentru că nu-mi plac.”

Stela Popescu

„O să răspund întrebării dumneavoastră cu o întâmplare petrecută prin șaptezeci și ceva, când am participat la un turneu în Israel. Jack Rotaru, care era plecat mai de mult timp acolo, aflând de venirea noastră, a făcut tot posibilul pentru a ne

simți cum nu se poate mai bine. Pentru că pe-atunci filmele porno erau foarte la modă în cinematografele israeliene, bineînțeles că m-a luat și pe mine la un film porno. Pe la jumătatea filmului eu începusem să mă plictisesc și Jack m-a întrebat: «Nu-ți place?», la care eu i-am răspuns: «Măi Jack, să fiu sinceră, eu am în mine mai mult porno decât ăștia» și-am plecat de la film.”

Marina Scupra

„Sinceră să fiu, nu mă uit la filme pentru adulți. Le consider neinteresante. Din punctul de vedere al caracterului lor instructiv de care unii fac atâta caz, vreau să vă spun că eu am totuși o vârstă și o experiență destul de bogată pentru a fi nevoită să mă mai instruiesc...”

5 ÎNTREBĂRI PENTRU... GEORGE STANCA

Rep: Imaginați-vă că vă îndrăgostiți de o adolescentă superbă: chip de înger și vampă, corp de cinci stele, un pic istetută... Ați recunoaște acest lucru în fața propriei dumneavoastră conștiințe?

G.S.: Sigur că da. Indiferent de vârstă, sentimentul de dragoste este unul curat, în momentul în care el nu iese din tiparele ortodoxe. A jubi la bătrânețe este o repetare a emoțiilor celeste din prima tinerețe.

Rep.: Cum ați aborda-o?

G.S.: Nu doar imaginativ (cum ai sugerat la prima întrebare), ci chiar pragmatic, îi sucesc capul cu vorbe. La asta mă pricep cel mai bine, din asta trăiesc. Sunt poet, știu să scriu poezii, le fac pe loc. Stai liniștit. E mai ușor decât dacă m-ai pune în situația

de a face curte unei femei de 27-30 de ani.

Rep.: V-ați afișa cu ea la fel de firesc precum cu o femeie de vârsta dumneavoastră?

G.S.: Nu. Aș ține-o numai pentru mine și m-aș ascunde cu ea în toate cotloanele lumii. Aș fugi din Las Vegas la Monte Carlo, din Monte Carlo la Paris și de la Paris la Onești, în pădurile de pe malurile Trotușului. M-aș duce peste tot, să nu mă vadă nimeni, mai ales soția mea care este lângă mine când acord acest interviu. În orice caz, n-aș pupa-o în public.

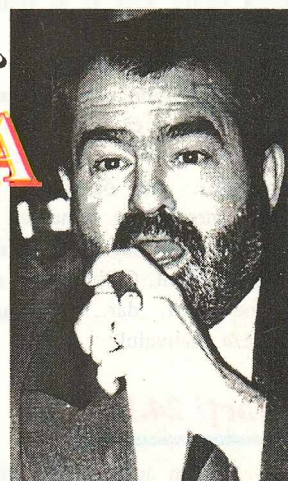
Rep.: Ajungând la o firească apropiere fizică, v-ați teme de potențialul său sexual?

G.S.: Domnule, te rog să te oprești aici că până la urmă mi-o dezbraci întrebare cu întrebare și ajungi la un lucru care mie nu-mi convine. La pensie alimentară. În fond, dumneata nu faci altceva decât să mă împingi la o corupere de minore și să mă bagi în pușcărie. Pentru nici o femeie din lume, oricât ar avea ea 14 ani și oricât de ingenuă ar fi, n-am să fac pușcărie.

Rep.: Credeți că ați putea să-i acceptați toate fanteziile sexuale?

G.S.: Fanteziile erotice țin mai mult de bărbat. Sunt poet și am mai multă fantezie decât zece femei la un loc. Întreabă-le pe ele dacă mi-ar accepta fanteziile mele.

CIPRIAN ENEA ■
Flacăra nr.3/1998 35

VIP - ADRESS

DANIELA GYÖRI: Post restant, Oficiul Poștal 77, sector 3, București.

DORU STANCIULESCU: Casa de Cultură Studențească „Grigore Preoteasa”, Calea Plevnei nr. 61, București.

STEFAN BÂNCĂ: Teatrul Odeon, Calea Victoriei nr. 40, București.

HORĂȚIU MALĂBÎLE: Teatrul „Constantin Ion Nottara”, Bulevardul G-ral Gheorghe Magheru nr. 20, București.

SAN REMO '98

Festivalul văzut de GABRIEL BASSARABESCU, trimis al Radiodifuziunii Române, având ca sponsor firma European Drinks

Luni 23.II. '98

- Iată-mă pentru a treia oară în drum spre festival.

- La Otopeni mă întâlnesc cu Ileana Popovici și cu operatorul Viorel Constantin de la TVR. Merg și ei pentru a face „filmul” din spatele festivalului și pentru a transmite în direct sâmbătă 28.II.'98, timp de 10 minute, un reportaj ce va prefăta seara finală, care va fi transmisă în direct și la noi (pe TVR 1).

- Festivalul nu promite. Numele mari sunt puține, anul trecut a fost considerat un semieșec, așa că sunt puțin sceptici.

- Primisem prin fax numele participanților, ale oaspeților străini și ale prezentatorilor; se remarcă Eva Herzigova, Madonna, Michael Bolton, Backstreet Boys, Page & Plant, Celine Dion și Brian Adams. Nume mari, dar... puteau doar ele să salveze festivalul?

Marți 24.II.'98

- Facem acreditările, primim cele dintâi informații (impecabil ordonate) și luăm contact cu noutățile apărute în raport cu anii trecuți.

- Pe strada din fața sălii Ariston - locul de desfășurare a festivalului (altă dată plină de troleibuze) - se întinde „regal” un podium îmbrăcat în catifea roșie.

- Idee binevenită, dar și cu efecte „ciudate”, așa cum vom vedea mai târziu.

- Prima seară debutează cu trecerea în revistă a tuturor participanților.

- „Campionii” (consacrații) cât și „Noile propuneri” (debutanții) defilează într-un

spectacol maraton ce se va încheia la ora 0,45 (ora Italiei).

- Invitata primei serii - Madonna - sosește cu elicopterul de la Nisa în jurul orei 16,00, face o scurtă repetiție și, imediat după spectacol, supărată de o glumă - făcută peste programul anunțat inițial de organizatori - pleacă fără să-și ia măcar la revedere de la prezentatori sau de la organizatori.

- Raimondo Vianello - autorul micii glume - este un veteran al scenei italiene și la cei 75 de ani a trecut prin multe, așa că nu se lasă impresionat de atitudinea micii emigrante (așa cum a denumit-o o parte a presei italiene pe Madonna). Vianello revine în forță prin prezentarea acestui festival, după o perioadă de aproape 30 de ani de semiinterdicție cauzată de o serie de glume acide la adresa președinției italiene din anii '60.

Miercuri 25.II.'98

- Se conturează tot mai clar diferența de calitate dintre cele două frumoase prezentatoare (colegele lui Vianello).

- Eva Herzigova, atât de „vânătoare” de fotografi, se descurcă mai greu în momentele în care (chiar și cu o traducere simultană în cască) trebuie să fie oarecum spontană și logică în exprimare. Dar asta nu ar fi nimic, pentru că - să recunoaștem - nu e ușor să înveți italiana într-o lună, când limba maternă nu are o origine latină, dar...

- Dacă vorbirea nu ținea în mod direct de meseria Evei, mișcarea „Da” și... chiar și aici ea stătea prost. În afara momentelor „studiate”, în clipele când era oarecum mai relaxată, blonda aborda poziții de „țâțică”, de neașă mahalagioaică, contrastând total cu cealaltă prezentatoare, bruneta Veronica Pivetti, actriță, care la cei 33 de ani, fără a fi răpitor de frumoasă, a reușit să se impună prin inteligență și profesionalism.

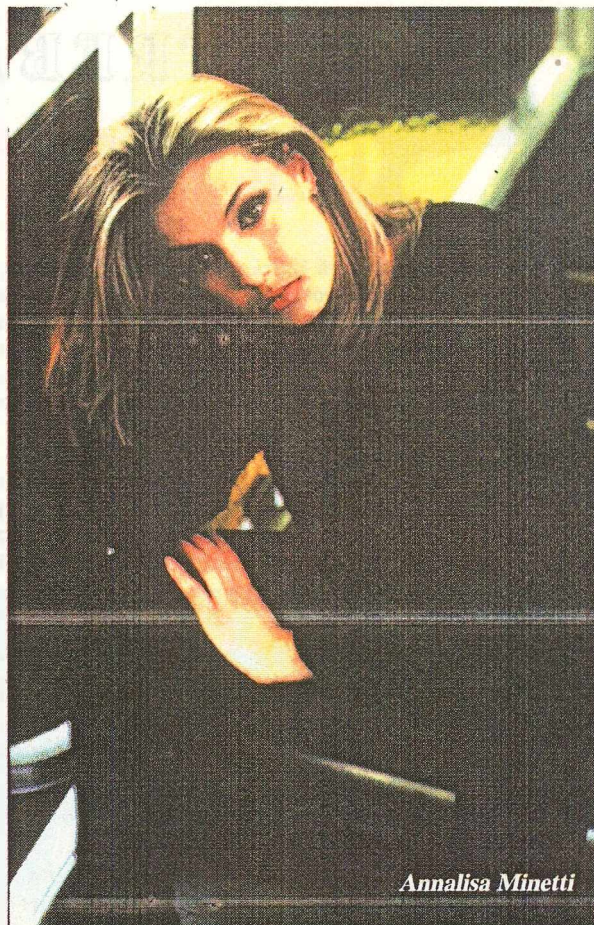
- În concurs au reintrat de această dată doar șapte consacrați și șapte debutanți, iar invitații străini au fost trei de această dată.

- Primul a fost Robbie Robertson care în ciuda unei piese bine alese a sunat destul de „artificial”, play-back-ul său fiind „rece”; rigiditatea și interiorizarea scenică (abordate atât de el cât și de trupă) fiind real posibile doar într-o interpretare „live”.

- Cel de-al doilea grup străin - „All Saints” - se înscrie în zona comerț profesional făcut - și atât.

- Ei, iată că „surpriza” pe trei sferturi așteptată a fost Michael Bolton, care după un clasic dar excelent hit al său ne-a delectat cu o interpretare „live” (de reținut) a atât de iubitei de italieni „Nessun dorma”, piesă pe care după un bis (în picioare) al sălii, a reluat-o de la jumătate.

La cei 43 de ani ai săi, Michael se află pentru a doua oară la San Remo (după ediția din '96) și Italia este pentru el ca o a doua patrie, știută fiind pasiunea sa pentru muzica de operă.

Annalisa Minetti

Andrea Mingardi

- De altfel el studiază de mult „canto-ul clasic” și în urma interpretărilor sale - chiar pe scene italiene - Pavarotti a declarat în urmă cu aproximativ 6 luni fără drept de apel: „Bolton? Bravo tenore”.

Joi 26.II.'98

- Este trecut în revistă (pentru a doua oară) și cel de-al doilea calup de interpreți - ultimii 7 consacrați și 7 debutanți. La sfârșitul acestei seri încep să se limpezească apele.

- Numele tinerei de 21 de ani Annalisa Minetti este din ce în ce mai des rostit.

- Mario Fegiz, temutul cronicar al nu mai puțin cunoscutului cotidian „Corriere della Sera”, ne declară că o consideră favorită. Ron, câștigătorul ediției '96, nu reușește să convingă iar Spagna, o altă favorită, se prezintă cu o piesă aproape asemănătoare cu cea din '95 - „Gente come noi” - acest lucru fiind spus indirect și de către Vianello care, invitând-o în scenă, îi prezintă piesa cu numele celei din '95, iar apoi după multe și neobosite „scuze” se corectează folosind noul titlu al cântecului: „E che mai sara”.

- Mango, un alt veteran, se înscrie în zona banalului, a previzibilului.

- Invitații celei de-a treia seri au fost cei mai puțin spectaculoși.

- Shola Ama a venit cu hit-ul bine-cunoscut, dar... îmi este greu să cred că, peste 2-3 ani, va mai vorbi cineva de ea.

- Backstreet Boys au impresionat plăcut, la conferința de presă, printr-un moment de „life” - a capella - aducând impecabil o serie de înălțături armonice extrem de curat

executate - dovedind că vocile lor sună cu adevărat bine și nu sunt doar „cosmetizate” în studiouri.

Vineri 27.II.'98

Seara primilor premiați - secțiunea debutanți.

- Pentru prima dată s-a hotărât ca debutanții să fie premiați în penultima serată, iar serata finală să fie consacrată câmpionilor.

- Câștigătorul secției debutanți dobândește dreptul de a concura și în seara următoare intrând în rândurile vedetelor.

- Și, iată că ceea ce se prevedea, s-a întâmplat: Annalisa Minetti a ocupat primul loc. Tânăra nevătătoare de 21 de ani - fostă finalistă la Miss Italia, fostă participantă în 1995 la San Remo tineret - a reușit după o muncă intensă să realizeze unul din visele sale. Dorința de a cânta la San Remo i-a apărut după ce a admirat-o în taină pe Laura Pausini - așa cum declară ea.

- Cel de-al doilea vis al Annalisei este de a se căsători cât mai curând cu logodnicul său Roberto - cel care a și însoțit-o, în calitate de saxofonist, pe scenă.

- Premiul criticii a fost acordat - pe bună dreptate - unui grup extrem de elevat - Eramo & Passaventi - tânărul interpret și compozitor al grupului fiind absolvent al Academiei de Muzică din Los Angeles.

- Invitații străini ai acestei seri au compensat prestația colegilor lor din seara precedentă.

Dacă Ricky Martin - băiatul cu freza făcută cu „fierul de călcat” - a adus în premieră imnul Campionatului European de Fotbal din această vară, Page & Plant și Celine Dion ne-au bucurat prezentându-se la un nivel ce nu mai are nevoie de laude.

Sâmbătă 28.II.'98

Seara marilor premii debutează prost.

- Transmisia noastră de la prânz nu se poate face din motive ce au ținut de neordonarea secțiilor RAI. Incredibil, dar adevărat. Asta este, se difuzează în țară doar materialul filmat, fără imagini și comentarii în direct.

- Și de această dată învinge incontestabil Annalisa Minetti urmată de Antonella Ruggiero - fosta solistă a grupului Matia Bazar, care la cei 45 de ani după 5 călătorii în India și o intensă pregătire yoga - a cântat pe pozitiv - nefiind în stare să-și folosească vocea (din cauza unei laringite).

Paola și Chiara

- Locul 3 a fost ocupat de Lisa - o corectă dar, după părerea mea, o nemeritorie interpretă, existând prestații mult mai bune, ca aceea a celor de la Avion Travel - care nu au reușit decât obținerea premiului pentru cea mai bună muzică și cel mai bun aranjament.

- Alte excelente prezențe au fost Paula Turci și cele două surori Paola & Chiara.

- Interpreții străini au fost pe măsura unei ultime seri. Jose Feliciano a trecut pe lângă mine, lăsându-mă cu gura căscată. Îl știam din școală, părea un fel de mit intangibil. Și acum iată-l, incredibil de tânăr, de vioi, de proaspăt și la fel de bun pe scenă ca acum 30 de ani.

- Brian Adams s-a prezentat la valoarea sa actuală, dar... parec și el, puțin rece, nu a reușit cum s-ar spune „să treacă scena”. Dar să ne înțelegem, asta, la nivelul lui.

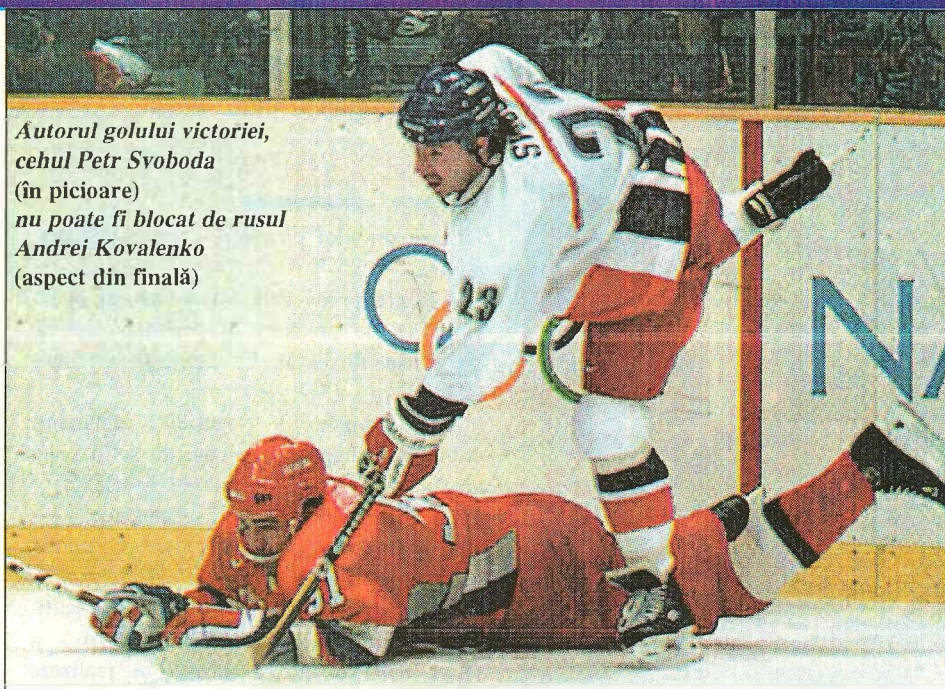
În rest, ar mai fi mult, altă dată poate voi mai povesti întâmplări, interviuri, bârfe, au fost destule. Până atunci, să mulțumim sponsorilor mei - European Drinks - pentru susținerea realizării acestui material.

Nitti și Agnello

Cea de-a XVIII-a ediție, desfășurată între 7 și 22 februarie, a Jocurilor Olimpice de iarnă – ultimele din acest mileniu – a fost găzduită de „Țara Soarelui Răsare”. Și poate că nu este o afirmație tocmai hazardată, dar Rezoluția vizând Armistițiul Olimpic și „Oda Bucuriei” intonată la ceremonia de deschidere au avut probabil un rol major în menținerea păcii în lume, Statele Unite amânând până la 25 februarie intervenția armată în Irak, răstimp în care negocierile secretarului general al O.N.U., Kofi Annan, s-au dovedit fructuoase. Altfel, japonezii s-au arătat gazde perfecte, organizarea fiind apreciată la superlativ, îmbinare perfectă între tradițiile acestui popor și ultimul „răcnet” al electronicii, „Olimpiada” beneficiind de o mediatizare rar întâlnită.

Oficialii și numeroșii voluntari nu au fost scutiți de emoții: când lipsea zăpada și trebuia „produsă” artificial, când prisosea și atunci trebuia înlăturată, capriciile vremii bulversând programul îndeosebi la schi alpin. Dar ceăța, „virusul Hong Kong” aducător de gripă, teama de atentate și de cutremure (s-a produs o mișcare telurică, însă în penultima zi și doar de gradul 5 pe scara Richter) au fost învinse de soarele care s-a arătat generos pentru sportivii celor 72 de comitete naționale olimpice care și-au trimis mesagerii. Aproape un milion și jumătate de spectatori au fost martori la izbânzile (și nereușitele) de pe pârtiile și din sălile de concurs, alte milioane de oameni au făcut „nopti albe” (europenii) urmărind transmisiile televizate. Dar putem spune că a meritat, asistând la triumful sportului și al spiritului, eliberându-ne de angoasele de fiecare zi.

Autorul golului victoriei, cehul Petr Svoboda (în picioare) nu poate fi blocat de rusul Andrei Kovalenko (aspect din finală)

Foto: ROMPRES

J.O. de iarnă de la Nagano

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

ULTIMA OLIMPIA

Referitor la competițiile propriu-zise, cu Ree să începem mai întâi? Cu „turneul de vis” al superputerilor hocheiului, S.U.A., Canada și Rusia etalând jucătorii profesioniști care activează în NHL? Să spunem că a fost spulberat mitul invincibilității rușilor. Cehia („ucigașa de uriași”) cucerind titlul suprem după ce a întrecut Statele Unite, Canada și cu 1-0 pe „maica” Rusie în finală? Să amintim paradele lui Dominik Hašek, cel care a ferecat poarta cehilor, doar cu 12 profesioniști în lot? Să consemnăm performanța norvegianului Bjorn Daehlie, care la 30 de ani a devenit cel mai titrat concurent din toate timpurile, el obținând a opta medalie olimpică de aur a carierei lui (3 în 1992 – la Albertville, 2 în 1994 – la Lillehammer, pentru ca acum, la Nagano, să se impună în proba de 10 km individual, la ștafeta de 4x10 km și la 50 km, stilul liber), depășindu-le astfel pe rusoaicele Lidia Skoblikova (patinaj viteză) și Liubov Egorova (fond), ambele cu 6 medalii de aur? Sau că alt norvegian – Lasse Kjus – campion olimpic în 1994, a cucerit în aceeași zi două medalii (de argint) – la coborâre și combinata alpină – intrând definitiv în istoria J.O.? Poate fi uitată bucuria gazdelor atunci când Hiroyasu Shimizu le-a adus primul titlu olimpic la această ediție în proba de sprint a patinajului viteză? Sau inocența lui Phillip Boit, primul (și singurul) kenyan prezent la o Olimpiadă albă, care a încheiat proba de 10 km stilul clasic pe ultimul loc, manifestându-și însă optimismul că va câștiga cândva o cursă olimpică? Ori

Norvegianul Hans-Petter Buraas, medalie de aur la slalom special, schi alpin. (Ocupând locul 17 după prima manșă, Alberto Tomba s-a retras din concurs)

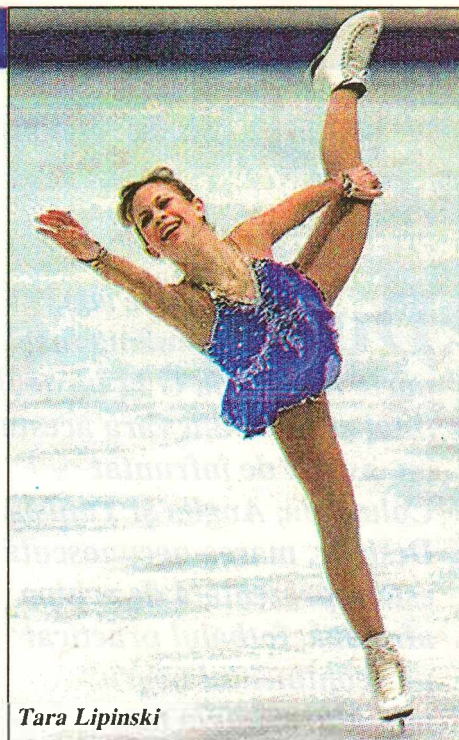

Deborah Compagnoni

evoluția perechii din Rusia, **Pașa Grișciuk** – **Evgheni Platov** (cu patru titluri mondiale și trei europene la activ), primul cuplu de dans care a cucerit de două ori laurii olimpici? Sau pe cele ale frumoaselor **Marianne Timmer** (Olanda) la patinaj viteză (1.000 și 1.500 m) și **Katja Seizinger** (Germania) – prima schioare care a obținut al doilea titlu consecutiv la aceeași probă (alpin, coborâre)? Iar dacă vom preciza că în fruntea delegației Țării lălelelor s-a aflat fostul campion mondial **Ard Schenk**, ne mai surprind oare succesele „viteziștilor” **Gianni Romme** și **Ids Postma**? (De altfel, aceștia – alături de mai-sus menționata **Marianne Timmer** – revenind acasă au fost ridicați la rangul de cavaleri.)

Singura „breșă” la patinaj artistic, și de această dată apanajul rușilor, a fost făcută de **Tara Lipinski** (S.U.A.), cea mai tânără câștigătoare olimpică a tuturor timpurilor (15 ani și 9 luni). Schioara italiană **Deborah Compagnoni** a obținut cea de-a treia medalie de aur, participând la trei ediții diferite, în schimb mare decepție le-a produs peninsula-rilor **Alberto Tomba** „La Bomba”, cotel ca mare favorit.

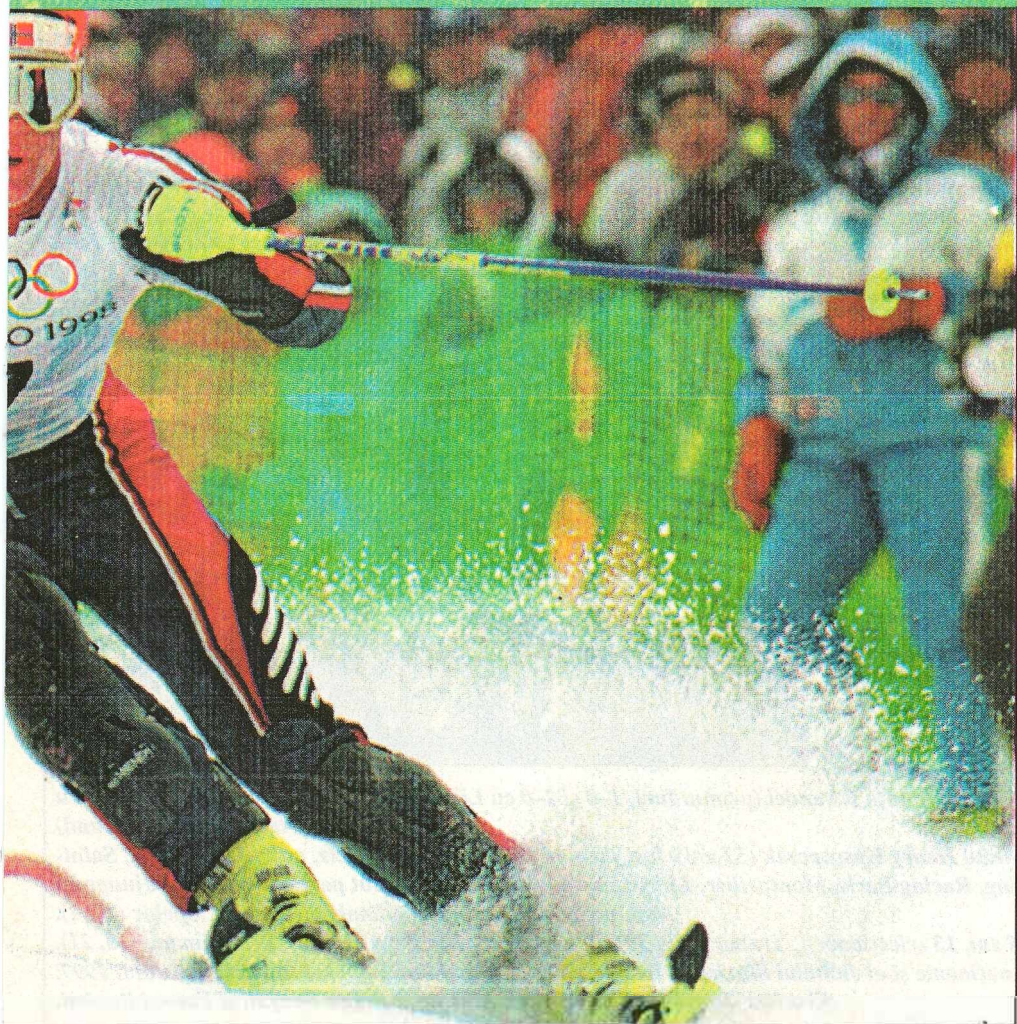
Evident, spațiul tipografic ne constrânge însă de a trece sumar în revistă comportarea sportivilor români. Ca și la „europene”. **Cornel Gheorghe** (patinaj artistic) a evoluat sub așteptări, ratând la programul scurt (locul 29) și ocupând în final locul 21. Nici **Mihaela Dascălu** (medaliată cu bronz la „europene”) nu a confirmat speranțele, clasându-se pe ultimul loc (34) la patinaj viteză – 1.500 m. Nu ne mai mirăm însă, aflând că ea a fost nevoită să recurgă la cură de slăbire chiar în zilele premergătoare concursului! Surpriza (plăcută) a venit din partea tinerei de 19 ani din Miercurea Ciuc,

Tara Lipinski

Eva Tofalvi, care pentru un singur glonte ratat a scăpat locul 5, ajungând pe 11. În rest, prezențe doar în stil „coubertian”, reprezentanții noștri fiind cu greu găsiți prin coada clasamentelor: **Dezideriu Horvath** – locul 44 (ultimul) la patinaj viteză – 1.500 m; **Monica Lăzăruț** – locul 60 (din 68 de concurențe) la urmărire, 10 km liber; **Marius Ene** – locul 64 (71 de concurenți) la biatlon, 10 km sprint; locurile 25 și 26 la bob 2 persoane (**Paul Neagu** și **Gabriel Tătaru**, respectiv **Florian Enache** și **Mihai Dumitrescu**) dintre cele 36 de echipe, disciplină la care am cunoscut cândva satisfacția unor medalii. Ne oprim aici, întrucât nu ne face nici o plăcere să continuăm. Desigur, cauzele sunt multiple și totul pleacă de la latura financiară (dezas-truoasă) vizând condițiile de pregătire sau procurarea echipamentului și a materialului de concurs. Păcat, pentru că altfel, se spune mereu, condiții naturale există în țară...

DA A MILENIULUI

Clasament pe medalii

(24 de țări)

1. Germania 29
(12 aur, 9 argint, 8 bronz),
2. Norvegia 25
(10 – 10 – 5)
3. Rusia 18
(9 – 6 – 3)
4. Canada 15
5. S.U.A. 13
6. Olanda 11
7. Japonia 10

În clasamentul pe puncte (29 țări), podium identic: 1. Germania 190 p, 2. Norvegia 162 p, 3. Rusia 135 p.

Să ne cunoaștem adversarele:

TUNISIA

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

După cum se știe, România face parte din grupa G la turneul final al C.M. din vara acestui an, având de înfruntat Columbia, Anglia și Tunisia. Desigur, marea necunoscută este reprezentată de echipa africană, fotbalul practicat pe „continentul negru” aflându-se într-o mare ascensiune. Profitând și de desfășurarea Cupei Africii pe Națiuni, vom încerca să ne facem o idee asupra a ceea ce ne putem aștepta în confruntarea cu maghrebienii.

Cea de-a 21-a ediție a Cupei Africii pe Națiuni (CAN) s-a desfășurat în perioada 7-28 februarie în Burkina Faso (fostă Volta Superioară), reunind pentru prima oară 16 reprezentative, împărțite în 4 grupe a câte 4 echipe, având ca principal adversar căldura (peste 40°C la umbră!). Cu excepția Nigeriei (campiona olimpică en titre), suspendată pe motive politice, au

fost prezente toate celelalte patru țări africane calificate la C.M. '98: Maroc,

Tunisia, Africa de Sud și Camerun. Anticipând, să spunem că, de altfel, cele patru s-au calificat în corpore în sferturile de finală ale CAN și că Africa de Sud (câștigătoarea ediției precedente) și Tunisia (finalista) porneau ca favorite ale competiției din acest an.

Repartizată în grupa B, Tunisia a fost învinsă cu 2-0 de Ghana în prima partidă, maghrebienii resimțind oboseala acumulată în cele trei jocuri amicale susținute anterior în decurs de numai 10 zile: 0-3 cu Iugoslavia (la Tunis), 4-1 cu Guineea (la Sfax) și 1-0 cu Mali (la Bamako). În lotul utilizat i-am remarcat pe „stranierii” Ali Boumnijel (Bastia), mijlocașul Zoubeir Beya și atacantul Mehdi Ben Slimane (ambii la Freiburg), cât și faptul că majoritatea selecționabililor provin de la cele două echipe „de vârf”, Espérance Tunis (câștigătoarea CAF) și Etoile du Sahel (trofeul Cupei Cupelor Africii).

În cea de-a doua întâlnire din grupă, Tunisia a învins cu 2-1 R.D. Congo (fostul Zair), Gabsi fiind socotit cel mai bun jucător de pe teren, în timp ce Ben Slimane și Tlemcani au semnat golurile victoriei, iar Rouissi a ratat un penalty. Nici de această dată viitoarea adversară a „tricolorilor” la C.M. '98 nu a arătat lucruri deosebite. Dimpotrivă: defensivă nesigură, construcție greoaie la mijlocul terenului, puține ocazii pentru atacanți, în general lipsiți de forță.

3-1 cu Togo în meciul decisiv pentru calificarea în faza

următoare, prin golurile lui Tlemcani, Ben Slimane și Gabsi (Sahbani a ratat un penalty). De această dată tunisienii au dovedit mai mult pragmatism, jocul lor devenind mai inventiv prin înlocuirea în linia de mijloc a lui Beya cu Ghodbane. Oricum, o echipă dificilă, cu un stil de joc apropiat de cel european și care știe să efectueze destul de bine presingul.

În „sferturi”, 1-1 cu Burkina Faso (gazdele), Gabsi egalând în min. 90, însă 7-8 la loviturile de departajare și evoluția elevilor lui Kasperczak s-a încheiat aici, ca și „misiunea de spionaj” a lui Costică Ștefănescu. Fiind cu orgoliul rănit, echipa africană are pretenția de a dovedi că în grupa G a turneului final din Hexagon nu va juca doar un rol de outsider.

În semifinale, Africa de Sud - R.D. Congo 2-1 și Egipt - Burkina Faso 2-0, iar în finala mică R.D. Congo - Burkina Faso 4-4 și 4-1 la loviturile de la 11 m. În finala mare: Egipt - Africa de Sud 2-0.

Tunisia a aliniat în principal formația: Boumnijel - Badra, S. Trabelsi, Hichri, Bouazizi - Ghodbane, Sahbani (Beya), Chihhi, Gabsi - Ben Slimane (Jelassi), Tlemcani (Rouissi), iar Gabsi a fost ales în echipa ideală a CAN.

După cum se vede, antrenorul Kasperczak a renunțat deocamdată la selecționarea portarului Chokri El-Ouaer și a atacantului Adel Sellimi (ex-Nantes).

Federația Tunisiană de Fotbal:

înființată în 1960

250 cluburi afiliate, 26.000 jucători

Culorile tradiționale: tricouri roșii, chiloți albi, jambiere roșii

Cluburi mai importante: Espérance Tunis, Etoile du Sahel, Club Africain, CS Sfaxien

Prezențe la un turneu final al C.M.: 1978 (nu a trecut de faza grupelor)

Performanțe: câștigarea Cupei Arabe (1972), două prezențe în finala CAN (1965 și 1996)

Traseul calificării pentru C.M. '98: 3-1 și 2-0 în fața Rwandei (primul tur), 1-0 și 2-0 cu Liberia, 1-0 și 0-0 cu Egipt, 2-1 și 4-0 cu Namibia (turul secund)

Antrenor: din iunie 1994, franco-polonezul Henry Kasperczak (52 ani), fost jucător la Stal Mielec și Metz, antrenor la Metz, Saint-Etienne, Strasbourg, Matra Racing, Racing Paris, Montpellier, Lille, Coasta de Fildeș. A obținut performanța de a ajunge cu Montpellier în sferturile de finală ale Cupei Cupelor (1991).

Câteva date despre jucători: Badra (26 ani, 13 selecționări), Trabelsi (29, 30), Bouazizi (25, 14), Beya (25, 32), Ben Slimane (23, 21). Portret: Sami Trabelsi, căpitanul echipei naționale și al clubului Sfaxien, a fost desemnat cel mai bun fotbalist tunisian al anului 1997. El a fost urmat în ierarhia respectivă de Skander Souyah și Faouzi Rouissi.

De la C.E. de atletism indoor

FETELE AU VENIT CU MEDALII ÎN LOC DE MĂRȚIȘOARE

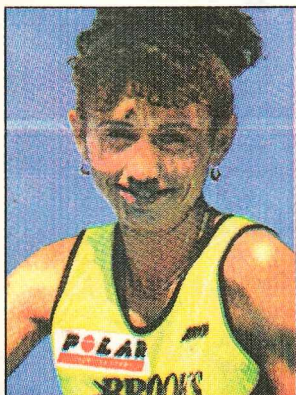
POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Gabriela Szabo

În ceea ce privește comportarea sportivilor noștri, România a obținut cel mai bun bilanț din 1992 încoace – două medalii de aur și câte una de argint și bronz – clasându-se pe locurile 5-6, la egalitate cu Ucraina, după Germania (12 medalii, din care 5 de aur), Rusia (11 – 3), Polonia (6 – 3) și Marea Britanie, devansând însă Franța, Cehia, Italia sau Spania. Așa cum ne-am obișnuit de prea multă vreme, fetele au fost „responsabile” cu succesele noastre (poziția a treia în Europa, după Rusia și Germania), băieții având satisfacția doar a unui loc 6 (Ovidiu Olteanu, 7:56,09 la 3.000 m). În rest, Gheorghe Gușet – locul 18 la aruncarea greutății (cu 18,22 m), iar Gabriel Burtea (60 m), Daniel Cojocaru (60 m și 200 m), Alejandro Argudin

Zaharia (400 m) și Alexandru Vasile (1.500 m) n-au reușit să prindă finalele. Culmea ghinionului, la săritura în lungime – probă

Violeta Beclea

câștigată de **Alexei Lukașevici** (Ucraina) cu 8,06 m – **Bogdan Tudor** s-a accidentat și nu a mai putut concura, deși era creditat ca al doilea săritor al Europei în acest an.

Așa cum spuneam, fetele și-au oferit singure mărțișoarele: de aur pentru **Monica Iagăr-Dinescu** și **Gabriela Szabo**, de argint pentru **Ionela Țârlea** și de bronz pentru **Violeta Beclea-Szekely**. La săritura în înălțime, Monica (antrenoare **Viorica Viscopoleanu**) s-a impus cu 1,96 m, fiind secondată de „nemțoaica” **Alina Astafei** (1,94 m), cândva colege de club la Steaua. La 3.000 m, admirabila **Gabriela Szabo** (antrenor **Zsolt Gyöngyössi**) a oprit cronometrele la 8:49,96, cu toate că rapidista a fost implicată din nou, ca și la Liévin (oare întâmplător?) într-o busculadă. (Cu 8:51,42 portugheza **Fernanda Ribeiro**, câștigătoarea ultimelor două ediții, s-a mulțumit cu poziția a doua). Fostă campioană și recordmană europeană de junioare la 400 m garduri, la concursurile în sală nealergându-se pe această distanță vâlceanca

concursuri în decurs de 9 zile. Nu a fost să fie pentru cine s-a pregătit, recordul mondial a căzut, așa cum arătam la începutul acestei relatări, dar cu 14,27 m Rodica a ocupat doar locul

Monica Iagăr

5. Trecând de calificări cu 14,12 m din prima încercare, sportiva rapidistă a evoluat în finală cu o entorsă, așa cum ne mărturisea dl **Mihai Zaharia**, antrenorul acesteia, rămas la București. (De ce oare n-a făcut parte din delegația oficială?) Cu 14,76 m campioana mondială **Sarka Kasparkova** (Cehia) s-a clasat a doua, iar **Cristina Nicolau** (14,12 m) și **Cosmina Boaje** (13,56 m) pe locurile 7 și respectiv 10.

Ar mai fi de amintit locul 6 la lungime obținut de rapidista **Monica Toth** (6,39 m), locul 8 pe care s-a plasat **Mihaela Oană** la greutate (18,08 m) – la 2,17

m în urma medaliatei cu aur, **Irina Korșanenko** (Rusia), și că **Gabriela Mihalcea** (prăjină), și **Carmen Stanciu** (800 m) n-au intrat în finale. Și cam atât, nu înainte de a adresa cuvintele de felicitări merituozelor noastre atlete care ne-au oferit un buchet de flori (medalii) de primăvară.

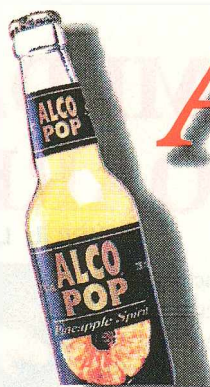

Ionela Țârlea

Programată la început de primăvară (27 februarie – 1 martie), ediția jubiliară (a 25-a) a Campionatelor Europene de atletism în sală a reunit la Valencia circa 540 sportivi reprezentând 39 de națiuni. Deși în așteptarea sezonului în aer liber, când vor avea loc și „europenele” de la Budapesta, s-au înregistrat totuși rezultate notabile. Astfel, la triplusalt (feminin), **Ashia Hansen (Marea Britanie) a realizat 15,16 m, corectând recordul mondial (15,03 m) deținut de rusoaica **Iolanda Chen** de la C.M. indoor, Barcelona 1995. O situație similară și la săritura cu prăjina, **Angela Balakonova** (Ucraina) trecând peste ștacheta ridicată la 4,45 m. În fine, la aruncarea greutății (masculin), **Oliver Sven Buder** (Germania) a stabilit cea mai bună performanță europeană (21,47 m). Să mai notăm că britanicii **John Mayock** și **Jonathan Edwards** s-au impus la 3.000 m (7:55,09), respectiv triplusalt (17,43 m), ca și **Patricia Girard** (Franța) la 60 mg (7,85) sau **Fiona May** (Italia) la lungime (6,91 m).**

Ionela Țârlea (antrenoare **Viorica Enescu**) a concurat la 400 m plat, stabilind un nou record național (50,56) și fiind depășită doar de **Grit Breuer** (Germania) cu 50,45. După o întrerupere de trei ani, rapidista **Violeta Beclea-Szekely** (antrenoare **Maricica Puică**) a avut o evoluție îmbucurătoare la 1.500 m, câștigând „bronzul” cu 4:15,54. În aceeași probă, dominată de **Teresia Kiesel** (Austria) cu 4:13,62, gorjeanca **Luminița Gogârlea** a ocupat locul 5 cu 4:16,68.

Desigur, mari speranțe ne pusesem în triplusaltista (vicecampioană mondială în aer liber) **Rodica Mateescu**, hotărâtă să doboare recordul mondial în acest an și având un început de sezon promițător, cu sărituri de 14,87 m, 14,86 m și 14,76 m realizate la trei

ALCOPOP

la toată lumea !

Text: LILIANA RADU ■

Fotografii: FLORIN IONIȚĂ ■

Așa a marcat Quadrant-Amroq venirea primăverii la Sinaia.

Pe 28 februarie și 1 martie, la Sinaia s-a desfășurat cea de-a II-a Conferință Națională de Marketing și Vânzări a firmei Quadrant-Amroq, ocazie cu care a avut loc lansarea în premieră națională a unei băuturi răcoritoare excitante, provocatoare și... „la modă”: ALCOPOP.

Cine este Quadrant-Amroq? Aflăm de la domnul Aviad Meitar – președinte.

„Quadrant-Amroq este o companie de băuturi care activează în România de 7 ani. Noi, la început, am venit aici să dezvoltăm produsele PEPSI, PEPSI MAX, MIRINDA și 7-UP, în calitate de îmbuteliiator exclusiv pentru PEPSI în țară. Am dezvoltat capacitatea de producție și un sistem de distribuție, pentru a avea posibilitatea de a aduce acest produs de marcă internațională în toate colțurile țării. Pe scurt, suntem ceea ce numim o companie de băuturi, totală: noi distribuim PRIGAT (sucul de fructe preferat al românilor), apă minerală (PERLA și BIBORTENI) și, de curând, și bere GAMBRINUS”.

Ce este ALCOPOP? „Este un produs care nu se încadrează în standardele existente, o alternativă clară la vin, bere, băuturi spirtoase; o băutură superioară, carbonată, care conține suc de fructe și 5% alcool. Este vândut în sticle nereturnabile de 330 ml și este adresat consumului pe loc în baruri, discoteci, restaurante. Băutura aceasta a «explodat» în 1995 când a fost lansată în Marea Britanie, unde în prezent se vinde în mai mult de 30 de sortimente.

În România, deocamdată avem doar trei sortimente: portocale, ananas și piersici” – prezintă cu mândrie produsul domnul Cătălin Lascu, vicepreședintele aceleiași companii.

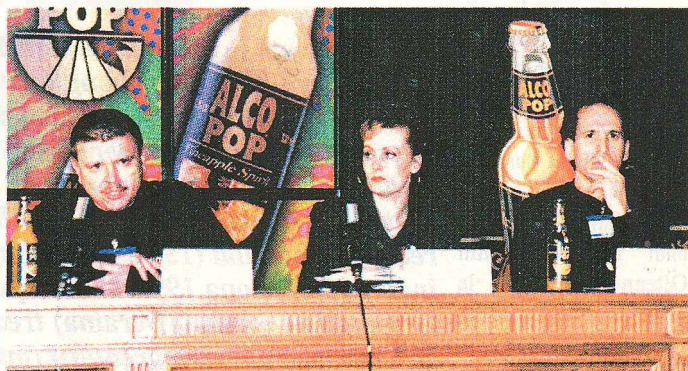

GENERAȚIA ALCOPOP-iștilor

ALCOPOP este o băutură care se adresează tinerilor și... tinerilor adulți peste 18 ani, dar mai ales femeilor între 18 și 35 de ani.

Conferința Națională a Quadrant-Amroq s-a transformat într-o adevărată sărbătoare, atât participanților direcți cât și locuitorilor frumoasei stațiuni montane pregătindu-li-se o surpriză de zile mari: pentru o noapte au devenit cu toții ALCOPOP-iști!

După lansarea oficială, la Cazinoul din Sinaia, în prezența a aproape 400 de persoane (angajați din toată țara ai firmei Quadrant-Amroq și reprezentanți ai mass-media), cel mai „tare” moment a fost... seara dansantă ALCOPOP care s-a

Prezidiul
Conferinței de
Marketing și
Vânzare
SINAIA 1998

petrecut în discotecile BLACK-HORSE și BLUE ANGEL.

Cei care au fost inspirați să răspundă invitației la dans au beneficiat din plin de generozitatea organizatorilor (coordonați cu fermitate și succes de simpatica doamnă Liliana Ceașescu, directorul produsului); concursuri soldate cu premii constând în tricouri, șepcuțe, * deschizătoare promoționale și cantități uriașe de... ALCOPOP!

Spre dimineață cele 5 procente de alcool din fiecare sticlă au binedispus pe toată lumea, dar și pe domnul MOSHE ARBEL, o „figură” populară care a invitat la dans pe cea mai drăguță reprezentantă a presei.

Revenind la afaceri, lansarea pe piața românească a ALCOPOP va fi susținută atât de materiale publicitare, cât și de evenimente care vor avea loc în fiecare week-end în baruri, discoteci sau cluburi. Campania se va desfășura sub lozincă „ALCOPOP la toată lumea!”, în traducere liberă oferirea gratuită spre degustare a produsului cât și concursuri cu premii.

Constați iar că s-a adunat toată gașca.
Let's drink ceva, or something, zice unu'.
Cine vrea suc, cine vrea alcool?

Alcopop la toată lumea! zice altu'.

Cool! Asta-e-o-idee!

Și începe.

Te bine-dispui, te răcorești,
te energizezi, și așa mai departe.

Îți îmbrospătezi forțele
pe bune. Savurezi arome
naturale de portocale, ananas
sau piersici.

Și, de ce să nu recunoști,
te amețești puțin.

În sfârșit, bei ceva pe
cinste!

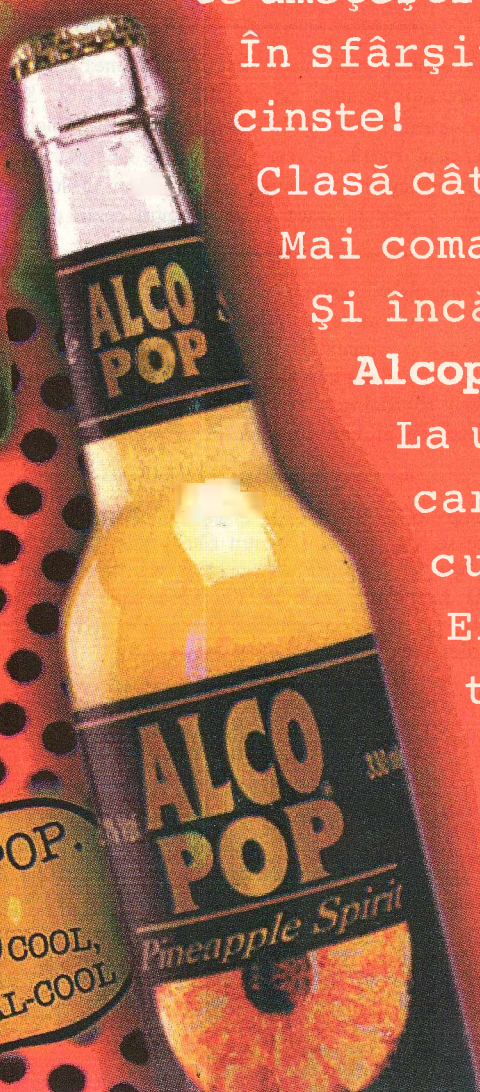
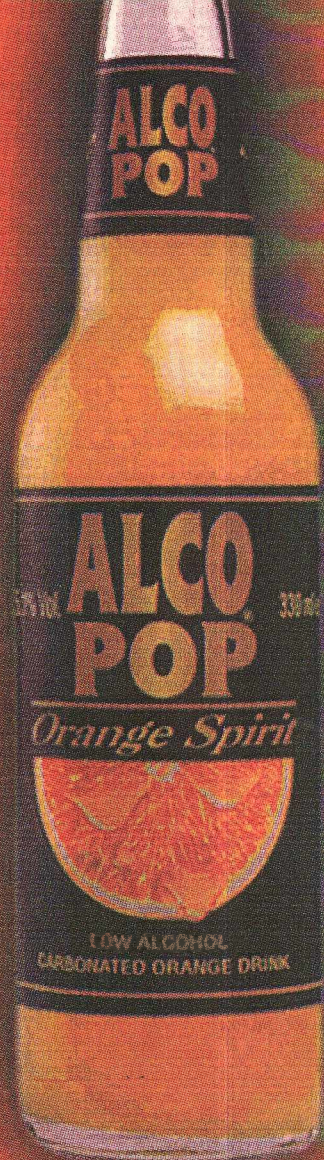
Clasă cât vezi cu ochii!

Mai comanzi un rând.

Și încă unul.

Alcopop non stop!

La un moment dat,
careva pretinde că ideea
cu **Alcopop** a fost a lui!
Ei bine, mâine
tu vei spune primul:
Alcopop la toată lumea!

ALCOPOP.
95% COOL,
5% AL-COOL

Aurora Inoan

A fost pasionată de tot ceea ce înseamnă ezoterie. După '89, datorită accesului larg la informații, a devenit o foarte bună cunoscătoare a tainelor astrologiei. Are calități de terapeut – deține gradul II în tehnică radiantă. Este redactor-șef la „Revista Fenomenelor Paranormale” și „Astrologia”, iar începând cu numărul trecut prezintă predicțiile astrale în revista „Flacăra”.

Predicții lunare – aprilie '98

Berbec

Din data de 13, vă luptați ca niște lei pentru bani, pentru un salariu mai grozav. Veți avea și cu cine, căci nici amicii și nici protectorii nu dau semne să vă ajute prea tare. Dimpotrivă. Și asta cu atât mai mult cu cât Mercur retrograd vă face nervoși, nerăbdători, încăpățânați. Din 6 însă, Venus va fi, în secret, de partea dv. Vă sprijină, adică.

Taur

Sprijinul amicilor și al unei persoane sus-puse nu vă va lipsi. Asta mai ales din cea de-a doua săptămână a lunii. Este și necesar, căci Marte, din cea de-a treia săptămână, vă aduce un inamic secret (de parcă nu mai aveți și alții!) și un pic de boală. După ce scăpați de intriganti, deci din 19, noi puteri vă animă. Adică din 20.

Gemeni

Dacă sunteți slabi de înger s-ar putea să vă tune și să vă fulgere până în 19. Nu e bine să vă apucați de ceva nou și să sfătuiască să fiți cu ochii pe amicii care vă pot face figuri. Din 13, un inamic, un bărbat, de fapt, vă poate mânca fripti. Tocmai de aceea e bine să fiți discreți, retrași, diplomați eventual.

Rac

Din 6 aveți șanse mai mari în carieră, șanse care, pe la mijlocul lunii, se mai pot altera. Asta și pentru că persoane din anturaj devin invidioase și răutăcioase și vă pot cauza neplăceri, inclusiv financiare. Oricum, și până în 19 Mercur retrograd vă provoacă neînțelegeri, încercături în carieră, în public, la serviciu.

Leu

Până-n data de 20, Soarele, patronul dv., vă aduce oportunități în relațiile cu străinii. După aceea, dar chiar mai devreme, e bine să vă feriți de intrigi, care vă pot crea neplăceri în carieră, la serviciu și care vă pot strica bunul nume. De călătorit, cel puțin până în 19, nu veți călători. În schimb, după 6, bani și dragoste!

Fecioară

Cu Mercur retrograd, problemele financiare vă invadează până-n 19. Va trebui să vă achitați datoriile, taxele, impozitele, să faceți plăți, să suportați un control financiar. Și în amor intervin dificultăți. Noroc că din 6, relațiile cu partenerul se mai relaxează sau apare cineva nou la orizontul sentimental. Din 14, nu voiajați!

Balanță

În 6, Venus sare din Vărsător în Pești. Vă luați o piscică sau un câțel, un papagal. Vă apucați de slăbit. Sau de gimnastică. Vă tundeți ori coafați. Adică faceți tot posibilul să vă convingeți partenerul de șarmul dv. Dar până prin 19 nu prea reușiți... Iar după 13, e bine să vă feriți de certuri ori chiar de o intervenție chirurgicală.

Scorpion

Bani luați mai greu. Mai ales pe la mijlocul lunii. Dar până atunci, după data de 6, e posibil să vă meargă în afaceri. Și în amor. Și în artă. La serviciu, până-n 19, încercături. Neînțelegeri. Dispute. Înșelătorii. Și nici cu sănătatea nu stați prea grozav... Din 14, evitați să vă certați cu partenerii. Și fugiți de-un dușman care amenință!

Săgetător

Schimbarea personalității dv. vă cam chinuie. Tocmai de asta vă gândiți să vă înfrumusețați interiorul, casa. Mai ales după data de 6. La mijlocul lunii, unul din părinți are probleme. Sau ceva nu merge într-o afacere imobiliară. Afacerile produc nervi până-n 19. Iar după 13, atenție la sănătate și la relațiile de la serviciu!

Capricorn

Comunicați mult mai bine cu toată lumea după data de 6. Semnați, eventual, un act, benefic pentru dv. Sau luați un examen, treceți un test. Asta până pe la mijlocul lunii. Căci până în 19, Mercur vă amenință cu furturi din casă, cu neînțelegeri în familie, cu defectuni în locuință. Iar după 13, risc în afaceri, amor, pentru copiii dv.

Vărsător

După prima săptămână a lunii, norocul bănesc e pe tapet. Dar asta cam 7 zile, ba chiar mai puțin. Căci urmează o iritantă întrerupere. În rest, mai ales până-n 19, e bine să nu călătoriți, adică să nu sofați și să evitați șoferii năbădăioși. Din 13, vegheați casa de incendii și defectiuni. Și vedeți să nu vă tăiați!

Pești

După 6 aveți parte de o săptămână de mici favoruri. Care se vor întrerupe pentru câteva zile, lăsând loc unei sincope în imaginea dv. publică. Cu banii stați prost. Până în 19 mai ales. Iar din 13 e bine să nu semnați nimic, să evitați accidente, să nu vă certați nici cu neamurile, nici cu persoane cu funcții.

La Lună Plină, feriți-vă de conflicte, la Lună Nouă, de amăgire!

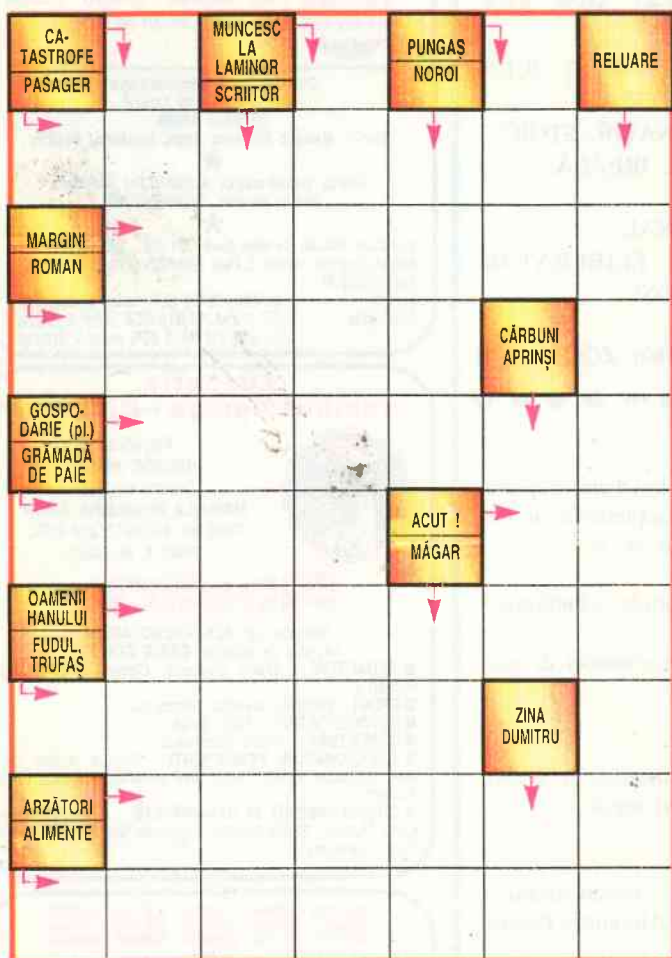
În data de 11, se produce aspectul de LUNĂ PLINĂ, cu Luna în Balanță și cu Soarele în Berbec. Adică aceste două luminarii, cum sunt numite planetele, se află în opoziție, la un unghi, firește, de 180 de grade. Cei mai marcați vor fi nativii celor două semne, care vor avea probleme de rezolvat cu partenerii lor, cu colaboratorii, cu asociații, ba chiar cu inamicii declarați. Încăpățânarea Berbecilor le poate aduce insatisfacții. La fel, oamenii în vârstă ar putea fi persoane de care și Berbecii și Balanțele să se împiedice în acele

zile. Să nu uităm că Balanța este traversată și de semnul ispitei, care este Liliith, adică Luna neagră. Înclinarea spre plăceri discutabile și spre ispite de tot felul e persistentă și periculoasă. Pe de altă parte, și Marte și Soarele, și Mercur retrograd și Saturn fac din Berbec o persoană, cum ziceam, foarte iritabilă, mai ales în prima parte a lunii.

În 26, Soarele, ajuns în Taur, va avea alături de el Luna, deci vom avea de-a face cu Craiul nou. Tundeți-vă și tăiați-vă unghiile. Și demarați un proiect pe care l-ați pregătit mai de mult. Dar rețineți că Uranus și Neptun vă pot aduce, brusc, schimbări neplăcute, înșelătorii, confuzii, autoamăgire. Dar dacă știți de acum...

STROPI

MIHAI ZGUBEA

BOTANICĂ

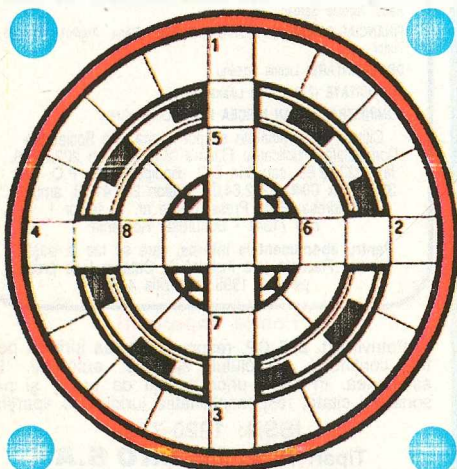

De la stânga la dreapta: 1) Stânjenel. 2) Floarea purității. 3) Angelica Albescu. 4) Caliciul lălelei. 5) Plantă leguminoasă cu fructe păroase. 6) Nalba Zaharescu. 7) Arată vârsta arborilor (sg.). 8) Arbore care crește de-a lungul râurilor. 9) Jasmine Tudoran. 10) Acele salcâmului (sg.). 11) Stupefiant obținut din capsulele de mac. 12) Sica Florescu. 13) Arbust cu fructe apreciate de veverițe. 14) Plantă graminee. 15) Porumb pe margini! 16) Autorul fabulei „Stuful

și măslinul”. 17) Arbore înalt. 18) 2.3 castraveți!
De la dreapta la stânga: 1) Arbust cu flori albastre. 2) Crina Rujescu. 3) Anin. 4) Pom fructifer. 5) Răsar bujorii! 6) Sfeclă. 7) Mentă. 8) Timpul bananelor! 9) Arbust din familia pinului. 10) Porțiunea subțire a pistilului. 11) Rest de plop! 12) Inflorescența grâului. 13) Arbust de munte. 14) În cola! 15) Pom fructifer. 16) Lemn de abanos. 17) 14 panseluțe! 18) Plantă exotică decorativă. (M.Z.)

POLISPORTIVĂ

1-2) Sportive pe pistă. 2-3) Formație sportivă. 3-4) A lansa discul. 4-1) A concura pe pistă. 5-6) A trage pe lângă poartă. 6-7) Necesară în probele de tir. 7-8) Lucrare de pregătire a terenului. 8-5) Luptător în arenă. 4-8) În afara terenului de joc. 8-6) Ochită la tir. 6-2) Ruptă la fugă (pl.). 1-5) Metalul celei mai valoroase medalii. 5-7) Repriză la box. 7-3) Bază nautică. (M.Z.)

Într-o lume obscură Flacăra

Magazin ilustrat - fondat în 1911 de C. Banu

Vreți să primiți revista prin poștă, într-o stare perfectă, rapid, într-un ambalaj protector?

Vreți să nu vă lipsească nici un număr din colecție?

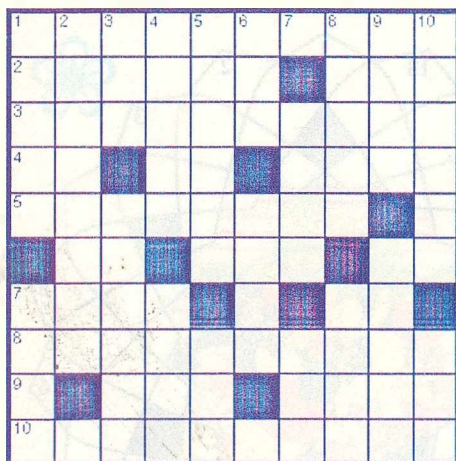
Completați talonul de mai jos și expediați-l pe adresa: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A.**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341, București, România, Oficiul Poștal 33, Căsuța Poștală 12

Expedito

Numele..... Prenumele.....
Adresa: Str..... Nr..... Bl..... Sc.....
Et..... Ap.....
Cod Poștal..... Localitatea.....
Judet/Sector.....
Țara..... Telefon.....
Fax.....

Dacă sunteți interesat să vă abonați la revista „Flacăra”, marcați cu „X” opțiunea dumneavoastră și completați perioada abonamentelor din talonul de pe verso

RECONSTITUIRE

Vă invităm să potriviți în careul alăturat următoarele cuvinte, în așa fel încât să obțineți o încrucișare corectă.

- ET, IA, NA, OG, ST.
- ACT, AȚE, BAL, EST, MOȘ, REA, SER, ZIS.
- ABIS, CLAN, CUIE, ETUI, ICRE, RASĂ, SALĂ, SERI, UTER.
- ABOLI, DEMON, NAȚIE, STOIC.
- ALINAT, EROARE, IREALĂ, VALIZE.
- NIVELURI, ORIGINAL.
- DOMNIȘOARĂ, ELIBERATOR, INESTETICĂ, MISTERIOȘI.

MIHAI ZGUBEA ■

CONVOCARE

Consiliul de administrație al S.C. Publicațiile Flacăra S.A., înmatriculată, la Oficiul Registrul Comerțului București, sub nr. J40/5888/1991, convoacă adunarea generală a acționarilor în ziua de 27 martie 1998, ora 9.00, la sediul său social, pentru următoarea ordine de zi:

1. Aprobarea bilanțului contabil, pentru anul 1997, după ascultarea raportului administratorilor și cenzorilor, precum și fixarea dividendului.
2. Aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pentru anul 1998 și a programului de activitate aferent acestei perioade.
3. Diverse.

În cazul că, la data de mai sus, adunarea generală nu va fi legal constituită, o a doua adunare generală va avea loc la data de 3 aprilie 1998, ora 9.00, la sediul social.

Consiliul de administrație,

Președinte-director general,
George Arion

Administrator,
Alexandru Păsărin

TALON DE ABONAMENT

☐ 3 luni	În perioada _____ - _____	6.000 lei
☐ 6 luni	În perioada _____ - _____	12.000 lei
☐ 12 luni	În perioada _____ - _____	24.000 lei

Am achitat suma de lei cu mandat poștal nr. data în contul 407230110496 lei al S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A. la B.C.R. sect. 1

		Europa	Alte continente
☐ 3 luni	În perioada _____ - _____	12\$	15\$
☐ 6 luni	În perioada _____ - _____	20\$	24\$
☐ 12 luni	În perioada _____ - _____	36\$	45\$

Am achitat suma de USD cu ordinul de plată nr. data în contul 472161604310 USD al S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A. la B.C.R. sect. 1

PUBLICAȚIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membr: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Păsărin

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Director difuzare: GABRIEL BUMB

Secretariat: Mihaela Caroline Surdu 222.33.31; 222.33.44

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Fax: 222.82.89

Cont lei

- 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută

- USD 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

- DM 47.21.3.10.0431.0 BCR, sector 1, București

Fundația

„Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 451040121209 BCR,

sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: ALEXANDRU ARION

Secretar de redacție: CRINA GORGOL

■ REDACTORI - Diana Boicescu, Ciprian Enea, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI - Florin Ioniță

■ CORECTURĂ - Angela Stănescu

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zăroanu

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-Opail (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania)

REBUS

Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

PARADA INTEGRAMELOR

Redactor șef: CONSTANTIN GRIGORE

Mini-REBUS

Redactor șef: DANIEL POPA

Redacția: Aurel Ștefan Alexandrescu, Simona Păsărin

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: Maria Călin, Violeta Dragomir, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28): Marian Căsan, Elizabeta Costea, Cezar Francisc, Cătălin Heligan, Valență Leon, Daniel Nica, Valeriu

Radu, Nicolae Șerban

FINANCIAR-CONTABIL VIORICA TUDOR, Elena Anghel, Florența Tudor

DOCUMENTARE: Liliana Oțeanu

PUBLICITATE (222.68.05): Liliana Radu

ADMINISTRATIV DAN MIRCEA POPA, Liliana Crețu

Cilitorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28, fax 222.82.89, sau prin S.C. „Rodipet” S.A., P.O. Box 33-57, fax 0040-1-222.64.07, telefon 222.41.26, ambele la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

Pentru abonamentele interne, care se fac la poștă, revista „Flacăra” este înscrisă în Catalogul de presă pe anul 1998 la poziția 4368

Foarte important!

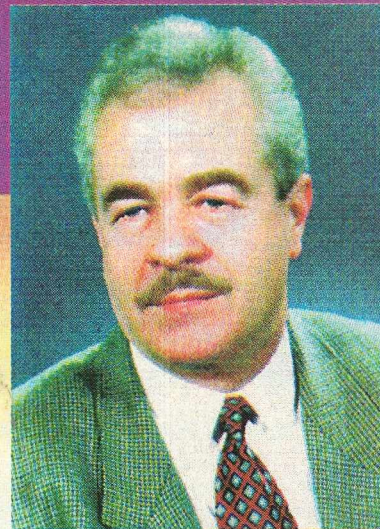
Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: S.C. CICERO S.A.

Preț: 5000 lei

LETTER FROM THE GENERAL MANAGER

The automotive world is a permanent search for novelty and progress, a world where only the strong ones have their place and can resist to the battle with themselves and with their merciless competitors.

Automobile Dacia S.A. made a new step to the automotive world standards with the new Dacia Nova model, which materializes a tradition started in 1968 and continued by generations of specialists which, for almost 30 years, were dedicated to the foundation of this car.

Figures from this presentation catalogue offer only a curt image of our company. But behind these figures are days and nights of hard work which turn Dacia to be a permanent presence on the domestic and the external market.

We are sure that, by constant efforts, a lot of work and especially passion, we are approaching this target, having in mind that the new Dacia generation, that of the year 2000, will strengthen the force of Romanian automotive industry.

The origin and the history of our company's success come from the efforts of nowadays generation and its leaders. It is high time for them to leave their mark on the present and especially on the future of the company.

Dr. eng. Constantin Stroe

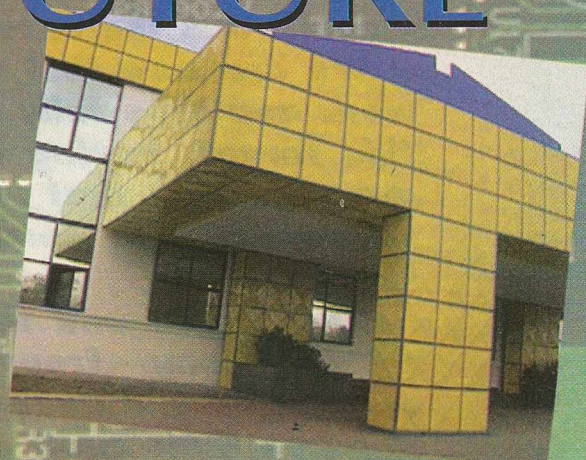
A handwritten signature in black ink, appearing to read 'C. Stroe', is written below the printed name. The signature is stylized and cursive. It is located on the yellow paper graphic, to the right of the printed name.

INTRAROM

S.A.
ECHIPAMENTE ELECTRONICE DE TELECOMUNICATII

COMMUNICATE WITH YOUR FUTURE

ROMANIAN TELECOMMUNICATIONS & ELECTRONICS INDUSTRY

